

THE WINTER'S TALE

A TAMIL DRAMA

மச்சரன் என்னும்

... .. மாரிகாலக் கதை.

BY
T. SWAMINATHAN, LL.B.,
TIRUVANNIYUR, MADRAS.

BY
K. VENKATARAMA Aiyar, B.A.,
Late of the Town High School, Kumbakonam.

Second Edition.

PUBLISHED BY
T. KRISHNASWAMI Aiyar,
Hindu Educational Press,
Kumbakonam.

All Rights Reserved. Price 1/6.

மச்சரன்

என்னும்

மாரிகாலக் காதை.

6926

கும்பகோணம் டவுன் ஹைஸ்கூல் உபாத்தியாயர் யிருந்த
கே. வேங்கடராமய்யார், பி. ஏ., அவர்களால்
இயற்றப்பட்டு.

கும்பகோணம் ஸ்ரீதேவ எலகேஷனல் டிபீட்டரி கம்பெனி

டி. கிருஷ்ணசாமி அய்யரவர்களால்

பிரசு ம் செய்யப்பட்டது.

[இரண்டாம் பதிப்பு.]

கும்பகோணம்

“ஸ்ரீ கிருஷ்ண விலாஸ பிரஸில்”

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1915.

காபிரைட் கிரந்தகர்த்தாவைச் சேர்ந்தது.]

[விலை அணு 8.]

Preface to the Second Edition.

I must express my thanks to the Head Masters of the Training Schools in the Presidency for their having selected the Winter's Tale as a Text Book and so condly to the Text Book Committee for their having recognized it as a suitable book for secondary schools. There would have been no need for issuing a Second Edition if the Department had not come in to my help. This Second Edition is a mere reprint of the first. The alterations are few and unimportant as they consist of corrections of typographical errors and a few verbal changes which, on second thoughts, seemed to me to be called for. Not one of the many dramatic companies has yet thought fit to put this play on the stage. I understand that the absence of songs in the place of dialogues is a hindrance to the play being enacted. I am sorry that my unmusical nature cannot meet the demands of the modern stage even half way. I am perfectly satisfied with the recognition of the book by the Training School authorities and by the Text Book Committee. It is enough if the book is used in the School Room and in the closet.

KUMBAKONAM. } R. Venkatarama Aiyar.
14th August 1915.

Preface to the First Edition.

Having had some encouragement from the adaptations of Lamb's Tales from Shakespeare issued by me and approved by the Madras Text Book Committee, I have in this new venture, adapted Shakespeare's 'Winter's Tale'. The character of Hermione is one of the noblest portrayed by Shakespeare, and Paulina, her faithful friend, does not appear to be seconded in history. The names given to the characters in Tamil represent the qualities of the *Dramatis Personae*. When the shepherds and shepherdesses are introduced, the language corresponds to the society to which the characters belong. I have omitted much that I found impossible to render into appropriate Tamil. As the Text stands, I think Indian theatres using the Tamil Language can put it on the boards. I owe thanks to Mr. C. N. Krishnaswami Aiyar, M.A , L T., Editor of the Vidya Viharini, for the suggestion that I should bring out an adaptation of Shakespeare's Winter's Tale. I leave the Tamil public to judge how far I have succeeded in affording them reading matter in their own tongue.

KUMBAKONAM,

K. VENKATARAMA AIYAR.

ஓம்:

மச்சரன்

என்னும்

6926

மாரிகாலக் காதை.

ஸுத்திரதாரனும் விதூஷகனும்.

ஸு—அன்பனே, உன்னைப்பார்த்து வெகுகாலமாயிற்று. உலகம் உடனுக்குடன் மாறிக்கொண்டு வருகின்றது. அம்மாறுதலுக்கு ஒத்துநடப்போமாயின் நாம் பிழைத்தோம்; அன்றேல் கெட்டோம். உன்தொழில் ஒழுங்காய் நடக்கின்றதா?

வி—உலகம் மாறுகின்றதென்றீரே? என்னைமாத்திரம் அடையாளம் எப்படித் தெரிந்துக்கொண்டீர்? மீசை நரைத்தும் பற்கள் உதிர்ந்தும் போனாலும் மனிதரைத் தெரிந்துக்கொள்ளுதல் ஸுலபமன்று; அப்படியிருந்தும் இருபதுவருஷத்திற்கு முன் என்னைப் பார்த்த நீர் முதலெடுப்பிலேயே என்னை யறிந்துகொண்டீர். உலகம் மாறுகிறதென்பது சுத்தமாயை. கதிரவன் ஒளி குன்றினானோ? மேற்கிலுதிக்கின்றானோ? பனிக்காலத்தில் குளிராமலிருக்கின்றதோ? வெயிற்காலத்தில் சுடவில்லையா? இயற்கைப் பொருள்களுடைய குணம் மாறவில்லை. மனிதரின் புத்தி மாறாட்டத்தால் எல்லாம் மாறுவதாகத் தோன்றுகிறது. அவலை நினைத்துக்கொண்டு உரலை இடித்தலாகாது. ஆடு பட்டினியாயிருக்கிறதென்று ஓநாய் வருந்துதலுண்டோ? என்னைப்பற்றிக் கவலைவேண்டாம். உம்முடைய காரியத்தைச் சொல்லுங்கள், காலத்தை வீணாக ஏன் சழிக்கின்றீர்?

ஸு—பழைய சிநேகத்தைப்பற்றி உன்னுடன் அந்தரங்கமான விஷயங்களைக் கலக்கலாமென்றெண்ணி வந்தேன். நீ வெகு கொடிமுறுக்காய்ப் பேசுகின்றாய். நான் சொல்வதைச்செவி கொடுத்துக் கேட்கமாட்டாயென்று அஞ்சுகிறேன். பேச அனுமதி கொடுத்தால் பேசுகின்றேன். இல்லாவிடின் நான் சும்மா போகின்றேன்.

வி—உலகம் மாறியிருக்கிறது உண்மையான: உம்மிடத்திலேயே அந்த மாறுதல் விளங்குகிறது. ஆரியக்கூத்தாடினாலும் காரியத்தின்மேல் கண் என்பது புதுமொழியோ, பழமொழியோ? காரியத்தைச் சொல்வீராயின் இருவருக்கும் நலம்.

ஸு—உன்னிஷ்டப்படியே ஆகட்டும். பிரபஞ்சம் முன்போல வில்லையென்பது நான் சொல்லப்போகிற விஷயத்தால் உனக்கு விளங்கும். முன்காலத்தில் உன்னையும் என்னையும் பாத்திரங்களாக அமைக்காத நாடகம் உண்டா? நவீன நாடகக் கர்த்தர்கள் நம்மிருவரையும் கைவிட்டார்கள். இது மாறுதலன்றோ? தொடக்கத்திலேயே கதாநாயகர்களே நாடகசாலையில் பிரவேசமாகிறார்கள். நம்மிருவருக்கும் நாடகத்திற்கு பிழைப்பில்லை. நாடகமென்பதை கனவிலுங்காணாத ஒருவர் அன்னியபாஷையிலிருந்து ஒருநாடகத்தை மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். அதை இந்தச்சாலையில் இன்று நடத்தவேண்டுமாம். உன் உதவிமைக்கொண்டு நாடகாசிரியனுக்கு ஸகாயஞ் செய்யலாமென்றெண்ணுகிறேன். ஒத்தாசை செய்யவாயோ?

வி—வெறும்வாயை மெல்லுகிறவனுக்கு அலகப்பட்டால் போதாதோ? புதிய நாடகத்தின் கதையைச் சுருக்கமாய்ச் சொல்லி, எந்தவிதமான ரஸம் அதில் மிகுதி என்பதையும் தெரிவியும். என்னுலானவற்றைச் செய்கிறேன்.

ஸு—இம்மட்டில் மனமிரங்கினதே பெரும்பாக்கியம். கதையைச் சொல்லுகிறேன். மச்சரன் என்று ஒரு அரசன் தாந்தி என்னும் உயர்குலப்பெண்ணை மணந்தான். இவ்விருவருக்

கும் பூணன் என்று ஒரு பிள்ளை பிறந்தான். இவ்வறத்தை ஒழுங்காய் நடத்திவருகையில் மச்சானுக்கு பால்யசிகேஷனாக சுசீலன் வந்தான். மச்சானும் தாந்தி மச்சீலனுக்குப் பலவகை உபசாரங்கள் செய்து கனம் பண்ணினார்கள். சுசீலன் சிறிதுகாலஞ் சென்றபிறகு தன்னுருக்குப்போக மச்சானை விடைகேட்டான். மச்சான் தோழனை அனுப்பிவிட இணங்காமல் பலவந்தப்படுத்தியும் சுசீலன்படிவாசராயப் புறப்பட இருக்க, மச்சான் வேண்டிகோரிப்படி தாந்தி சுசீலனை இன்னுஞ் சிறிதுகாலம் தன்வீட்டிலேயே இருந்துபோதல்வேண்டி மென்று மன்றாடிக்கேட்க, சுசீலனும் வருமாறு மந்தித்தான். தாந்தி தன் கணவனிடத்திற்செல்லா சுசீலன் கொஞ்சகாலம் அங்கேயே இருக்க உடர்பட்ட செயதியை அறிவிக்க, மச்சான் மனம்புழுங்கி அடியில் வருமாறு எண்ணமிடலானான்:—“நான் கேட்டபோது மந்திக்காத சுசீலன் என்மனைவி தாந்தி கேட்டபோது தடையொன்று மில்லாமல் ஒத்துக்கொண்டானே. என் மனைவியிடத்தில் அவனுக்குக் காதல் பிறந்திருக்கவேண்டும். பெண்கள் மோசக்காரர்கள் இவ்விருவரையும் கொன்றுவிடவேண்டும்.” அசத்தினமூன்றுமுகத்தில் விளங்கிற்று. தாந்தி நடுக்கமுற்றாள். மச்சரேற போலிப் புன்னகைகொண்டு தாந்தியை நோக்கி “உன் சமர்த்து மெச்சத்தக்கது. என் நண்பனைத் தக்கபடி களிப்பி” என்று சொல்லிவிட்டு, மந்திரியைக் கூப்பிட்டுத் தன் சமூக யங்களை வெளியிட்டுச் சுசீலனை விடுவிக்கொடுத்துக் கொலை செய்யும்படி ஆக்ஞாபித்தான். உத்தமபுருஷனான மந்திரி மச்சான் சொன்னதைக்கேளாமல் தானும் சுசீலனுமாய் மதஸ்ய தேசம் போய்விட்டார்கள். மச்சான் தாந்தியைப் பலவிதமாய்த் துன்பப்படுத்தினதால் அவள் மூர்ச்சித்துக் கீழே வீழ்ந்தாள். தாந்தியின் நட்பினன் ஒருத்தி அவள் இறந்தாளென்று வதந்தி பிறப்பித்து அவளைப் பதினாறுவருஷம் உயிரோடு காப்பாற்றிவந்தாள். மச்சானுக்கு உண்மை புலப்பட, அவன் புலம்ப ஆரம்பித்தான். தாந்தியின் நட்பினளான புனிதை மச்சானுக்குத் தாந்தி உயிரோடிருக்கிறதைக் கூட்

டித் தார்த்தியின் மகள் சுமதியின் விவாகத்தோடு கதை முடிவாகின்றது. சோகரஸம் மிகுதியாயும் சிங்காரரஸம் கொஞ்சமுமுள்ளது இந்த நாடகம், நீ உதவிபுரிவாயா?

வி—நீர் சொல்வது அந்தகனை ராஜவிழி விழிக்கச்சொல்வது போலாகிறது. ஹாஸ்யரஸம் கிஞ்சித்தேனுமில்லாத நாடகத்தில் என்போலியர்களுக்கு வேலையே யில்லை. அது நிற்க:-இந்த நாடகத்தைச் செய்தவர் யார்? அது எந்தப் பாஷையில் முதலில் எழுதப்பட்டுள்ளது.

ஸ்ரீ—முதல் தூல் இங்கிலீஷ் பாஷையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. நாடககர்த்தாவின் பெயர் ஷேக்ஸ்பியர். இவருடைய அருமை பெருமைகளை எடுத்துச்சொல்ல ஆதிசேஷனானுமாகா தென்னலாம். தத்வ சாஸ்திரிகள் ஷேக்ஸ்பியரைத் தமக்கு ஆசாரியனாகக் கொள்வார். பரமயோகிகள் அவரைப் பரமஹம்ஸ ரென்பார். பாமரஜனங்கள் இந்த மஹா புருஷனைத் தம்மிலொருவனாக எண்ணுவார். ஒவ்வொரு மனிதனுடைய ஹிருதயத்திலும் ஒளிந்துகிடக்கும் பரமரஹஸ்யங்களையும் மனோதர்மங்களையும் அறிந்தவர் ஷேக்ஸ்பியரே. சில அம்சங்களில் நமது நாட்டுக்கவிச் சிரேஷ்டராகிய காளிதாஸனுக்கும் மேலானவர் என்றே சொல்லவேண்டும். மொழி பெயர்ப்பவருடைய தவறினால் கவியின் மனோபாவங்கள் வெளிப்படாமற் போகலாமேயன்றிக் கவியின் குற்றம் ஒன்றுமிராது. எவ்வளவோ கோடிப்பேர் இக்காலத்தில் இங்கிலீஷ்பாஷை கற்றிருக்கிறார்கள். இங்கிலீஷும் தேவகிருபை பெற்றதென்று தான் நாம் எண்ணவேண்டும். நமக்கு இங்கிலீஷ் ராஜபாஷையா யிருக்கின்றது. கவியும் பாஷையும் நம்மால் மதிக்கத்தக்கவை.

வி—காக்கைக்குத் தன் குஞ்சு பொன்குஞ்சு. நீர் இங்கிலீஷை உயர்த்திப் பேசுவதினாலேயே எனக்குத் தமிழிலுள்ள அபிமானங் குன்றாது. இங்கிலீஷ் படித்த கனவான்கள் இக்காலத்தில் தமிழிற் பேசினால் பெருமை குலுத்துபோமென்றெண்ணி ஸத்தியாவந்தன முத்தம்கொண்டு அந்தப்

பாஷையில் இல்லாமற்போனதால் அதைவிட்டுவிட்டார்கள். நீர் பழமை பாராட்டுஞ் சுபாவத்தைச் சிறிது வைத்திருப்பதால், ஷேக்ஸ்பியர் செய்த நாடகத்தைத் தமிழில் அப்பங் கேற்ற நினைத்தீர். உம்முடைய கருத்து நிறைவேறி உமக்கு மங்கள முண்டாவதாக. இந்த நாடகத்தில் எனக்கு வேலை மட்டுத்தான்.

ஸூ—சிறு துரும்பும் பற்குத்த உசவும். மனிதனென்றிருந்தால் அவன் எதையாவது செய்ய உபயோகமாவான். ஹாஸ்ய ரஸத்திற்கு ஸந்தர்ப்பங்க ளுண்டாகும்போது உன்னுற் கூடியவற்றைச் செய்வாயென்பது என்னுடைய நம்பிக்கை. உனக்கும் மங்களமுண்டாகுக.

நாடக பாத்திரங்கள்.

- (1) மகிசரன்—சேதிநாட்டரசன்.
- (2) புரணன்—அரசகுமாரன்.
- (3) நீடுபன்
- (4) கலியன்
- (5) தவன்
- } மந்திரிகள்.
- (6) நியமன்
- (7) சுமன்
- } பிரபுக்கள்.
- (8) சுசீலன்—மத்ஸ்யநாட்டரசன்.
- (9) தருமன்—சுசீலன் குமாரன்.
- (10) நேயன்—சுசீலன் தோழன்.
- (11) நாவகன்
- (12) சிறைக்காவலாளி.
- (13) கோவிந்தன்—இடையன்
- (14) கண்ணன்—இடையன்மகன்.
- (15) சுயம்பு—முடிச்சுமாரி.
- (16) காலன்.
- (17) தாந்தி—மச்சரன் மனைவி.
- (18) சுமதி—தாந்தியின் மகள்.
- (19) புனிதை—தாந்தியின் தோழி
- (20) மைதீரி ஷெ
- (21) மந்தை
- (22) வீந்தை
- } இடைப்பெண்.

முதலங்கம்.

முதற்களம்.

சேதிகாட்டில்

பிரவேசம்--நீருபனும், தேயனும்

தேயன்--நீருபா, நான் உன் நாட்டிற்கு விருந்தாக வந்திருப்பது போல், என் ஊருக்கு நீயும் வந்தால் இரண்டுநாட்டிற்கு முள்ள பேதம் உனக்கு நன்றாய்த் தெரியும்.

நீருபன்--எங்கள் அரசன் இளவேனிற்காலத்தில் உங்கள் நாட்டிற்கு வருவதாகப் பிரஸ்தாபித்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

தேயன்--எங்கள் தேசத்திற்கு மச்சரன் வருவாராயின் நீங்கள் செய்திருக்கிற உபசாரத்தில் ஆயிரத்திலொரு பங்குகூட எங்களால் செய்யமுடியாதென்று எண்ணுகிறேன். எங்கள் ஏழ்மையை நினைக்க எனக்கு வெட்கமாயிருக்கிறது. அன்பில் உங்களுக்குத் தாழ்ந்துபோகமாட்டோம்.

நீருபன்--நீ உங்கள் நாட்டை இவ்வாறு இகழ்ந்துபேசுவது சரியல்ல; மதஸ்ய நாட்டிற்கு குறைவு என்னவந்தது?

தேயன்--நான் அறிந்ததை ஒளிக்காமல் சொன்னேன். சேதி நாட்டின் விபலத்திற்கு மதஸ்யநாட்டின் விபலம் உறைபோடக்காணாது. பானத்திற்கு மதுவைப் போதுமானமட்டிற்கொடுத்து எங்கள் குற்றம் குறைகளை உணராமல் உங்கள் புத்தியை மயக்கிவிடுதல் எங்களாலாகும். மதிமயக்கத்தால் பிறர்மேல் குற்றஞ் சொல்லுதல் எவ்வாறாகும்?

நீருபன்--ரிதமிஞ்சிக் கள்ளுண்டால் பெருங்கேடு விளையுமென்பதை அறியீர்போலும்.

தேயன்—என்புத்திக்கு எட்டினமட்டில் உன்னிடத்தில் சொன்ன தெல்லாம் உண்மை: ஒரு எழுத்துக்கூடப் பொய் கலக்க வில்லை.

நீநுபன்—மச்சரனும் சுசிலனும் இளம்பிராயமுதல் இணைபிரியாத் தோழர்கள். அவ்விருவர் நட்பை யழித்தல் எவ்வாறு முடியாது. பருவம் வந்தபின் ஒவ்வொருவரும் தம்தம் ராஜ்யபாரத்தை வகிக்கலானார். அடுத்தடுத்து இருவரும் கலத்தல் கூடாத காரியமாயினும், தூதர்களாலும், கடிதங்களாலும், பரஸ்பர உபசாரங்களாலும், தினமும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டிருப்பவராகவே காலஞ் சென்றுவருகிறது. இத்தகைய சினேகிதனுக்குச் செய்யும் உபசாரங்கள் அதிக மென்றுஞ் சொல்லக்கூடுமோ? சேய்மை இவர்களுக்கு அண்மையாகவே இருந்தது. இவ்விருவரும் நட்பினராகவே நீழிகாலம் இருக்கக் கடவுள் அருள்புரிவாராக!

தேயன்—இவர் நட்பை அழிக்க ஒருவராலுமாகாது. மச்சரன் குமாரன் பூரணன் ஒரு பிறவிச்செல்வம். அவனைத் தரிசித்துக் கொண்டிருந்தாலே வினைகள் தீரும். விளையும் பயிர் முளையிலே என்றபடி இளவரசன் இப்போழ்தே குணநிதியாயிருக்கின்றான்; வயது முதிருங் காலத்தில் அவன் பெருமையை அளவிட முடியாது.

நீநுபன்—ராஜ குமாரனைப்பற்றி நீ சொல்வது உண்மைதான். அவன் குணங்கள் உரைசுடந்தன. அவனைக் கண்ணுற் பார்க்குங் கிழவரெல்லாம் இளம்பிள்ளைகளாக ஆய்விடுகிறார்கள். அவனிருக்குமிடத்தில் துக்கமே அணுகாது; கழி ஊன்றி நடக்கும் வயோதிகர்கள் பூரணன் பட்டத்திற்கு வந்து ராஜ்யபாரஞ் செய்வதைப் பார்த்தல் வேண்டுமென்று தமக்கு நீண்ட ஆயுளைப் பிரார்த்திக்கிறார்கள். இளவரசன் பாக்கியம் எங்களதே.

தேயன்—உங்கள் நாட்டுக் கிழவர்கள் இளவரசன் பட்டமடைந்து பார்க்கவேண்டு பிறாணனை வைத்திருக்கிறார்கள்? இல்லாவிடின் உயித்தற்பார்க்கனோ?

நீதபன்—தமக்கு வேறு லாபத்தை இக்காட்டு மூத்தேசார் விரும்பி
 னூரில்லை.

தேயன்—மச்சரன் அபத்திரனாயிருந்தால், அவனுக்குப் பிள்ளை
 உண்டாகும் வரையில் கிழவரும் உயிரை வைத்திருப்பா
 ரென்பது நிச்சயம்.

முதலங்கம். இரண்டாங்கம்.

மச்சரன் சபரமண்டபம்.

பிரவேசங்கள்—மச்சரன், சுசீலன், தாந்தி, பூணன், கிரு
 பன், வேலையாட்கள்.

சுசீலன்—ராஜ்யபாசக் கவலைகளைவிட்டு ஒன்பது மாதுங்களாய்
 உம்முடைய விருந்தாடியாகக் காலங் கழித்தவீட்டேன்,
 இன்னும் அவ்வளவுகாலம் நான் இங்கிருப்பேனாயினும்,
 உமது அன்பிற்கும், எனதுநன்றிக்கும் குறைவுவாடுதென்று
 நம்புகிறேன். நீர் எனக்குச் செய்த உபகாரங்களுக்குப்
 பிரதியாக வசனமூலமாய் எவ்வளவுசொல்லினும் போதாது.
 ஆகையால் நான் சொல்லும் சிலவார்த்தைகளை அநேக மடங்
 காக நீர் கிரகித்தல் வேண்டும்.

மச்சரன்—விடைபெற்றுப்போக நீர் இவ்வளவு துரையா யிருத்
 தலாகாது. நான் உம்மைப் பிரிய இப்போது உடன்பட்டேன்.

சுசீலன்—நான் நாளைக்கே பிரயாணம் போக உறுதி செய்தேன்,
 இவ்வளவு காலம் நாட்டில் இல்லாமையால் என்ன கேடுகள்
 விளைந்துருக்கின்றனவோ அறியேன். கேடு ஒன்றும் கேரிடா
 திருக்கவேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டிருக்கிறேன்,
 உமக்கே தெவிட்டுத லுண்டாம்படியான அவகாசம் இங்கே
 நான் இருந்துவிடவில்லையா?

மச்சரன்—நீர் எத்துணை நாலிருந்தாலும் எனக்குச் சலிக்காது.

சுசீலன்—இனி இங்குத் தங்கியிருத்தல் கூடாத காரியம்.

மச்சரன்—இன்னும் ஒருவாரமிருந்து பின்பு போதலாகும்.

சுசீலன்—என் மனத்தில் செய்த உறுதியை மாற்றேன்.

மச்சரன்—ஒரு வாரப்போழ்தை நாமிருவருமாகவே கழிப்போம்;
பின்பு தடையின்றி நீர் விடைபெற்றுப் போதலாகும்.

சுசீலன்—நீர் தடுத்துக்கொல்லவது சரியன்று ; நீர் சொல்லிக் கேட்காத நான் யார்சொல்வதைக் கேட்கப்போகின்றேன். அவசிய காரியமிருக்குமாயின் உமது வார்த்தையையும் மீறி நடக்கத்தான் வேண்டி யிருக்கும். என்னுர்க்காரியம் இங்கு இனி நானிருத்தலுக்கு இடங்கொடாது. நீர் என்னிடத்தில் வைத்திருக்கிற அன்பை எண்ணிப்பார்த்தால் நான் போவதைத் தடுப்பதும் உமக்குத் தர்மமன்று. நான் இங்கிருப்பது உமக்கு வீண்செலவு ; இனி எனக்கு நீர் அதிகமாகச் சொல்வது யுத்தமன்று.

மச்சரன்—(சாத்தியை நோக்கி) என் நீ வாய்நிறவாமலிருக்கின்றாய்? என் சோழரை இங்கே இன்னும் கொஞ்சகாலம் இருக்கப் பிரார்த்தித்துக்கொள்.

தாந்தி—தமது வேண்டுகோளுக்கு இணங்கமாட்டாரென்று உறுதிப் படுகிறவரையில் நான் பேசுவதாக எண்ணவில்லை. தாம் சுசீலரை இங்கே இருக்கக் கேட்டதில் அன்பு போதாதென்று எனக்குத் தோற்றுகிறது. மதஸ்ய நாட்டிற்குக் கேடு ஒன்றுமில்லை யென்று தாம் சொல்லலாகாதா? நேற்றுத்தானேமக்கு ஸமாசாரம் தூதர்களால் வந்தது. இதைத் தாம் சொன்னால் அவர் மனத்தை மாற்றுவார்.

மச்சரன்—பேஷ்! நல்ல வார்த்தை சொன்னாய்.

தாந்தி—சுசீலன் தன் குமாரனைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற அவா மேலிட்டதென்று சொல்லி யிருந்தால் நாமிற்கிருத்துவது சரியாகாது. அவர் அவ்வாறு சொன்னாரில்லை. [சுசீலனை நோக்கி]

இன்னும் எழுநாளுக்குப் பாதகம், துதியாதே மன் தன்முடிக்கேட்கின்றோம். தாம் என்பர்த்தாவைத் தீர்முருக்கு அனாதைத் துப்போய்க் குறித்த காலத்திற்கு டேர்ப்பாட்டு ஒரு நாடும் வைத்துக்கொண்டாலும் நான் குறைவாகவேலன். பெண்ணாய்ப் பிறத்தவர் யாரும் தாமது நாயகர் நாட்டுவென்று வீடுவா ஒவ்வார். தாம் இங்கிருந்து நான் போகவேண்டி.

சுதீலன்—இருத்தல் முடியாதது.

தாந்தி—முடியாத காரியம் உலகிலுண்டே?

சுதீலன்—நான் சொன்னதே தவறாமல்.

தாந்தி—பெண்பேச்சிற்கு இவ்வாத பேசுதலை நான் கண்டதுமில்லை, கேட்டதுமில்லை; நீர்வு நாயக்கியிடம் மட்டும் ஸத்தியங்கள் என்னிடத்திற்குப் பயன்படா. விருத்தினா நர் வீடுக்கு விரும்பியாயின், உம்மைக் கைதியாக வைப்பேன். கைதியாயின் ஊருக்குப் போகுங்காலத்தில் வெங்கு எத்தனாயிற்று மாட்டர். நீர் விருத்தினா, கைதியா? நீர் ஆலையிட்டும் பேசுதலைக் கேட்டால் பூணாடி மலான்றாய்ருக்க உடம்பம் வீர்போலத் தோன்றுகின்றது.

சுதீலன்—கைதி என்ற சொல்லைக் கேட்கவே உடல் நடுங்குகின்றது. உடது விருத்தாக இருந்துவிடுகின்றன். கைதியாய் இருத்தலினும் விருத்தாகவே இருத்தல் மருவாயிருக்கும்.

தாந்தி—நான் சிறைக்காவல் உத்தியோகத்தை வகிக்கவில்லை. உமக்கு அறிதியுள் மெய் டுருக்கிறேன். நீரும் என்பர்த்தாவர் சிறு பிள்ளைகளாக இருக்கப்போக்து என்ன என்ன விளையாடினீர்? நீங்கவிருவரும் யாண்டு யுத்தியர் போலிருக்கிருக்கவேண்டி.

சுதீலன்—நாங்கள் இருவரும் ஸத்ததரும் இளமையோடிருக்கலாமென்றிருந்தோமே யன்றி ஜனாலருமென்றே எண்ணிவோம்.

நாந்தி—என் புருஷன் பெரிய கோமாளியாயிருந்தாரன்றோ ?

கதிலன்—பாவம் என்பதை, அறியாத இரண்டி ஐட்டுக்குட்டிகள் போல் சிசுப்பாய்ந்த நாய்கள் இருந்த கழித்தோம். தீச் செயல் செய்வார் உலகிலுண்டென்று கனவிலுமெண்ணி ஞாமில்லை. மனத்திட்பமுள்ள வேறு இனத்தாரைச் சேரா மலையிருந்தோமாயின், கடவுள் ஸ்கீதியில் பரிசுத்தமாகவே எண்ணப்படுவோம்.

நாந்தி—காஞ் சொல்லதைக்கொண்டே யாதோ தவறுதல் நீங்கள் செய்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

கதிலன்—குருமைத்தாயே, எங்கலையும் மயக்கப் பேர்வழிகள் ஏற்பட்டார்கள். நாய்கள் சில குருவிகளாயிருந்தோம். என் மனைவி என்னையும் நீர் உட்புடைய புருஷனையும் உங்கள் விலையிலகப்படச் செய்தீர்கள்.

நாந்தி—என்னையும் உமது மனைவியையும் உங்களைத் தீவழிப் படச் செய்தவர்களாகவா சொல்லுகிறீர் ? நன்றாயிருக்கிறது. எங்கள் கூட்டிலாவல் நீங்கள்செய்திருக்கிற பாவங்களைத் தவிர்த்து வேறு தீவினைகள் செய்யாதவரென்று நம்புகிறேன்.

மச்சரவர்—(தாந்தியை நோக்கி) நமது நண்பர் மனத்தை மாற்றியாயிற்று யில்லையா ?

நாந்தி—சசில ராஜா இங்கிருக்க உடம்பட்டுவிட்டார்.

மச்சரவர்—என் வாக்கைப் பொருட்டாக நினைக்காதவர் உன் வாக்கை மறித்தார். உன் தேச்சு ஸபலமானதே.

நாந்தி—நற்கருமத்தைப் புகழாமையானது மேலும் மேலுஞ் செய்யக்கூடிய நற்கருமத்தைத் தடைசெய்யும். போற்றப் படுதலே எங்களுக்குக் கூலியாகும். என் பேச்சு வின் போனதேயில்லை. முதலில் பேசினது உம்மைக் கணவனாக வரித்த காலம். அது வீண்போகவில்லை யென்பதற்கு ருஜுவேண்டியதில்லை. இரண்டாமுறை நான் ஸபலமா

கப் பேசினது சுசீல ராஜாவை இப்பெயை சிறிது கால மிருக்க வேண்டினது. இப்பெயை முறையும் என் வாக்கு வீண்வாக்காகவில்லை.

[தாத்தி, சுசீலன் பற்றவேண்டிமென்று தன் கையை நீட்ட]

மச்சரன்—[தனக்குள்ளே] கைகலந்தால் மனங்கலக்க நாளா குமோ? என் மனம் துடிக்கின்றது; ஆனால் களிப்பிரு லன்று; என் மனையியும் சுசீலனும் ஒருவரை ஒருவர் பார், துப் புன்முறுவல் கொள்வதும் கைகலத்தலும் நன்மைக் கன்று. இவ்விருவரும் இவ்வளவு நடப்புடாராட்டி, தலைக் காணுதலும் என் மனத்தை வருத்துகின்றது, [தன் குமா ரன் பூணனை நோக்கி] பூணை, நீ என் பிள்ளைதானா?

பூணை—தமக்குச் சந்தேகம் ஏன் பிறத்தது? நான் தமக்குப் பிறத்தவனே.

மச்சரன்—உன் வதனம் என்னைப்போலல்லாமல் மிருதுவாயிருக் கிறது; என்னைப்போல் உனக்குத் தாடிவீசைகள் உண்டா தல் வேண்டி, யோசனையில்லாமற் பேசுகிற ஸ்திரீகள் உன்னையும் என்னையும் ஒரே அச்சு என்கின்றார்கள். உன் தாமரைக் கண்ணால் என்னை நிமிர்த்துபார். உன் தாயிடத் தில் வஞ்சனை யாதாயினுமிருக்கலாமோ? அவன் பதி விரதைதானா? ஐயப்பட்ட என்மனம் நோகின்றது.

சுசீலன்—மச்சரா, என்ன உமக்குள்ளேயே பேசிக்கொண்டிருக் கிறீரே?

தாத்தி—என் பர்த்தாவின் மனம் கலக்கமுற்றிருக்கிறது.

சுசீலன்—அப்பனே, உமக்கு வந்தநோடென்ன? ஏன் கவலை யுற்றவராய்க் காண்கின்றீர்?

தாத்தி—நாதா, தமக்கு மனக்கலக்கம் வந்திருப்பதென்?

மச்சரன்—எதையோ நினைத்துக்கொண்டிருந்த காலத்தில் புத் திக்குச் சிறிது மாறுதல் வந்தது. என் குமாரன் முகத்தை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் அவன் வயதில் நானி

ருந்த நிலைமை எனக்கு ஞாபகம் வந்தது. ஒட்டுச்சல்லடம் போடாமலும் பட்டாடை உடுத்தியும் வானைக்கட்டிக்கொண்டும் விளையாட்டுப்பருவமாயிருந்ததை எண்ணினேன். இச்சிறுவனும் அப்படித்தானிருக்கிறான். [பூரணனை நோக்கி] குழந்தாய், கோழிமுட்டையைப் பொன்னென்று நினைப்பாயோ?

பூரணன்—பிதாவே, நான் அப்படிச் செய்யேன். வாளெடுத்துப் பகைவர்களை வெல்வேன்.

மச்சரன்—உனக்கு மங்களமுண்டாகுக; [சுசீலனை நோக்கி] என் குமாரனிடத்தில் நான் எவ்வளவு குலாலிக்கொண்டிருக்கின்றேனோ, அப்படித்தானே நீரும் உமது மதலையிடத்திலிருக்கின்றீர்?

சுசீலன்—வீட்டிலிருக்கிறவேளையில் என் குமாரனே என் காலத்தை முற்றிலும் தனக்காக உடையவன். அவனே எனக்கு வேலை கொடுப்பவன்; அவனே என் ஆதர்தம்; அவனே எனக்கு ஐசுவரியம். ஒருவேளையில் அன்பாயும் மற்றொருவேளையே வெறுப்பாயுமிருப்பான். அவனே என்னைப் புறம்பவன்; அவன் தான் எனக்கு யுத்தவீரன்; அவனே அரசு செலுத்துபவன். முதுவேனிலின் நீண்டபகலாக் குறுக்குபவன் அவனே. அவன் பாலசேஷ்டைகளை எனக்குப் பிரம்மாந்தத்தைத் தருவான்.

மச்சரன்—பூரணனும் எனக்கு அப்படித்தானிருக்கிறான். நாங்கள் எவ்வளவு காலத்திலாவது போகின்றோம். நீரும் என் மனைவியும் காலப்போக்கைச் செய்யுங்கள். [தாந்தியை நோக்கி] தாந்தி, என்னிடத்துள்ள அன்பை என் நண்பரிடத்திலுங்காட்டி உபசரிப்பாயாக. உமக்கும் நமதுகுமாரருக்கும் அடுத்தபடி என்னால் விரும்பப்பட்டவர் சுசீலனென்று அறிவாய்.

தாந்தி—சுசீலரும் நானும் நந்தவனத்தில் உலாவுவோம். தாம் எம்மோடு வந்து சேரலாம்.

மச்சரன்—உங்களிஷ்டப்படி நீங்கள் செய்யலாகும்; பூமியிலிருந்தால் அகப்படாமற் போகிறீர்களா? [சுனக்குள்ளே] கயிற்

தைத் தளர்த்திவிட்டுப் பார்க்கிறேன் ! உங்கள் யோசனையைப் போது நன்றாய் விளங்கும். முகத்தோடு முகத்தைச் சேர்த்து முத்தமிட்டுச் கொள்ளுகிறார்கள்-ஆ-தாலிகட்டின ஸ்திரீயும் புருஷனும்போலக் கைகோத்தா உலாவுகிறீர்கள் ? இதுவும் ஒரு அழகுதான்.

கைப்பிடி நாயகன் தூங்கையிலே அவன் கையையெடுத்துத் தப்புறத் தன்னி லசையாமல் முன்வைத் தயல்வளவில் ஒப்புடன் சென்று துயினித் துப் பின்வர துறங்குவளை எப்படிநானம்புலேன் இறைவா கச்சியே கம்பனே, என்று மூத்தோர் சொன்னது இங்குப் பிரத்யக்ஷமாய்க் காணப்படுகிறது. இல்லறம் இன்னொசது, இன்னொசது, ஐயுமில்லை. ஈருபன் இங்கிருக்கின்றாரா ?

நிருபன்—காத்திருக்கிறேன், ஸ்வாமி.

மச்சரன்—பூரண, நீ போய் விளையாடு, நல்லபின்னோ. [நிருபனை நோக்கி], ஈருபா, இதைப்பெரியவர் இன்னும் பிரம்ப நாள் இங்கேயே இருப்பார்போலிருக்கிறது.

நிருபன்—“போனாற்போல் வந்தான் புதுமாய்பினை ” என்பது போல் உம்முடைய முயற்சியாலேதான் அவர் இங்கே யிருக்கிறார்.

மச்சரன்—உனக்குப் புத்தியிற் பட்டதா ?

நிருபன்—நீர் வேண்டும்போது வேலை மிகுதி யென்றுசொன்னார்.

மச்சரன்—எல்லாவற்றையுங் கவனித்திருக்கிறாயே, அதோ பார், இருவரும் இரகசியம் பேசிக்கொள்கிறார்கள். சேதி நாட்டரசியின் செய்தி நன்றாய்ப் புலப்படுகிறது:மோசந்தான். புஸ்தகம் வானிதா வித்தம் பரஹஸ்தகதம் கதம் : அதவா புன ராயா தம் ஜீர்ணப் பிரஷ்டாச கண்டச : என்று பெரியோர் வீணாகவா சொன்னார் ? அவ்விருவருக்கும் அகலா நட்பு முற்றிவிட்டது ; இதை நான் பொறுத்தலாகாது. ஊரிற் காரியம் மிகுதியாயிருக்கிறதென்று சொன்னவர் ஏன் நின்று போட்டார், தெரியுமா ?

நிருபன்—ஈமது நல்லரசியின் பிரார்த்தனைக்கு இணங்கித்தான்.

மச்சரன்—எல்ல என்ற அடைமொழி கூறவுத் துணிந்தாயோ? உனக்குப் புத்தி மழுங்கிப் போயிற்று. குட்டிச்சுவரில் மூட்டிக்கொள்ள வெள்ளெழுத்தா? சுசீலனுக்கு இங்குத்தான் வேலை இருக்கிறது. கண்ணுள்ளவர் காணலாம்.

நீநுபன்—சுசீலனுக்கு என்னவேலை இருக்கிறது? கொஞ்சகாலம் இங்கிருக்கப் போகிறமென்றுதான் எல்லோருஞ் சொல்லுகிறார்கள். தாமும் தமது பட்டடகிஷியும் கேட்டிக்கொண்ட படிதான் இங்கு இருக்கிறார்.

மச்சரன்—பட்டடகிஷி என்று சொல்லலாகாது; மழைக்கென்று சொல்லவேண்டும். தாந்தி ஒரு மிருகத்தான். உருபா, என் அந்தாங்கங்களை நீ அறிவாய். உன்னுடைய மத்தி நாலோ சனையினால் நான் மெய்யைமெறி வழுவாமலிருத்திருக்கிறேன்! உன்னிடத்தில்தான் விசுவாஸம் வைத்தது தவறென்று இப்போது எனக்கு நன்றாய்ப் புலப்படுகிறது.

நீநுபன்—நான் தமக்கு அபராதஞ் செய்யத் துணிந்ததேயில்லை? தாம் என்மேற் கோபங்கொள்ளலாகாது.

மச்சரன்—உன்னுடைய பேர்மை குறைத்துவிட்டது. நம்பின வரை வஞ்சித்தல் பாபமென்று அறியாய்போலும். கடமை யைச் செலுத்துவதில் உபேகையாயிருத்தலும் குற்றத்தான். சுசீலனும் என்மனைவியும் செய்யும் பிழைகளைக் கண்ணுற்றும் நீ சும்மாலிருக்கின்றாயே. வேடிக்கையையும் வினையையும் ஆராய்ச்சி செய்து ஒழுங்காய் நடக்க உனக்குப் புத்தியில்லை.

நீநுபன்—அச்சம், அசிரத்தை, மொளட்டியம் என்னும் முக்குணங்கள் மனிதர்க்கெல்லாம் இயல்பு. தங்கள் சேவகத்தில் இக் குணங்கள் என்னிடத்தில் காணப்பட்டிருக்குமாயின் நான் அபராதிதான். தங்கள் கருத்தை எனக்குத்தெளிவாய்ச் சொன்னால் என் குற்றங்களை மாற்றிக்கொள்ளுவேன்.

மச்சரன்—உனக்குக் கண்ணும்காதும் அற்றுப்போய்விட்டனவா. என்மனைவி என்ருத் தமோகம் எண்ணி அயற்புருஷனிடத்

தில் அன்பு வைத்திருக்கிறுளென்று உனக்குத் தெரியாதா ? உலவாயை மூடலாம், ஊர்வாயை மூடலாமா ?

நிருபன் — அரசியின்மேல் இவ்வாறு அவதூறு சொல்பவர்களைக் கொல்லாமல் விடேன். தமது வாக்கில் எக்காலத்தும் இத் துணை தவறான சொற்கள் பிறக்கவில்லை. தாம் சொன்னவற்றைத் திரும்பவும் சொன்னேனானில், என்நாவழிகி நானும் நரகத்தையடைவேன். உத்தமிகளே நிந்தித்தல் என்றுங் கூடாது.

மச்சரன் — பரபுருஷனோடு உலாவுதலும், இரகசியம் பேசுதலும், கண்டபோதெல்லாம் புன்முறுவல் செய்தலும், பெருமூச் செறிதலும், கள்ளிரவிற்குலாவுதலும், கற்பின் மகளிர்க்கு லக்ஷணங்களுமா ? முழுப்பூசுனிக்காயைச் சோற்றில்மறைக்கப் பார்க்கிறாயே. “தற்காத்துத் தற்கொண்டார்ப் பேணித் தகைசான்ற-சொற்காத்துச் சோர்விலாள்மெய்” “சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யும்களிர்-சிறைகாக்குங் காப்பே தலை” என்றவாறு பதிகிரதைகள் பரபுருஷர்களை மிமிர்ந்தும் பார்க்கலாகாதென்று விதியேற்பட்டிருக்க நீ புதழ்த்து பேசும் அரசி செய்கின்ற காரியங்களால் இவளாக் கற்புடைய ளென்று சொல்லத் தகுமோ?

நிருபன் — மஹாபிரபுவே, தமக்கு ஐயநோயுண்டா யிருக்கிறது ; அதை சொஸ்தஞ் செய்தற்கு உபாயத் தேடவேண்டியது அவசியமாயிருக்கிறது. இந்த னோமைப் பெருநலிட்டால் ஆபத்து நேரிடும்.

மச்சரன் — நான் சொன்னவையெல்லாம் நிஜம்,

நிருபன் — நான் நிஜமென்று நம்பமாட்டேன்.

மச்சரன் — நீ பொய்யன் ; பெரிய துரோகி ; காலத்துக்குத் தக்க கோலஞ் செய்பவன் ; நன்மை தீமை தெரிந்தும் தீநெறியில் நீ அன்பு வைத்தவன். என் சோற்றைத் தின்று வளர்ந்த நீ என் மனம் நோவச்செய்யும் பாவிக்கு விஷத்தைக்கொடுத்துக் கொல்லவேண்டியவனாயிருக்க, அவனுக்குப் பரிந்து

பேசுகின்றாய், உன்னிலுங் கொடியவன் உலகில்லை, நீ
விசுவாச காதகன்.

நீநுபன்—தாம் அரசியைப்பற்றிநினைப்பதில் ஆயிரத்திலொருபங்கு
குற்றம் அல்லுத்தமியிடத்திலிருப்பினும், உமது சத்துருவைச்
சித்திரவதை செய்ய அஞ்சமாட்டேனென்பதை அறியவும்.

மச்சரன்—எனக்குப் புத்தி போய்விட்டதென்று நினைத்தாயோ?
அரசியைக் கற்பிழந்தவனென்று சொல்வதினாலுண்டாகும்
அபவாதத்தை நானறியேனா? பின்னா எனக்குப் பிறந்தவ
னன்றென்கிறேனா? வெறியனிடத்தில் பேசுவதைப்போற்
பேசுகின்றாயே.

நீநுபன்—தாம் சொல்வதையே வாஸ்தவமென்று ஒத்துக்கொள்ளு
கிறேன். பதல்யநாட்டரசனை ஒழித்துவிடுகிறேன். மேல்
நான் தங்களுக்குச் செய்துகொள்ளும் மனு ஒன்றுண்டு.
அதாவது:— தமது குமாரனை உத்தேசித்துத் தமது அரசி
யைத் திருநீட்டவும் அங்கீகரித்தல் வேண்டும்; அன்றேல் உல
கம் பழிக்கும்.

மச்சரன்—நீ சொன்னபடியே ஆகட்டும்.

நீநுபன்—ஸத்தோஷமாயிற்று; நெஞ்சங் கடுத்ததைச் சுசீலருக்கு
எத்துணையுங் காட்டலாகாது. விருந்துகள் வழக்கம்போல
வே நடக்கட்டும். அரசியும் தமக்குண்டாயிருக்கும் ஐயத்தை
அறியாதிருக்க வேண்டும். சுசீலர் பிழைத்திருந்தால் நான்
தமது சேவகனாக இருக்கமாட்டேன். இது ஸத்தியம்.

மச்சரன்—அவ்வாறே செய்யக்கடவாய்; செய்தால் என் அன்பு
குன்றாது; அன்றேல், நீ உயிர் பிழைத்திருத்தலுமரிது.

நீநுபன்—தங்கள் ஆணைபட்டி நடக்கின்றேன், ஸ்வாமி.

மச்சரன்—நானும் சுசீலனிடத்தில் நண்பன்போல்க்கின்றேன்.

நீநுபன்—நிரபராதியான தாந்தி, உனக்கு ஏன் இர்த அபவாதம்
வந்தது? சுசீலரை நாம் விஷமிட்டுக் கொலைசெய்தால் என
க்குத் துன்பம் உயருமாம். இதுதான் ராஜகட்டளைக்கு

கீழ்ப்படிதலாம். அஞ்ஞன் தன்னைச் சேர்த்த எல்லோரும் அஞ்ஞர்களாயிருத்தல் வேண்டுமென்கின்றான். இதற்குடம் படாவிட்டால் எனக்குப் பிராணஹானியாம். உலக சரித்திரத்தில் அரசரைக் கொன்று உயர்ந்தபடிவியை அடைந்தவர் ஒருவருமில்லை. மீஷாபாதகர்களும் மாதுஷைத் துணியைத் துணிந்ததில்லை. நான் இனி மச்சரமான் சேவகத்திலிருப்பதில்லை. கடவுளின் கிருபை எனக்கு வேண்டும். சுசிலன் இதோ வருகின்றார்.

சுசிலன்—சீருப்பரே, உமக்குவந்தனம் : நான் இவ்விருப்பது கச்சு போயிற்று. என்ன, பேசாமற் போகிறீமே ?

நீடுபன்—தமக்கு வந்தனம் அளிக்கிறீர்.

சுசிலன்—தரண்டினையில் விசேஷமென்ன

நீடுபன்—அதிசயமாய் ஒன்றும் நடக்கவில்லை, பிடிபடு.

சுசிலன்—மச்சரன் முகத்தைப்பார்த்தால், இராஜ்யம் இழந்தவனாகத் தோன்றுகிறது. நான் வழக்கப்போல் உபசாரவார்த்தை சொன்னதற்கு மறுமொழி ஒன்றுஞ்சொல்லாமலே அலகநியமாய்த் தன் உதட்டைப் பிசுக்கிக்கொண்டு போய்விட்டான். அவன் மனம் மாறியிருத்தலுக்குக் காரணம் எனக்கு ஒன்றும் புலப்படவில்லை.

நீடுபன்—மச்சரனுடைய மருமத்தை அறிய நான் துணிய மாட்டேன், ராஜனே.

சுசிலன்—துணியமாட்டேனென்று ஏன் சொல்லுகிறாய் ? உன் உட்கருத்து எனக்குப் புலப்படவில்லை. உனக்குத் தெரியாமல் எத்தக்காரியம் நடக்கும் ? நீ நல்லவனாயிற்றே. உன் ஜாடைகள் மாறியிருத்தலே ஒரு கண்ணடியாயிருக்கிறது. கைப்புண்ணிற்குக் கண்ணடி வேண்டுமோ ? இந்த மாறுதல் என்னையும் பாதிக்குமென்றுதான் நான் நினைக்கின்றேன்.

நீடுபன்—சில வியாதிகள் ம்ருடைய குணத்தை மாற்றிவிடுகின்றன. வியாதியின் பெயரை மாத்திரம் நான் சொல்லமாட்டேன். உம்மால் இந்த வியாதி பரவியிருக்கிறதென்பது நிச்சயம் : உமக்கு மாத்திரம் ஒரு நோயுமில்லை.

சுதீலன்—என்னிடமிருந்து பிறருக்கு நோய் வருகிறதென்றா சொல்லுகிறாய்? நான் கொள்ளிக்கண்ணென்றே. என் முகத்தில் விழித்த எத்தனையோ ஆயிரம்பேர் கேஷமத்தையடைந்திருக்கிறார்களே, நீ உத்தமர்கள் வம்சத்திலுதித்தவன். உன் மாதாபிதாக்கள்டேல் ஆணையிடுகின்றேன, மச்சரனுக்கு என்னிடத்தில் வெறுப்பு வந்ததற்குக் காரணத்தை நீ எனக்குச் சொல்லித்தான் தீரவேண்டாம்.

நீநுபன்—தமது கேள்விக்கு உத்தரஞ் சொல்லமாட்டேன்.

சுதீலன்—என்னுடலில் மோயொன்று மில்லாமலிருக்க, என்னுற் பிறர் வ்யாதிபிதராகின்றாரென்பது புதுமையாயிருக்கின்றது. நீ பேரமை யுள்ளவனென்று நான் அறிந்திருக்கிறேன். என்னிடத்தில் யாதோ ஆபத்து வந்துகொண்டிருக்கிறது. அதினின்றும் தப்பும் வழியை நீ தான் எனக்குச் சொல்ல வல்லவன்.

நீநுபன்—நீர் ஆணையிட்டபிறகு யாதொன்றையும் ஒளித்தல் தகுதியன்று, வெள்ளம் வருவதற்கு முன்னரே அணைகோலி வைத்தால்தான் தீங்குறோம்.

சுதீலன்—சொல்லவேண்டியவற்றை யெல்லாஞ் சொல்லிவிடு.

நீநுபன்—நானே உம்மைக் கொலைசெய்யவேண்டிமாம்.

சுதீலன்—எவருடைய கட்டளை இது?

நீநுபன்—மச்சரராஜன் ஆக்கொ.

சுதீலன்—எதற்காக நான் கொலைசெய்யப்படவேண்டிமாம்?

நீநுபன்—நீர் எங்கள் அரசி தாந்தியினுடைய கற்பையழித்துவிட்டீராம்.

சுதீலன்—நாராயண, நாராயண, இன்னொருருறை இந்த வார்த்தையை என்செவியிற் போடாதே. நீ சொல்லுகிற பாவத்தை நான் செய்திருந்தேனாயின் என் தலை ஆயிரஞ் சுக்கலாக இக்கே வெடித்துப்போகட்டும். நான் பேரற்று ஊரற்று நாலாய்ப் போவேனாக, நீ சொல்வது அபூதக்கற்பணையாயிருக்கின்றதே; என் மனம் பதைக்கின்றது, சிறுபா.

நீருபன் — நீர் ஆயிரம் ஸத்தியஞ்செய்தாலுந் மச்சரன் நம்பப்போகிறதில்லை. சத்தியனைக்கண்ட கடலைப் டொங்காடிருக்கச்செய்தாலுஞ் செய்யலாம்; மச்சரன் குறங்குப்பட்டியை மாத்தரல் கூடாத காரியம்.

சுகீலன் — மச்சரனுக்கு இந்த விபரீத புத்தி என் பிறந்தது?

நீருபன் — அந்தக் காரணத்தை விசாரித்தலாற் பிரயோஜனமில்லை. வந்த கேட்டிலிருந்து தப்ப வழியேதேடவேண்டுமென்பதிக் கேட்டின் மூலத்தை யறிவதனா லாவதொன்றுமில்லை. நான் உமக்குச்சொன்ன ஒவ்வொரு வார்த்தையுமே உண்மையென்று பிரமாணஞ்செய்கிறேன். நாமிருவரும் உயிர்த்தப்பி ஓடுவதே உத்தமமான உபாயம். அரண்மனைக் காவற்காரர்கள் என் வருதிக்குட்பட்டவர்கள். கதவுகளின் சாவிகள் என்னிடத்துள்ளன. ராஜதண்டனைக்குட்பட்டவர் தப்புவதரிது.

சுகீலன் — நீ சொல்வதை எல்லாம் நம்புகிறேன். மச்சரன் அகத்தினழகு முகத்திலே விளங்கிற்று. நீ என்னை விட்டுப் பிரியாமல் இந்த ஆபத்தினின்றும் விடுவிக்கக்கடவாய். என் வாகனங்கள் ஆயத்தமா யிருக்கின்றன. விருத்தும் மருத்தும் மூன்று நாள் என்று பெரியோர் சொன்னதை மறந்ததனால் வந்த கேடு இது. இரண்டு நாள் முன்னமேயே நான் இவ் வுரை விட்டுப் போயிருக்கவேண்டும். தாந்தி ஸ்திரீ ரத்தினம், இவளைப்பற்றி மச்சரன் கவலை கொள்ளாதல் இயற்கை தான். தாமதமென்பது கூடாது. அரசிக்கு நாம் போகிறோமென்பதை மாத்திரஞ் சொல். இவ்வூரினின்று என்னை வெளிப்படுத்துவாயின் நீயே என்னைப் பெற்ற பிதா ஆவாய்.

நீருபன் — என் வசம் திறவுகோல்களிருக்கின்றனமையால் வெளியிற் போதல் கடினமல்ல. நாம் போவோம், வாரும்.

முதலங்கம் முற்றிற்று.

இரண்டாமநிகம்.

முதற்களம்.

மச்சரன் மாஸிகை.

பிரவேசம்—தாந்தி, பூரணன், சேடிமார்.

தாந்தி—சேடி, குழந்தை என்னை உபத்திரவஞ்செய்கிறான்: என் னுற் பொறுக்க முடியவில்லை. உன்னிடத்தில் அவனை வைத்துக்கொள்.

முதல் சேடி—வாரும் இளவரசனே, நீரும் நானும் விளையாடி வோமா?

பூரணன்—நான் உன்னண்டை வரமாட்டேன், போ.

முதல் சேடி—ஏன் என்மேற் கோபங்கொண்டு மறுக்கின்றீர்?

பூரணன்—என்னைச் சிசுவாக எண்ணிச் சும்மா முத்தமிட்டுக் கொள்ளுகின்றாய். உன்னிடத்தில் எனக்கு வேறு வெறுப்பு இல்லை. என் தாயின் மற்றொரு சேடி இருக்கின்றானே, அவளிடத்தில் எனக்குப்பிரியம் அதிகமாயிருக்கிறது.

இரண்டாஞ்சேடி—என்னிடத்தில் தமக்கு அன்பு அதிகமாயிருப்பதேன்?

பூரணன்—உன்னுடைய புருவங்கள் கறுத்துப் பிறைச்சந்திரன் போல் வளைந்துருக்கின்றன. அப்படி யிருந்தால்தான் பெண்களுக்கு அழகு.

இர-சேடி—மகாராஜனே, உமக்கு இதை யார் கற்பித்தார்?

பூரணன்—பெண்களுடைய முகத்தைப் பார்த்து நானே அறிந்து கொண்ட விஷயம் இது. (முதற்சேடியை நோக்கி) உன் புருவங்களின் கிறமென்ன?

முதல் சேடி—நீலமாயிருக்கின்றன பிரபுவே.

பூரணன்—நீல மூக்குடைய பெண்களைக்கண்டதுண்டு. புருவம் நீலமாயிருத்தலைப் பார்த்ததேயில்லை.

இர-சேடி—உம்முடைய தாயாருக்குப் பிள்ளை பிறக்கப்போகின்றான். நாங்கள் இருவரும் அவனைச் சீராட்டிக்கொண்டிருந்தல்வேண்டும். அப்போது எங்களுக்கு இஷ்டமிருந்தால் உம்முடன் குலாவுவோம்.

முதல் சேடி—பிரஸவிக்கிற காலம் கிட்டிப்போயிற்று. தெய்வ கிருபையால் அரசி செளக்கியமாகவேண்டும்.

தாந்தி—என்ன பேசிக்கொண்டிருக்கின்றீர்கள்? அப்பா குழந்தாய், நீ என் கிட்டலா, ஒரு கதை சொல் பார்ப்போம்.

பூரணன்—வேடிக்கைக் கதை வேண்டுமா, சோகமஸாரம் வேண்டுமா?

தாந்தி—வேடிக்கையாகவே இருக்கட்டும்.

பூரணன்—கார்காலத்தில் துக்கமான கதையே நல்லது. பேய் பிசாசுகளின் கதை ஒன்று இருக்கிறது.

தாந்தி—பேய் பிசாசுகளால் என்னை பயமுறுத்தப் பார்க்கிறாய். நீ எதைச்சொன்னாலும் எனக்கு இஷ்டம்.

பூரணன்—ஒரே ஒரு ஊரிலே ஒரு மனிதன் இருந்தான்.

தாந்தி—குழந்தாய், உட்கார்த்துகொண்டு சொல்லு.

பூரணன்—அவன் வீடு ஒரு சுகொட்டண்டையில் இருந்தது. நான் காதோடு சொல்கிறேன். சுவர்க்கோழிகளுக்கும் நான் சொல்வது கேட்கப்படாது.

தாந்தி—என் காதில்மட்டும் படிப்படிச் சொல்லு.

(பிரவேசம் = பச்சரன், கலியன், பிரபுக்கள் மற்றவர்கள்.)

பச்சரன்—சுசிலனை அங்குக்கண்டிருக்களா? அவனுடனிருந்தவர்கள் யாவர்? நிரூபன் அவர்களுடன் இருந்தானா?

முதல்பிரபு—ஸாலவிரகடிகாட்டில் அவர்களைக்கண்டேன். அவர்கள் ஒழிவ வேகத்தை என்னென்று சொல்வேன்! அவர்கள் தோணியில் ஏறினதையும் நான் கண்டேன்.

பச்சரன்—நான் நினைத்தபடியே எல்லாம் நடந்திருக்கிறது. எனக்கு இவ்வளவு ஞானத்தைக்கடவுள் கொடாமலிருந்

தால் நலமாயிருக்கும். பானத்துக்கு ஸவக்கப்பட்ட நீரில் பூச்சி ஒன்று விழுந்ததை யறியாமலே ஒருவன் அந்த நீரைப் பருகுவானாயின் அவனுக்கு நோய் ஒன்றுமில்லை. பூச்சியைக் கண்ணாற் கண்டபிறகு அந்த நீரைக் குடிக்கும் மனிதன் வார்தி எடுத்துத் துன்பப்படுவான். என் கதி பின் சொன்ன வனுடையதுபோலாயிற்று. சுசீலனும் என் மனைவியும் குலாவிக்கொண்டிருந்ததை சிதர்சனமாய்ப் பார்த்துவிட்டேன். நிரூபன் இவ்விருவருக்கும் உடனதையாயிருந்திருக்கிறான். என்னைக் கொலை செய்யச் சதியோசனை செய்திருக்கிறார்கள்; என் அடையும் பிடிங்கிக்கொள்ளப் பார்க்கிறார்கள் என்பது திண்ணம். நிரூபன் உண்ட வீட்டிற்கு இரண்டு நினைத்தவன். என் மருமங்களை யறித்து சுசீலனுக்குச் சொல்லி இருவரும் ஒடிப்போயிருக்கிறார்கள். கோட்டைக் கதவுகளை அவர்களுக்குத் திறத்தவன் எவன்?

முதல்பிரபு—ஸர்வாதிகாரம் பெற்ற நிரூபன் உத்தரவினால் தான் திறக்கப்பட்டிருக்கும். தாமே அவனுக்கு அதிகாரம் கொடுக்க வில்லையோ?

மகீசரன்—அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். [தாந்தியை நோக்கி] பூரணனை என்னிடத்தில் விடு; நல்லவேளையாக அவன் உன் பாலையுண்டு வளந்தவனல்ல; சில அம்சங்களில் பூரணன் என்னைப்போலிருந்தாலும், உன் உதிரம் அவன் சரீரத்தில் அதிகமாய் கலந்திருக்கின்றது.

தாந்தி—நாதா, இது என்ன பரிகாசம் செய்கின்றீர்?

மகீசரன்—இந்தச் சண்டாளியிடத்தில் என்பிள்ளையை இருக்க விடாதே. சுசீலனுக்கு பிள்ளை பிறக்கப்போகிறது. அதை வைத்துக்கொண்டு அவன் மகிழ்விடும்.

தாந்தி—நாதா, தாம் இவ்வாறு என்னை பார்த்துச்சொல்வது தருமமா? நான் அகோரப்பிரமாணஞ் செய்கிறேன். என்னிடத்தில் கொஞ்சமும் தவறுதலே இல்லை. வாதத்திற்கு மருத்துண்டு, பிடிவாதத்திற்கு வைத்தியமே இல்லை.

மச்சரன்—பிரபுக்களே நீலிக்குக் கண் தெற்றியிலே;—விலைமோ
ரில் வெண்ணெய்யெடுத்துத் தலை மகனுக்குக் கலியாணஞ்
செய்கிறவர்கள் பெண்கள். வெளுத்ததை யெல்லாம் பாபெ
ன்று கொள்ளலாகாது. இத்தப் பாதகியின் பேச்சைக்கேட்டு
மயங்காதீர். அவள் வியபிசாரி.

தாந்தி—எட்டுணைப்பாவி தாம் சொன்னவற்றைச் சொல்வாளுயின்
அவன் ரொரவ நகத்தை யடைவான். தமக்குச் சித்தப்
பிரமை வந்திருக்கிறது.

மச்சரன்—நீ மனிதரில் ஒரு பதர் : உன்னைப் பொருளா யெண்
ணிப் பேசுதல் எனக்கு அவமானம். இவள் தன் பதிக்குத்
துரோகஞ் செய்தவள். இம்மட்டா, நிரூபனுடன் சேர்ந்து
என்னைக் கொலைபுரிய எண்ணினவள். இவளுடன்தை யில்
லாமல் சசீலனும் நிரூபனும் தப்பி ஓடினார்களே.

தாந்தி—கடவுளறியச் சொல்லுகிறேன். நிரூபன் செய்தகாரியம்
இன்னதென்றே நானறியேன். தாம் வாஸ்தவத்தை யறியா
மற் கோபங்கொள்ளுகிறீர். என்மேல் வீண் அபவாதங்களை
யெல்லாஞ் சொல்லுகின்றீர். உண்மையைத் தெரித்து
கொண்டபிறகு எனக்கு வந்த நஷ்டத்திற்கு உத்தரவாதம்
செய்யத் தம்மாலாகாதென்பதை உறுதியாய்க்கொள்ளவேண்
டும்.

மச்சரன்—உலைவைத்த சர்திலே சாறுகாய்ச்சும்பெண்கள் பேச்சை
நம்பலாகாது. இவளைச் சிறைச்சாலையி லடையுங்கள். இவள்
கசுதியிற் பேசுகிறவர்களும் குற்றவாளிகளே.

தாந்தி—எனக்கு ஏழரைநாட்டுச்சனி பிடித்திருக்கிறது. அது
மாறுகிறவரையில் நான் துன்பப்படத்தான் வேண்டும். பிர
புக்களே, நீங்கள் பெண்கள் பின்னாகளை யுடையீர்; தரும்
சித்தை கொஞ்மேனும் உங்களிடத்திலிருக்கும். மகாராஜா
சொல்வதைக்கேட்டு என்னைவித்தியாசமாக எண்ணமாட்டீர்
களென்று நம்புகிறேன். அரசன் சித்தப்படியே நடத்துங்கள்.

மச்சரன்—நான் சொன்னபடி கேட்பீர்களா இல்லையா?

தாந்தி—நாதா, நான் தனியே சிறைச்சாலைக்குப் போகவேண்டுமா, ஏன் சேடிகளும் வரலாமா? இந்தக்காலம் நான் ஒண்டியாயிருக்கக் கூடியதன்று [சேடிகளை நோக்கி] பெண்கள், ஏன் கண்ணீர் விடுகிறீர்கள்? நான் பாபியென்பது ஸ்தாபிக் கப்பட்டால் அப்போது நீங்கள் அழுவது தகுதி. இப்போது நான் காராகிரகத்திற்குச் செல்வதினால் எனக்குப் புதழ் அதி கரிக்கும். நாதா, தங்கள் மனம் நோகும்படியாய் என்றும் நான் நடத்திலேன். எனக்கு விடை தந்தருளும். சேடிமாரே என்னுடன் வாருங்கள். அச்சன் அனுமதி அளித்துவிட்டார்.

மச்சரன்—என் ஏதிரில் நிற்காமற் போங்கள்.

[தாந்தியும் சேடிமாரும் போய்விடுகிறார்கள்.]

முதல் பிரபு—மஹாராஜாவே, தமது பட்ட மஹிபிபையைத் திரும்பி அழையுங்கள்.

கலியன்—அரசே, நீர் செய்யுங் காரியத்தைத் தீர்க்கலோசனை பண்ணிச் செய்தல்வேண்டும். உம்முடை நியாயம் அசியாய மாய் முடியும்; அதனால் நீரும், உமது மனைவியும், புத்திர னும் கேட்டை அடையும்படி நேரிடும்.

முதல் பிரபு—மஹாராஜாவே—மஹாராணியாரிடத்தில் குற்றமிருந்தால் என் பிராணனைக் கொடுக்கிறேன். அவள் நிரபராதி யென்று கடவுளின்மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்லத் துணிகிறேன்.

கலியன்—தாந்தியிடத்தில் தவறுதலிருக்குமாயின், உலகத்திலுள்ள ஸ்திரீகள் ஒருவரும் நல்லவரே இல்லையெனலாம்.

மச்சரன்—உங்கள் வாயைத் திறக்கலாகாது.

முதல் பிரபு—உங்கள் கேஷமத்தைக் கருதி பேசுகின்றோமேயல் லாமல் எங்கள் காரியம் ஒன்றும் கெட்டுப்போகவில்லை.

மச்சரன்—பேசாதே. நீ சாக்கடையிற் புழுத்த புழுவாயிருக்கின்றமையால் நாற்றத்தை யுணரமாட்டாய். எனக்குக் கொஞ்ச நாற்றமும் தாளமுடியாது.

கலியன்—நேர்மை என்பது உலகத்தில் இறந்துபொயிற்றென்ன லாம்.

மச்சரன்—என் வாக்கில் உங்களுக்கு நம்பிக்கையில்லாமற் போயிற்று?

முதல் பிரபு—பட்டமழிவிதிமற் பழி சொல்பவர் பேச்சில் நாகங்கள் நம்பிக்கை வைக்காவிடின் மீதாவும் ஒன்றுமில்லை.

மச்சரன்—நாம் இவ்விதப்படி எதையுஞ் செய்யலாம் என்பதை நீங்கள் முற்றிலும் மறந்தீர்கள். உங்களைப்போல் மதியுழந்தவர்களை யோசனைகேட்பதில் நயமென்ன? லாபவந்தங்கள் எமதாயிருக்க உங்களைக் கேட்டுச் செய்யவெண்ணிவ தொன்றுமில்லை.

கலியனி—தாம் தனித்து யோசனைசெய்தால் வாஸ்தவம் தங்குப் புலப்படாமற் போகாது.

மச்சரன்—முதுமையால் உனக்கு மூலோ முழுங்கிப் போயிருத்தல் வேண்டும்; அன்றேல், பிறந்தது முதலே உனக்குப் புத்தி இல்லாமலிருந்திருத்தல் வேண்டும். சீருபன் நாட்டைத் துறந்து ஒடினதும் தாந்தியும் சுசீலனும் குலாவிக்கொண்டாடிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டவன் தாந்தி சீரபரானி என்று கூறினான். வெளித்தோற்றத்தையேமுற்றிலும் நம்புதல் ஒழுங்கல்லவென் றெண்ணிக் குலதேவதைக்குப் பூஜை செய்வித்து அந்தத் தேவதையின் கருத்தென்ன வென்றறிவதுவரும்படி தவன், நியமன், இருவரையும் அனுப்பி யிருக்கிறேன். அவ்விருவரும் புத்திமான்களல்லவா? தெய்வ ஸம்மதத்தையும் அறிந்து அதற்கொத்தவாறு நடப்போம்.

முதல் பிரபு—தாஞ்செய்த காரியத்தில் பிழைசொல்ல யாராவ் முடியும்?

மச்சரன்—நம்முடைய அபிப்பிராயம். சரியென்பதிற் சந்தேகமில்லாவிடினும் நம்பிக்கை இல்லாதவருக்குத்தெய்வசாக்ஷியமும் ஏற்படுதல் நலந்தானே. சீருபனும் சுசீலனும் நம்மைக்கொன்று அரசையடைய எண்ணினபடி நடவாமற் போனாலும் தாந்தி அவ்விருவருக்கும் உடந்தையாயிருந்து நம்மைக்கொலை செய்யாமலிருத்தலுக்கே அவளைச்சிறைப்படுத்தினோம்.

இரண்டாமங்கம்.

இரண்டாங்களம்.

சிறைச்சாலையின் வெளிப்புறத்தறை.

கலியன்—[தனக்குள்ளே] ஊரார்நகைக்க இதுவும் ஒருவழிதான்.

பிரவேசம்—புனிதை [கலியன் மனைவி] யும் அவள் சேடிமாரும்.

புனிதை—[சேடியை நோக்கி], காவற்கூடத்தின் விசாரிப்புக்காரரைக் கூவி நான் வந்திருப்பதாகச்சொல். [சேடி போய்விடுகிறாள்] [தாந்தியை நினைத்து] பூலோகத்திலுள்ள ஸாமான்ய மனிதருக்கு வாழ்க்கைபடத் தகாத நீ சிறைச்சாலையி லடைபட்டிருக்கிறாயே, இந்த அரியாயம் அடுக்குமா?

[விசாரிப்புக்காரர் பிரவேசம்.]

ஐயா, தாம் என்னை அறிவீரே.

விசா—பூஜிக்கத்தக்க உத்தமியென்று உர்மை அறிவேன்.

புனிதை—என்னை அரசி இருக்குமிடம் அழைத்துப் போவீராக.

விசா—ஒருவரையும் அரசியண்டை அழைத்துப்போத லாகாதென்று ராஜகட்டளை பிறத்திருக்கிறது, அம்மணி.

புனிதை—சிறைப்பட்ட ரேர்மையைப் பார்த்தலாகாதோ? அரசியின் சேடிமாரில் ஒருத்தியாகிய மைத்ரீயைப் பார்த்துப் பேசலாமோ?

விசா—தமது சேடிமாரை அப்புறம் போகச்சொன்னால் மைத்ரீயைத் தம்மிடம் அழைத்து வருவேன்.

புனிதை—சேடிமாரே, அப்புறஞ் செல்லுங்கள் மைத்ரீயைத் தருவியுங்கள்.

விசா—அரசியுந் தாரும் பேசங்காலத்துல் நானுங்கூட இருத்தல் வேண்டும்.

புனிதை—தமது இஷ்டப்படியே ஆகட்டும். மாசில்லா மணியைக் கறைப்படுத்தல் சஷ்டமாய்த்தானிருக்கிறது.

[மைத்ரீயை நோக்கி]

மைத்ரீ, நமது அரசி சவுக்கியமா?

மைத்ரீ—அசுடகிரஹங்களாற் றீடிக்கப்பட்ட பெரியோர் எத் துணை சுதமாயிருத்தலாகுமோ, அத்துணை சுதமாய்த்தான் அரசி இருக்கின்றாள். அரசிக்குவந்த துக்கத்தினாலும், அச் சத்தினாலும் நிறைந்தமாதம் வருவதற்கு முன்னமேயே ப்ர ஸவித்துப்போட்டாள்.

புனிதை—பிறத்தது பிள்ளையா?

மைத்ரீ—பெண் பிறத்திருக்கின்றது; புஷ்டியாயிருத்தலினால் தீர்க்காயுள்ளதாக விருக்கும்போலிருக்கிறது. குழந்தை யைப் பார்த்ததினால் அரசி மிகுந்த ஆறுதலடைந்து “நீ நிர பராதியாயிருத்தல் போலவே நானும் ஒரு பாவத்தை யறி யேனாயினும் இரண்டு பேரும் சிறையில்ருக்கக் கடவுள் நிய மித்துவிட்டார்—என்னோ” என்று அடிக்கடி புலம்புவாள்.

புனிதை—ஓகோ, நமது அரசன் இவ்வாறு மதியிழந்து வெறியர் போற்செய்யத் துணுந்தாரே! அவர் புத்தியைச் சரியான வழியில் திருப்புவது ஸ்திரீகளுக்கே சாத்தியம். நான் அவ ரிடம் பேய்க்கடுஞ்சொல் சொல்லாவிடின் என் நாக்கு அழு கிப்போகட்டும். ராஜஸங்கிதியில் என்முகத்திலிருந்து நெருப் புப்பொறிபறக்கச் செய்கின்றேன். இது நிற்க; மைத்ரீ—நீ அரசியிடத்திற் சென்று பிறத்திருக்கும் சிறுமியை அரசன் பார்வைக்கு நான் எடுத்துப்போக அனுமதி பெறல்வேண்டும். நானே அரசனிடத்தில் வாதாடுகின்றேன். சிசுவைக்காணின் அரசன் மனம் இளகாதா? பிரஹ்மம் போன்ற சிசு பேசாவி டினும் அதன் பசுடித்தில் கடவுள் இருப்பார்.

மைத்ரீ—உம்மைவிட இவ்வுயர்த்த தர்மத்தை நிறைவேற்றக் கூடி யவர் ஒருவருமில்லை. சற்று அடுத்த அறையில் உட்கார்ந்தி ருக்க. நான் அரசியிடத்தில் உமது கருத்தை விக்குபனஞ் செய்கிறேன்.

புனிதை—எனக்குத் தெரிந்தமட்டில் அரசனிடத்தில் பேசுவேன். என்மனம் தைரியமாக இருக்கிறதுபோல என் வாக்கினின் றும் உசிதமான பேச்சுக்கள் பிறத்தல் வேண்டும். என் தூது வீண்போகாதென்று எண்ணுகிறேன்.

யைத் தீ—கடவுள் உம்மைக் காப்பாராக.

விசா--குழந்தையைச் சிறைச்சாலைக்கு வெளிப்புறத்தில் எடுத்துப் போகச் சட்டம் இடங்கொடாதென்று நினைக்கிறேன்.

புனிதை—அதைப்பற்றி நீர் பயப்படவேண்டாம். இக்குழந்தை கருப்பையாகிய சிறையிலிருந்தது. அதினின்றும் இயற்கையாய்ச் சுவேச்சையடைந்திருக்கிறது. எந்தக்குற்றத்திற்கும் அதைச் சிறையில் வைக்க அரசனுக்கு அதிகாரங்கிடையாது.

விசா--நீர் சொல்லுகிற நியாயமே என்முத்திக்கும் ஒத்திருக்கிறது.

புனிதை—தாம் அச்சப்பட வேண்டுவதில்லை. தங்களுக்காக என் தலையைக்கொடுக்கத் தயாராயிருக்கிறேன்.

இரண்டாமங்கம்.

மூன்றாங்கம்,

மச்சரன் அரண்மனை

பிரவேசம்—மச்சரன், கலியன், பிரபுக்கள், சேவகர்கள்.

மச்சரன்—ஸதாகாலமும் என் மனத்திற்குச் சாந்தரில்லாமற் போயிற்று. இந்த நிலைமை மனோதிடமில்லாமையால் வந்தது. தார்த்தையாகிய தாந்தியாலும் அவள் சோரபுருஷன் சுசீலனாலும் எனக்கு இந்த மனோவியாதி பீடித்திருக்கிறது. பாவி சுசீலன் என்கையி லகப்படாம லோடிவிட்டான். என்வசத்தி லகப்பட்ட தாந்தியைப் படுத்தாத பாட்டைப் படுத்திப் பழி வாங்குவேன். அப்படிச் செய்தாலெனக்கு நித்திரைவரும், யாரடா, சேவகன் இருக்கிறான்?

முதல் சே.—மஹாராஜாவே, தங்கள் சித்தமென்ன?

மச்சரன்—நமது குமாரன் பூரணனுக்கு உடம்பு சவுக்கியமாயிருக்கிறதா?

மு. சே.—நேற்றிரவு நன்றாய்த் தூங்கினார்: வியாதி தெறித்துப் போயிற்றென்னலாம்.

மச்சரன்—வினையும் பயிர்முனையினே என்பதைப் பூரணன் காட்டுகிறான். அவன் பெருந்தகைமையை என்னென்று சொல்வேன்? தனது தாயின் முறைபுரண்ட நடவடிக்கையைக் கேட்டவுடனே ஓய்கொண்டு ஊனுறக்கமற்றுத் தவிக்கின்றானே. பிராணனைவிட மானம் பெரிதென்று சிறுபிள்ளைகளுந் தெரிந்துக்கொள்ளுகிறார்கள். மானத்தைவிட்டு குலத்தைக் கெடிக்கவந்த என்னைவிதாந்தியினுல்லவோ என் அருமை மகன் துன்பமடைகிறான். சேவகா குழந்தையை ஜாக்கிரதையாய்ப் பார்த்துக்கொள்; நீ போகலாம். [சுனக்குள்ளே] பிள்ளையை நினைத்துப் பரிதபித்தலுக்குப் இது ஸமயமன்று. அவன் தாயைச் சித்திரவதை செய்தல் வேண்டும். நிரூபணம் சுசீலனும் என்னைப்பார்த்து நகைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நண்டுக்குப் பிராணுவஸ்தை நரிக்குக் கொண்டாட்டமாயிருக்கிறது. அவ்விருவரும் என்கையிலகப்பட்டாமல் என் ஆத்திரத்தைப் பூர்த்தியாய் ஆற்றிக் கொள்ளேன். கையிலகப்பட்டவளைச் சும்மா விடேன்.

பிரவேசம்—[புனிதை தன் கையில் தாந்தியின் பெண்குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு.]

முதல் பிரபு—ராஜனுபைக்கு நீ போகக்கூடாது. [புனிதையை நோக்கி.]

புனிதை—அரசன் கோபத்தைவிட உங்கள் கோபம் பெரிதாயிருக்கிறதே, இதென்ன பாவம்! என்பகூடித்தில் நீங்கள் பேசுவீர்களென்றல்லவோ வந்தேன். அந்நேப்பார்த்தல் கூடாதென்றாயின், இராணியின் உயிருக்குச் தேசம் வரும். இராணியிலும் நிரபராதிகள் உலகிலிருக்கின்றார்களோ?

சுலியன்—போதும் போதும், உன் வாயை அடக்கு.

மு-பி—நேற்றிரவு முழுதிலும் நமதரசன் நித்திரை செய்யாமையால் தன்னை ஒருவரும் பார்க்க வரக்கூடாதென்று கட்டளை பிறப்பித்திருக்கின்றார்.

புனிதை—கோபங்கொள்ளாதீர். நமது மஹாராஜாவின் மனம் சாந்தத்தையடைந்து நல்ல நித்திரை பெறுவதற்கு உபாயம் செய்ய வந்துகொண். இதனை நீர் அறிதல் வேண்டும்.

மச்சரன்—என்னடா, அங்குக் கூக்குரல் செங்குராய் ?

புனிதை—மஹாராஜாவே, கூக்குர லொன்றுமில்லை. தமது மனம் ஆறுதலையடைய உபாயங்கள் எவையென்று விசாரித்துக்கொண்டிருந்தோம்: கூடிமிக்கவேண்டும்.

மச்சரன்—கலியா, இந்தப் டென்பிள்ளையை, நம்முன் வாவிடாதே; அவள் இங்கு வந்து என்னை வருத்துவாளென்று எனக்குத் தெரியும்.

கலியா—தமது ஸ்ரீநிதிக்கு வந்தால் தலைபோகுமென்று நான் முன்னதாகவே எச்சரித்திருந்தும் அவள் வந்துவிட்டாள் நான் செய்யக் கூடியதென்ன ?

மச்சரன்—மலைவியை அடக்கி ஆளமுடியாத நீ ஆண்பிள்ளையோ?

புனிதை—என்னைத் தூர்மார்க்கத்தில் பிரவேசியாமல் அடக்கி ஆள என் கணவன் அறிவார். நான் இச்சமயம் பிரவேசித்திருக்கிற மானரசுக் காரியத்திலிருந்து என்னை விலக்க அவராலுமாகாது, அவர் பிதிருக்களாலுமாகாது.

கலியா—இவள் கடிவாளம் போடாத குதிரைபோல் ஓடிவாள். ஆயினும் இடரி விழமாட்டாள்.

புனிதை—ராஜகம்பீரரே, நான் தமது அடிமைக்காரி, தமக்குச் சிகிதனைசெய்யும் வைத்தியன்; தமக்குண்டாயிருக்கும்மனக் கலக்கத்தை மாற்றி ஆறுதல்செய்ய வந்துள்ளேன். தமது உத்தம பத்தினி தாந்தியாரின் தூதாக வந்திருக்கிறேன்.

மச்சரன்—உத்தம பத்தினி யென்று சொன்னவாயை நீ கழுவுதல் வேண்டும்.

புனிதை—பதினாயிரமுறை உத்தம பத்தினியென்பேன்: மறுத்தவரோடு போர்புரித்து வெல்லத் துணித்திருக்கிறேன்.

மச்சரன்—இவளை வெட்டி வெளியில் தள்ளுங்கள்.

புனிதை—என்மேற் கைபோடுகிறவன் கண்டிப்பிடுங்கிப்போடுவேன். தாத்தி உத்தம பத்தினி, யென்பதில் ஐயலேசமும் கிடையாது. நான்வந்த காரியத்தைச்செய்யாமல் இங்கிருந்து போதல் துதிக்குத் தருமமல்ல. ராஜமார்த்தாண்டா,

உமது உத்தம பத்தினியின் அருங்குமாரி இக்குழந்தை.
உமது ஆசீர்வாதத்தைப் பெறுதற்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது.
[அரசன் பாதத்தண்டை சிசுவை வைத்துக்கொண்டு]

மச்சரன்—இந்தத் துன்மார்க்கியை வெளியிற் கொண்டுபோய்த்
தள்ளு; இவள் தொழில் இழிந்தொழில்.

புனிதை—நான் இழிந்தொழிலைக் கனவிலுங் கண்டிலேன். பித்தூப்
பிடித்துப் பிதற்றுகின்றீர். பித்தர்களை உலகினோர் சாதுக்க
முள்ளுநான் சொல்வார்கள்.

மச்சரன்—துரோகிகளா, இந்தத் தூர்த்தையை வெளியில் தள்ள
மாட்டீர்களா, வேசிபெற்ற பெண்ணை இவளிடத்திலேயே
கொடுத்தனுப்புங்கள். [கலியனை ளோக்கி] புருஷனென்று
சொல்லிக்கொண்டு வெளியில்வர நீ வெட்கப்படவில்லையா,
வேசையின் குழந்தையை உன் மனைவியாகிய பசாசின் கை
யிற் கொடுத்து வெளியில் தூர்த்து.

புனிதை—அருந்ததி வயிற்றிற் பிறந்த இந்த அரும்பாலனைக் கை
யினால் நீர் தொட்டால், உமது கை, கடவுளால் சபிக்கப்படு
மென்றஞ்சும்.

மச்சரன்—பெண்டாட்டியைக் கண்டஞ்சும் பேதையா யிருக்கின்
றானே கலியன்! இதுதான் கலிகாலம்!

புனிதை—உம்முடைய பத்தினியிடத்தில் உமக்கு அச்சமிருந்தால்
உமக்குப்பிறந்த குழந்தையை உம்மதென்று அங்கீகரியாமற்
போவீரா?

மச்சரன்—ஒரு கூடைகல்லும் பிடாரிகளா? என் ஆணைமீறி
நடக்க எல்லாருந் துணிகின்றார்களே?

கலியன்—சூரியபகவானறியச் சொல்லுகிறேன்--நானுமக்குத்
துரோகம் நினைத்தவனன்று.

புனிதை—என் பர்த்தா எப்படிச் சொன்னாரோ அப்படித்தான்
நானும் இருக்கிறேன். மனைவி மக்களுக்கு விளையும் மான
நஷ்டத்தை மதியாது தமக்கே துரோகியாயிருப்பவர் இந்தச்

சபையில் ஒருவர் தாம், தாம் கொண்ட துரவிப்பிராயத்தைக் குரங்குப்பிடியாய்ப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறீர். நாம் செய்யக்கூடியதென்ன?

மச்சரன்—இந்த வாய்ப்பட்டி தன் புருஷனைப் பலமுறை அடித்துமிருப்பான். இங்கு கிடக்கும் சிசு எனக்குப் பிறந்ததன்று; இதன் பிதா சுசீலன். இதையும் இதன் ஆத்தானையும் அக்கினிக்கு இரையாக்குங்கள்.

புனிதை—இந்தக் குழந்தை உமக்குப் பிறந்ததென்பதில் எள்ளளவேனும் ஸந்தேகமில்லை. சபையோரே, குழந்தையினுடைய ஒவ்வொரு அவயவத்தையும் உற்றுப்பாருங்கள். ஆபாதமஸ்தகம் நமது மகாராஜாவைப்போலவே இருக்கிறதென்று அறிந்து கொள்ளவில்லையா? கண்கெட்ட குருடனும் ஒப்புக் கொள்வானே.

மச்சரன்—ஏ துஷ்டை, நீ இனிவாயைத் திறந்தால் உன் தலையை வெட்டிவிடுவேன்.

புனிதை—பெண்வாயை அடக்கமுடியாத புருஷர்களை யெல்லாம் சிரஸாக்கினை செய்துவிடுவீராயின், நீர் ஒருவர்தாம் மிகுந்திருக்கலாம். உமது ராஜ்யத்தில் பிரஜைகளற்றுப்போவார்கள்.

மச்சரன்—இன்னொருமுறை சொல்லுகிறேன், அந்தத் துஷ்டையை அப்புறப்படுத்துங்கள்.

புனிதை—இதுகாறுஞ் செங்கோலனென்று புகழ்பெற்ற தாம் இந்த ஸமயங்கொடுங்கோலனானது ஒரு புதுமையாய்த் தானிருக்கிறது. உத்தமியிடத்திலும் அவன் குழந்தையிடத்திலும் கொடுமை செய்வீராயின் உலக அபவாதத்திற்குள்ளாவீரென்பதை அறியவேண்டும். நமது வேதத்தில், “குன்றினையாருங் குன்றுவர் குன்றுவ குன்றி யனைய செயின்” என்று கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும் “மேலிருந்து மேலல்லார் மேலல்லர் கீழிருந்துங் கீழல்லார் கீழல்லர்” என்றுமிருக்கிறது. என் வார்த்தை பெண்வார்த்தையென்று உதாசினித் தலாகாது. “பேதைமையுளெல்லாம் பேதைமை காதன்மை கையல்ல தன்கட் செயல்.”

மச்சரன்—நம்மைப் பார்த்துக் கொடுங்கோலனென்று சொல்லத்

துணிந்த பேரையின் தலையைத் துணித்தெழியக் காலம்
பிடிக்குமோ? இவனோத் தள்ளுங்கள்.

புனிதை—என்மேற் கைபோடாதீர். நானே போய்விடுகிறேன்.
கருணாநிதியாகிய அரசரே, உமக்குக் கடவுள் அளித்த இவ்
வரும் பெண்ணைக் காத்தருளும். [சேவகர்களை நோக்கி]
நீங்கள் இச்சகம் பாடிகள். “தெரிதலுந் தேர்ந்து செயலு
மொருதலையாய்ச் சொல்லும் வல்ல தமைச்சு” என்பதை
அறியீர்போலும்.

[புனிதை போய்விடுகிறான்.]

மச்சரன்—கலியா, நீ உன் மனைவியைத் தூண்டிவிட்டு ஒன்றுங்
தெரியாதவன்போல் நடக்கின்றாய். உன் கவட்டை யானறி
வேன். இப்போது உனக்கு இடுங்கட்டினையாவது—இந்தச்
சிசுவை எடுத்துப்போய் நெருப்பிலிட்டு நமக்கு மறுமொழி
வந்துசொல். நீ அப்படிச் செய்யாவிடின் உன் உடல் பொருள்
ஆவி மூன்றையும் நான் கவர்ந்துகொண்டு இச்சிசுவை என்
கைகளினாலேயே கொலைபுரிவேன். எடுத்துப்போ ; உன்
மனைவியை என்னிடத்தில் கிண்டிவிட்டுக் கேளிக்கை பார்க்
கின்றாயா?

கலியா—மகாராஜாவே, என் பெண்சாதியை நான் இங்கு வரச்
சொன்னதேயில்லை. தமக்குச் சந்தேகமிருந்தால் இங்குள்ள
மற்ற கனவான்களைக் கேட்கலாகும்.

முதல் பிரபு—கலியன் சொல்வது உண்மையென்று சத்தியஞ்
செய்கிறோம்.

மச்சரன்—நீங்களனைவரும் பொய்யர்கள்.

முதல் பிரபு—தாம் எங்களைப்பார்த்து வசை கூறுவது தர்மமல்ல
தங்கள் ஊழியத்தில் எங்கள் ஆயுளைச் செலவிட்டிருக்கின்
றோம். இனியும் தங்களுக்கு கேடும் உண்டாகவேண்டு
மாயின் இக்குழந்தைவிஷயமாய்த் தாங்கள் கொண்டிருக்குங்
கொள்கையை மாற்றல் வேண்டும். தங்களுக்கு நமஸ்காரம்
செய்து கெஞ்சுகின்றோம்; மனம் இரங்குவீராக.

மச்சரன்—என்னை எடுப்பார் கைப்பிள்ளையாக்கப் பார்க்கின்றீர்.

இந்த வேசைமகள் என்னை “அப்பா” வென்று கூப்பிடும் வரையில் நான் உயிரை வைத்திருக்கவேண்டுமா? இப்போழ்தே இதை அழித்துவிடுதல் நலமாயிற்றே. ஆயினும் இதனை நாம் கொல்லவேண்டாம். [கலியனை கோக்கி] நீயும் உன் பெண்டாட்டியும் இந்த வேசைமகளுக்குப்பரிந்து பேசினீர்களே. இதனுயிரைக் காப்பாற்ற நீ என்ன செய்வாய்?

கலியன்—என் உயிரைக் கொடுத்தாவது குழந்தையின் உயிரைக் காப்பேன். தாம் வேறெதைச் செய்யச்சொன்னாலும் செய்யத் தயாராயிருக்கின்றேன்.

மச்சரன்—இந்த வாளின்மே லாணையிட்டு நான் சொல்லுகிறபடி செய்வதாக உறுதியாய்ச்சொல்.

கலியன்—பிரமாணம் செய்கின்றேன், பிரபுவே.

மச்சரன்—ஆணைமீறி நடப்பாயானால் உன் தலையையும் உன் வாய்மூதலான மனைவியின் தலையையும் சேதுத்து விடுவேன். இந்தச் சிசுவை வேறு நாட்டிற் கெடுத்துப்போய்க் காட்டில் விட்டுத் தெய்வச்செயலால் பிழைக்கவாவது இறக்கவாவதுசெய்.

கலியன்—[சிசுவைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு] தாம் சொல்லுமாறு செய்தலினும் இப்போழ்தே இந்தக் குழந்தையைக் கொலைசெய்துவிடல் நலமாயிற்றே. ஐயோ, குழந்தாய், உன் விதி இவ்வாறாக அமைந்ததா! கருப்பைக்குள் முட்டைக்கும் கல்லினுட்டேரைக்கும் விருப்பமொடு அமுதளிக்கும் எம்பிரான் உன்னைக் காப்பாராக. மகாராஜாவே! இந்தக் கொடுமைக்குத் தக்க தீங்கு உமக்கு நேராமலிருக்கட்டும்.

“முடிசார்ந்த மன்னரு மற்று முன்னோரு முடிவிலொரு பிடிசாம்பராய் வெந்து மண்ணாவதுங் கண்டு பின்னுமிந்தப் படிசார்ந்த வாழ்வை நினைப்பதல்லாற் பொன்னி னம்பலவ ரடிசார்ந்து நாடூய்ய வேண்டுமென்றே யறிவாநில்லையே” என்று துக்கிக்கின்றேன்.

மச்சரன்—வேறொருவனுக்குப் பிறந்த பிள்ளையை நான் வளர்க்க மாட்டேனென்றறி.

முதல் சேலமகன்—பிரபுவே, குலதேவதையினுலயத்திற்குத் தாம னுப்பிய தவன், நியமன் இருவரும் தேவருடைய கருத்தை யறிந்து வந்திருக்கின்றார்கள்.

முதல் பிரபு—அவ்விருவரும் யாத்திரையை முடித்து வந்தது வெகு சீக்கிரமல்லவா?

மச்சரன்—யாத்திரை இருபத்துமூன்று நாட்களில் முடிந்துவிட் டது. நமது குலதேவதையும் காலஹரணஞ் செய்யவில்லை. தாந்தி விசுவாஸ காதகியென்று சொன்னோம். அவளை சியாயஸ்தலத்தில் கொணர்ந்து விசாரணை செய்து தக்க தண்டனை பெறும்படிச் செய்வோம். அவள் உயிரோடிருக் கும்வரையில் எனக்குத் தூக்கம் வராது. நியாய விசார ணைக் கர்த்தர்களே ஒரு சபை கூட்டுங்கள். தேவ ஸங்கல் பமும் மனித ஸங்கல்பமும் எவ்வாறிருக்குமென்றறிவோம். நீங்கள் விடைபெற்றுப் போகலாம். ஆக்ஞையை நிறைவேற் றப் பாருங்கள்.

முன்றும்ங்கம்.

முதற்களம்.

சேறிநாட்டிலொருநகரம்.

பிரவேசம்—சியமனும், தவனும்.

நியமன்—மித்ரா, நாமிருவரும் பார்த்த ஸ்தலம் எத்துணை ரமணீயமாயிருந்தது. அங்குள்ள காற்றை யுட்கொண்டு ஆயிரம் வருஷம் ஜீவித்திருக்கலாம்; ஆலயத்தி னழகை எடுத்துச் சொல்ல ஆதிசேஷனுலுமாகாது.

தவன்—என் மனத்திற் பட்டவற்றைச் சொல்கின்றேன். தேவனுக்கு ஆராதனை செய்பவர்களுடைய ஆசாரம், பக்தி, சிரத்தை, கருணை முதலான உத்தமகுணங்கள் என் மனத்திற் பதிந்தன. அவற்றை எடுத்துப் பேசுவதிற்றான் எனக்குப் பிரியம். பூஜை நடக்குங்காலத்தில் எனக்கு மயிர்க்கூச்சறைந்தது. என் மனம் கடவுளிடத்திலேயே குவிந்து நின்றது. தேவஸந்தியின் பெருமையை நாம் சொல்ல வல்லோமில்லை.

நியமன்—எல்லாவற்றையும்விட நமக்கு அச்சமுண்டாக்கினது, தீபாராதனை காலத்தில் உண்டான அசீரி வாக்கின்தொனியன்றோ? இடிமுழக்கம்போல் பூமி கிடுகிடுக்கவில்லையா? தேவதையே ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து கீழிறங்கி வந்ததுபோலிருந்தது. என்னுடல் நடுநடுங்கிற்று.

தவன்—நமது அசசிக்கு அனுகூலமான உத்தரம் கடவுள் அளித்திருப்பாரென்று நம்புகிறேன். நமது யாத்திரை எவ்வளவு மனவெழுச்சியை யுண்டாக்கின்றோ அவ்வாறே தேவானுக்கிரகமு முண்டாதல் வேண்டும்.

நியமன்—தெய்வஸங்கல்பம் ஒருநாளும் தப்புவழியிற் செல்லாது.
நமது அரசியின்மேல் அபவாதஞ் சொல்லுகிறவர்கள் பாவி
கள்.

தவன்—தேவன் கருத்தமைந்த பத்திரம் முத்திரையிட்டு நம்
மிடத்தில் குருக்கள் தந்திருக்கின்றார். ராஜஸந்தியில்
திறந்து வாசித்து விட்டால் கஷ்டநிவர்த்தி யுண்டாகும்.
எல்லாம் ஈசன் செயல்.

மூன்றாமங்கம்.

இரண்டாங்களம்.

நியாயஸ்தலம்

பிரவேசம்—மச்சரன், பிரபுக்கள், உத்யோகஸ்தர்கள்.

மச்சரன்—இப்போழ்து நியாயஸபை கூட்டியிருப்பதற்குக் கார
ணங்களை உங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன். பாமராஜனங்
கள் என்னைக் கொடுங்கோலமென்று நிந்திக்கிறார்கள்.
லோகாபவாதத்திற்குப் பயப்படுகிறேன். நியாயாதிபதிகள்
இருதிறத்தாருடைய வாக்கு மூலங்களைக் கேட்டு தீர்ப்புச்
செய்துவிட்டால் என்மேற்பழி நீங்குமென்றெண்ணித்தான்
இச்சபை கூட்டியிருக்கிறேன். தாந்தி ராஜபுத்திரி: எனக்கு
வாழ்க்கைப்பட்டு என்னால் வெருகாலம் அன்புடன் ஆதரிக்
கப்பட்டவள். நியாயாதிபதிகள் டார்த்து அவளைக் குற்றவாளி
யென்றோ நிரபராதியென்றோ சொல்லட்டும். அந்தப் பாரத்
தை நியாயாதிபதிகள்மேற் போட்டுவிட்டேன். குற்றஞ்
சாட்டப்பட்ட தாந்தியை நியாயஸ்தலத்திற்குத்தருவியுங்கள்.

சேவகன்—அரசி நியாயஸ்தலத்தில் ஆஜராக வேண்டுமென்று
ராஜாவின் ஆக்ஞை பிறத்திருக்கிறது. ஸத்து !

[பிரவேசம்—சேவகர்களாற் காக்கப்பட்ட தாந்தி, புனிதை, சேடி
மார்.]

மச்சரன்—குற்றப்பத்திரிகையைப் படித்துக்காட்டுங்கள். (குமா
ஸ்தா வாசித்தது).

நமது காருணிய மஹாராஜாவினுடைய பத்தினியாகியதாந்தி சுசீலனோடு சம்பந்தப்பட்டிருப்பதாலும், மேற்சொன்ன சுசீல அரசனோடும் நிரூபன் என்னும் மத்திரியோடுங் கலந்து நமது மஹாராஜாவைக்கொலையெய்தச் சதியோசனைசெய்ததாலும் இராஜத்துமோகக்குற்றத்தைச் செய்தவளாகிறாள். சுசீலனும் நிரூபனும் தண்டனைக்குள்ளாகாமலிருக்கும்பொருட்டு அவ்விருவரும் கள்ளத்தனமாய் ராஜ்யத்திலிருந்து தப்பி ஓடும்படி ஒத்தாசை செய்து உடந்தைக்குற்றத்தையும் மேற்சொன்ன தாந்தி செய்தவள். இவ்விரண்டு குற்றங்களையும் செய்த தாந்தி இந்த ஸ்தலத்தில் தனக்குள்ள வாதங்களைச் சொல்ல வேண்டியது.

தாந்தி—தருமத்தை நிலைநிறுத்தும் நீதிபர்களே-படிக்கப் பெற்ற குற்றபத்திரிகையைக் கேட்டேன். அதற்குப் பிரதியுத்தரஞ் சொல்ல என்னாலாகாது. தாம் உண்டென்று சொல்வதை நான் இல்லையென்று கூறுவதைத் தவிர்த்து எனக்கு வேறு உத்தரங்கிடையாது. தாரும் அதை நம்பமாட்டீர்கள். எனக்குச் சாகுதி ஸர்வவியாபியான கடவுளே. “வஞ்சித்த எங்குமுள நெருவன் காணுங்கொல்;” “கழிமுடைப் புன்புலாநுற்றம் புறம்பொதிந்து மூடினுஞ் சென்றுதைக்குஞ் சேயார் முகத்து.” நான் உங்கள் பத்திரிகையிற் கூறியவாறு குற்றஞ் செய்தவளாயின் கடவுள் என்னைத் தண்டிப்பார். நிரபராதியாயிருந்தேனாயின் அவரே என்னைக்காப்பார். நான் அஞ்சவேண்டிய அம்சம் ஒன்றுமில்லை. என்மேற் சாட்டியிருக்குங்குற்றங்களிரண்டும் கொடுங் கோன்மையின் கற்பனைகள். இந்த ஸ்தலத்தில் எனக்கு நியாயங்கிடைக்காது. மஹாராஜனே, நான் உமக்குவாழ்க்கைப்பட்டு வெகுகாலமாயிற்று. என்னிடத்தில் பதிதுரோகம் என்றைக்காவது கண்டிருக்கிறீரா? நீர் கீறின கீற்றிற்கு மிஞ்சி நான் நடந்ததுண்டா? உமது மனம் கோணமலிருத்தற்கே எப்போதும் முயன்று வந்தேன். என்னைப் பல்லோரறியப் பழிக்குட்படுத்தி யிருக்கின்றீர்; நானும் ஒரு ராஜகுமாரி என்பதை மறந்தீர். என்னுடைய அருமை பெருமைகளை யிழந்து நான் தீயவழியிற்

சென்றேனென்கின்றீர். பிராணபிழை உம்மிடத்தில் நான் யாசிக்கவில்லை. மானம் போனபிறகு பிராணனை ஒரு சிமிஷம் வைத்திருப்பது எம்போலியருக்கு அடுக்காது. மெய்யுணர்ந்தார் பொய்ம்மேற் புலம்போக்கார் மெய்யுணர்ச்சி கைவருதல் கண்ணாப் புலங்காப்பர்—மெய்யுணர்ந்தார் காப்பே நிலையாய் பழிநாண நீள்கதவாச் சேர்ப்பார் நிறைத்தாழ் செறித்து.

சுசீலர் இங்கு வருவதற்குமுன் நான் தம்மிடத்தில் எவ்வாறு நடந்துள்ளேன்? அவர் வந்தபின் பதிலிப்பதைகள் செய்தலாகாத கருமம் யாதும் நான் செய்திலேன், என்னிடத்தில் தவறான் நடவடிக்கைகள் உளவாயின் உலகபிழைத் குட்படுகிறேன்.

மச்சரர்—ஸ்திரீகள் இப்பறையாகவே வாசிக்கிறார்கள். காக்கையைப் பால்போல் வெளுத்ததென்பார்கள்.

தாந்தி—தாம் சொல்வது வாஸ்தவத்தான். என்னைப்பற்றின மட்டில் அது பொருந்தாது.

மச்சரர்—நீ குற்றஞ் செய்ததாக ஒத்துக்கொள்ளமாட்டாய்.

தாந்தி—நான் செய்த குற்றத்தை ஒத்துக்கொள்வேனே ஒழிய செய்யாதவற்றை ஒத்துக்கொள்ளேன். உமக்குச் சிறுபிராயமுதற்கொண்டு நண்பனுருந்த சுசீலனுக்கு உமது பத்தினியாகியநான் எத்துணை உபசாரங்கள் செய்யக் கடமைப்பட்டிருந்தேனோ அத்துணைதான் செய்தேன். உமக்குப் பூஜ்யர் எனக்கும் பூஜ்யராகாரா? உமது ஆக்ஞையும் அவ்வாறுதானே இருந்தது. அதைநான் மீறி நடத்தலாகுமோ? நானும் மற்றுமுள்ளோரும் சதியோசனை செய்ததாகக்குற்றஞ் சாட்டப்பட்டிருக்கிறோம். சதியோசனையின் வாஸ்தவமும் எனக்குத் தெரியாது. நீருடன் நேர்மையுள்ளவனென்று நானறிவேன். உமது ராஜ்யத்தைவிட்டி அவன் ஒழிசுகாரணம் கடவுளே அறியமாட்டார்; நான் எவ்வாறறிவேன்?

மச்சரர்—உனக்குத் தெரியாமலா அவன் ஊரைத் துறந்து போனான், அவனுக்கு நீ உடந்தையாய்த்தானிருந்தல்லவேண்டும்.

தாந்தி—தாம் பேசும் பாணவ்யே எனக்குத்தெரியவில்லை. கனவு

கண்டவன்போற் பேசுகின்றீர். என்னுயிரைக் கேட்டீராயின் அதை இங்கேயே கொடுத்துவிடுகின்றேன்.

மச்சரன்—உனது வரம்புகடந்த நடக்கை என்னைக்கனவிலும் வருத்துகின்றது. சுசிலனைப் புணர்ந்து ஒரு பெண்ணைப்பெற்றாய். நாதனில்லாத அது தொலைத்தது. நீ மரணதண்டனை விதிக்கப்பெற்றாலொழிய என் மனம் குளிராது.

தாந்தி—நாதா, உயிரை என்றும் நான் பொருளாய் எண்ணவில்லை, உயிரினும் சிறத்தது உமது அன்பு; அதை ஒரு காரணமுமின்றி இழந்தேன், நான் பெற்றுவளர்த்த பிள்ளை என்னண்டையிலேயே வரக்கூடாதென்று தடுத்துவிட்டீர். பிறந்து மூன்றுநாளாகாத பெண்ணை எடுத்து என்னவோ செய்தீர். என்னையோ தெருத்தெருவாய் வேசையென்று விளம்பரஞ் செய்தீர். எக்குலத்துப் பெண்ணுயினும் பிரஸவித்துப் பத்து நாள்வரையில் வெளியில் வருகிறதில்லை. மூன்றுநாளாகக்குள் நீர் என்னை அம்பலத்திற் கொணர்ந்து நிறுத்திவிர்.

“என்செய லாவதியா தொன்றுமில்லை யினித்தெய்வமே உன்செயலே யென்றுணரப் பெற்றேனெந்த ஆனெடுத்த பின்செய்த தீவினையா தொன்றுமில்லை பிறப்பதற்கு முன்செய்த தீவினையோ விங்குணை வந்து மூண்டதுவே.”

ஆண்டவனே, இத்துணைக் கஷ்டங்களையனுபவிக்கின்ற நான் உயிரை வைத்திருப்பது எதற்கு? பிராணனைவிட உடம்பட்டேன். மானத்தை யிழக்க எள்ளளவேனும் உடம்பட்டேன். இது உறுதி. ருஜு இல்லாமல் என்மேற் குற்றஞ் சாட்டுதல் கொடுங்கோன்மையின் கூற்ற யன்றி நியாயமல்ல. கனவான்களே, குலதெய்வத்தைக் கேட்டறியப் போனவர்கள் வந்து விட்டார்களாமே. தெய்வபலமும் எனக்குத் தூர்ப்பலத்தானோ இல்லையோ என்பதைத் தெரிந்துக் கொண்டு தீர்ப்பு செய்வீராக.

முதல்பிராபு—அரசியின் மனுவை நாம் அங்கீகரித்தல் வேண்டும், நியமன், தவன் இருவரையும் இச்சபைக்குத் தருவித்தல் வேண்டும்.

தாந்தி—என் படுத்துயரத்தை என் பிதாவாகிய சக்ரவர்த்தி
காணின் உங்கள் கதி என்ன ஆகுமோ அறியேன்.

(பிரவேசம்—நியமனும், தவனும்.)

உத்தியோகஸ்தன்—நீவிரிநூரும் கொண்டுவந்திருக்கும்பத்திரம்
யதார்த்தமானதென்று பிரமாணம் செய்யுங்கள்.

நியமனுப் தவனும்—ஸத்தியமாய்ச் சொல்லுகின்றோம். குலதெய்
வங்கள் கொடுத்த பத்திரத்தான் இங்கு வந்திருப்பது.

மச்சரன்—முத்திரையை உடைத்து வாசி.

குமாஸ்தா—(வாசிக்கின்றான்). “தாந்தி அற்புதப் பதிவிரதை;
சுசீலன் நிரபராதி; நிருபன் விசுவாசமுள்ள பிரஜை; மச்ச
ரன் கொடுங்கோலன்; பிற்த பெண் மச்சரனுடையதே;
இழந்தது அநப்படாவிடின் அச்சனுக்குச் சந்திக்கிடையாது.”

பிரபுநீதர்—தேவனுக்கு வந்தனம்.

தாந்தி—தேவர்களுக்கு அனந்தகோடி நமஸ்காரம்.

மச்சரன்—பத்திரத்திலுள்ளதை வாசித்தாயா, இது உன்கற்பனையா?

உத்தியோகஸ்தன்—எழுதியிருப்பதைத்தான் படித்தேன், ஸ்வாமி.

மச்சரன்—பூசாரிகளின் பொய்களாயிருக்கும்; எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. விசாரணை நடக்கட்டும்.

(பிரவேசம்—ஒடிவருஞ் சேவகன்.)

சேவகன்—மஹாராஜ், மஹாராஜ்,

மச்சரன்—என் நம்மைக் கூப்பிடுகின்றாய்?

சேவகன்—இளவரசன், இளவரசன், தன் தயார் படுத்துயர் தாங்காமல்,

மச்சரன்—தாங்காமல் என்னசெய்துவிட்டான்? தாமதிக்காமற் சொல்.

சேவகன்—கோபங் கொள்ளலாகாது.

மச்சரன்—நடந்ததைச் சொல்.

சேவகன்—உயிர் துறந்தான்.

மச்சரன்—தேவாபராதஞ் செய்தேன். அதற்கு இந்தத் தண்டனைகிடைத்தது! என் அருமை மகனே! மகனே! தாந்தி

பூர்ச்சித்தாக் கீழே வீழ்கிறான்] தார்த்தியும் கீழே வீழ்ந்து விட்டான். இவ்வெண்ண பாவம் !

புனிதை—புத்திரமோகத்தினால் விழுந்தான். பிராணனும் போகின்றமீது பாருங்கள்.

மச்சரன்—மூர்ச்சையாய்த் தானிருக்கிறான் ; இக்கேடு தூக்கப்பெருக்கினால் வந்தது ; தக்க ஓடிவந்தங்களைக்கொடுத்து தார்த்தியைத் திருப்பவும் மூர்ச்சைதெளிய உபாயத் தேடுங்கள்.

[புனிதையும் அவன் சேடிமானும் தார்த்தியைத் தூக்கிக்கொண்டு போய்விடுகிறார்கள்.]

[சபையிலுள்ளோரைப் பார்த்துச் சொல்வது.]

தயாபானுகிய கடவுளே, உமக்கு நான் செய்த பிழைக்கு இது தண்டனை. மக்களையும் மனைவியையும் இழந்து மனந்தறிமாறினேன். என்ன பராய்ச்சித்தஞ் செய்தபோதிலும் என்பாவும் என்னைவிட்டு நீங்காது. சுசீலனை மறுபடியும் எனது நண்பனுக்கு வேண். கருபனையும் இந்த நாட்டிற்கழைப்பேன். இருவரும் ஸத்யஸந்திரர்கள். இவருக்குக் கேடுகினைத்த நான் என்ன துன்பமடைவேனோ அறிவேன். சுசீலனை விடிக்கொடுத்துக்கொல்லச்சொன்னேன். மெய்யாயினின்றும் வழுவாத கருபன் கொலைமெய்யவருப்பால் மனைவி மக்கள் நிலம் நீர் வீதிவாசல் பொன் முதலிய வற்றைத் தருப்பாக நினைத்து என் நாட்டைவிட்டுப் போனான். கருபா, உன்னிலும் உத்தம புருஷன் உலகிலுளரோ? கோபத்தினால் குருடானேனே. மகாபாவம் !

[புனிதை திரும்பவும் பிரவேசம்.

புனிதை—ஐயோ, ஐயோ, என்ன பண்ணுவேன் ! என்னுடல் பதைக்கிறதே !

முதல்பிராபு—உனக்கு வந்த ஆபத்து என்ன, அம்மணி ?

புனிதை—ராஜனே, உன்னிலுங் கொடியனைக் கடவுள் டடைத்திலர். துன்பத்தின்மேல் துன்பம் அதிகிவருகின்றது. பிறரை வருத்தவா உனக்குக் கடவுள் புத்தியை அளித்தார்? பாவம்! பாவம் ! உன் கொடுமையை நினைக்க ஆத்திரம் பெரங்கி வருகின்றது. சுசீலன்மேற் பழிசொன்னாய் ; கருபனை நாடி

நீங்கச்செய்தாய் ; பிள்ளையை இழந்தாய் ; பெண்ணைப் பருத்
துக் கிரையாக்கினும் ; பசாசும் இத்துணைக்கொடுமைசெய்யத்
துணியாத் . நீத்தோவியான தாத்தியும் மாண்டாடாடா,
பாவி. இதுதானா அரசனுக்கு லக்ஷணம், சீச்சீ ! சீச்சீ !! எந்த
நரகம் உனக்கு அமையுமோ, அறியேன்.

முதலீராபு—பரமபிதாவாகிய கடவுள் நம்மை ரக்ஷிக்கட்டும்.

புனிதை—புண்யவதி இறந்தாளே ! இவளைக்கொன்ற பாவம் மச்ச
சரா, உனதே. நீ செய்திருக்கும் பாவத்திற்குப் பிராயச்சித்
தடையிலலை. எத்துணையோ பிறப்பில் நீ நரகத்திலிருந்துழ
லக்கடவாய்.

மச்சரன்—ஓம்பா, புனிதா, நீ என்மேற் சொல்லும் பழிகளெல்
லாம் என்னதே ; எவ்வளவு வசை சொன்னாலும் நான் அவற்
றை ஏற்கவேண்டியவன்றான்.

முதலீராபு—புனிதா, பேசுவது அரசனிடத்திலென்பதை முற்றி
லும் மறந்தாய்போலும். நாவடக்கரில்லாமற் பேசுதல்
பெண்களுக்கழகல்.

புனிதை—கோபாவேசத்தினால் வரைகடந்து நான் பேசினதற்கு
என்னை மன்னித்தல் வேண்டும். தீராததுக்கம் வந்துவிட்
டது. மகாராஜாவே, கிருபைசெய்து பேசுதையாகிய நான்
பேசினவற்றைப் பொறுத்து என்னைக் காத்தல்வேண்டும்.
தமது பட்ட மஹிஷியிடத்தில் வைத்திருந்த அன்பின் மிகை
யால் மிதமிஞ்சிப்பேசிவிட்டேன். என் பர்த்தாவின் கதி
என்ன ஆயிற்றே ? நான் இனி ஒரு வார்த்தைகூடப் பேச
கிறதில்லை.

மச்சரன்—நீ பேசினவையெல்லாம் உண்மையே ; தவறுதல் என்
னிடத்திலுள்ளது. நீ என்னை மன்னிக்கவேண்டுமேயன்றி
நான் உன்னை மன்னிக்கும்படியான குற்றத்தை நீ செய்தா
யில்லை. என் மகன் மனைவி இவருடைய பிரேதங்கள் வைக்
கப்பட்டிருக்கிற இடத்திற்கு என்னை அழைத்துப்போதல்

வேண்டும். அவ்விருவரையும் அடக்கஞ்செய்த இடத்திற்குத் தினந்தோறும் சென்று புலப்பிவருவேன். எனக்கு மிகுத்திருக்கும் ஆயுளை இவ்வாறே கழித்துவிடுவேன். என்னருமைத் தாத்தியும் பூரணனும் மரித்துக்கிடக்கும் இடத்திற்குப் போவோம், வா.

மூன்றாம்கிம்.

மூன்றாங்களம்.

மதஸ்ய தேசத்தில் ஒருகாமி—ஸமுத்ரக்கரையோரம்.

பிரவேசம்—கலியனும் தாந்தியின் பெண்ணும் நாவகனும்.

கலியன்—[நாவகனை நோக்கி] நமது மாக்கலம் இத்தத் துறையில் பத்திரமாயிருக்குமன்றோ? இது மதஸ்யநாட்டைச் சேர்ந்த துறையாம்.

நாவகன்—சாமி, நீங்க சொல்றதெல்லாங் சரிதான்; பெரிய பொசலடிக்கும் போலிருக்கு. போயிட்டிச் சுருக்கண வந்திங்க; நாம் செய்யப்போற அனீதத்தைக் கண்டு சாமியுங் கோவத்தைக் காட்டுது.

கலியன்—அப்படித்தான் இருக்கிறது. எல்லாங் கடவுள் செயல்; நீ நமது கப்பலை ஜாக்ரதையாய்ப் பார்த்துக்கொள். நான்போனவுடன் திரும்புகிறேன்.

நாவகன்—சுருக்குப்பண்ணுங்கசாமி; பொசல் வந்திடுச்சு; இங்கிட்டுல்லாம் புலிகாடி யுண்டு; ரொம்பதூரம் காட்டுக்குள்போகாதீங்க.

கலியன்—நீ போ; போனதும் வந்துவிடுகிறேன்.

நாவகன்—இந்தப் பாவத்தைக் கண்ணாலே பார்க்காமலே தப்பிச் சுக்கிணுபோரேன்.

கலியன்—[கையிலிருக்கும் சிசுவைப் பார்த்து] அத்தோ பெண்ணே! செத்துட்போனவர்கள் தமது குழிம சரீரத்தோடு

பூலோகத்தில் ஸஞ்சாரஞ் செய்கிறார்களென்று எனக்குக் கேள்வி ; உன்னுடைய தாய் தாத்தியை நேற்றிரவு க்ருவிற் கண்டேன் ; அவள்முகம் துக்கத்தினால் வாட்டமடைந்திருந் தது ; வெண்ணிலாப்போன்ற ஆடையுடனிருந்தனள். நான் கப்பலிலிருக்கும்போது எனக்கு மூன்று முறை நமஸ்காரஞ் செய்தனள். என்னுடன் பேசத்தொடங்கினபோது அவள் கண்களினின்று நெருப்புப்பொறி பறந்தது. சற்று நேரத் திற்கெல்லாம் கோபந்தணிந்து என்னை பார்த்துச் சொன்ன தாவது ; “ ஐயா, கலியரே, அரசன் திருப்திக்காக என் அரு மை மகனைக் காட்டில் அநாதையாய்விட உடம்பட்டார். மத் ஸ்ய தேசத்தில் கேள்விமுறை இல்லாதவிடத்தில் என்குழங் தையை விட்டுவிடும். அதன்விதி கெட்டதாயிருப்பினும், மதியால் பிழைக்கவேண்டியிருக்கும். ஆனதுபற்றி என் குழந்தைக்குச் சுமநீ என்று பெயரிடும். என் நாயகன் பேச் சைக்கேட்டி என் குழந்தைக்கு இக்கேடிழைக்க நீர் உடம் பட்டமையால், உமதுமனைவி புனிதையை நீர் இனிக்காணப் போகிறதில்லை.” இவ்வாறு சொல்லவிட்டு உன் தாயின் உருவம் மறைந்தது. கனவிற்கண்டது உண்மையாகாதெனி னும், அப்படியே செய்யத் துண்கின்றேன். தாந்தி இறந்து தான் போயிருத்தல்வேண்டும். சுசீலனுக்குப் பிறந்தபெண் ணென்று ஊகிக்கப்படுவதால், அவன் நாட்டிலேயே நீ [குழந் தை] இருத்தலும் நியாயந்தான். கடவுள் உன்னை ரக்ஷிப்பா ராக. [பெண்குழந்தையைக் கீழேவைத்தான்] இங்கேயிருந்து வளரக்கடவாய். [குழந்தைக்குரிய ஆடை ஆபரணங்கள் டங்கிய ஒரு பெட்டியையும் குழந்தையின் பக்கத்தில் வைத் தான்.] ஐயோ பாவம் ! பெற்றவன் செய்த பிழைக்காக நீ இத்தப் பாடுபடுகிறாய். புசலடிக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. நான் இத்தப்பாவஞ்செய்ய விதி ஏற்பட்டது. என் செய்வேன், கட வுளே ! குழந்தாய், உன்னை வாயுபகவான் தாராட்டிப்பாட்டுப் பாடித் தூங்கப்பண்ணுலார். நான் வந்தவழியேவருகின்றேன். புலியோ, கரடியோ, கத்துகின்றதே ! நான் பிழைத்துக்

கப்பலுக்குத் திரும்பிப்போதல் இல்லை. என் விஷயத்தில்
கடவுள் நின்றுகொல்லச் சம்மதியார்போலும்.

பிரவேசம்—கோவிந்தன் என்னுமிடையன்.

கோவிந்தன்—தடிப்பயல் கண்ணன் எங்கேத்தான் போனானோ ;
ஆடிமாடுகளெல்லாம் பொசல்லே மூலைக்கு மூலை ஒடுது.
பொழுப்பைவிட்டுத்த தடிப்பயல் பெண்டே,தடப் போயிட்
டான். இந்த எளவுக்கு நான் என்ன பண்ணுவேன் ? புலி
ஆட்டைப் பிடிச்சுக்கிணு போயிட்டா என் வாயிலே மண்
உளுமே. நல்ல பிள்ளை எனக்குப் பொறத்தான். இதைன்ன
அதிசயம் ! கொளந்தை ஒண்ணு கிடக்குதே ! பக்கத்திலே
பொட்டி ஒண்ணு. என்ன அளகாயிருக்கு இந்த கொளந்தை
ஊட்டுக்குக் கொளந்தையையும் பொட்டியும் எடுத்துக்கிணு
போறேன். ஆட்டைத் தேடிக்கிணுபோன பயல் இன்னும்
வரக்காணேனே - ஏலே கண்ணு - ஏலே கண்ணு - ஏலே
கண்ணு.

கண்ணன்—வந்துட்டேன், வந்துட்டேன், அப்பா !

கோவிந்தன்—இங்கிட்டித்தானா இருக்காய்; இங்கே ஒரு அத்சய
மல்ல; வந்துப்பாரடா.

பிரவேசம்—கண்ணன் (இடையன் மகன்.)

எண்டா உடம்பெல்லாம் நடுங்கிறே ! உடம்புக் கென்னடா
ஒனக்கு ?

கண்ணன்—ரெண்டு அதிசயத்தைப் பாத்தேன்-சொல்லட்டா
பாத்தப்பரம் என்ன பயமாயிருக்கு தெரியுமா ஏ-அப்பரே
இத்தமாதிரி நான் எப்பவும் பாத்ததேயில்லை ! உடம்பு இன்
னம் நடுங்குதே பாத்தையா அப்பா !

கோவிந்தன்—என்னுத்தைப் பாத்துட்டு ஒளரி அடிச்சுக்கிணுநடுங்
கறே சொல்.

கண்ணன்—ஆட்டைத் தேடிக்கிணுகாட்டிலே போனேன்.அங்கே
ஒரு ஆளு ஆள்முழுங்கி, முண்டாசு கட்டிக்கிணு ஒடினான்.
அவனைத் தொரத்திக்கிணு ஒரு காடி ஒடிப் பிடிச்சு

அவன் ரத்தத்தை உரிஞ்சுததைப் பாத்தேன். எனக்குப் பயமாய்ப் போச்சு: அங்கிட்டிருந்து சடலோரத்துக்குப்போனாக்கே அங்கே பேரிளவு ஒண்ணு கண்டேன். இண்ணிக்கு விடியச்சே யார் முஞ்சிலே முழிச்சேனோ. கடலிலே மலை மலையாய் அலை கெளம்பிச்சு. அலை நடுவிலே ஒரு கப்பல் அம் பிட்டுக்கிச்சு, கப்பலிலே இருந்தவங்களுல்லாம் வான் ஊன் இண்ணு கத்தினாங்க. ஒரு பெரிய அலை வந்திச்சு. அப்பா! என்ன சொல்வேன். கப்பல் ஆளுவ எல்லாம் முழுகிப் போச்சு. அவந்த அழச்சே எனக்கும் அழ வந்தது. மெண்டிசியம் பாத்ததுமுதல் ஒடம்பு நடுக்குது, என்ன பண்ணுவேன், அப்பா!

கோவிந்தன்.—எஞ்சாமி! எப்படா இதெல்லாம் பாத்தே.

கண்ணன்.—இப்பத்தான் அப்பா, கரடி அந்த ஆளை இன்னுந் திண்ணு முடிஞ்சிராது.

கோவிந்தன்.—நான் சிட்ட இருந்தால் அந்த ஆளுக்கு ஒதவி பண்ணியிருப்பேன்.

கண்ணன்.—கப்பங்கிட்டபோயிருந்தா என்ன பண்ணியிருப்பீங்களாம்?

கோவிந்தன்.—அதிருக்கட்டும். நீ சாவாங்களைப் பாத்தே, நான் உசிர்ோடிருக்கிற இந்தக் குழந்தையைக் கண்டேண்டா. குழந்தையைப் பாரடா, என்ன அளகாயிருக்குது. அந்தப் பொட்டியைத்திடு. அதிலே என்ன இருக்கு பாப்பம்.

கண்ணன்.—ஏ அப்பா, ஒனக்குத் தசைதான். எம்மாந் தங்கம், எம்மாந் தங்கம்.

கோவிந்தன்.—எலே, பொண்ணைக் கண்டா வான் வான்னு கத்தலாமாடா! சும்மா இருடா! வாயை மூடிக்கிட்டு ஊட்டே போவோம். ஆடுகெட்டுப்போனாப்போராது இப்படியே வாடா.

கண்ணன்.—஀ ஊட்டே போ! நான் அந்த ஆளைக்கரடி திண்ணுட்டுதோ இல்லையோண்ணு பார்த்தாட்டு வாரேன். ஆளுடம்பில் மிஞ்சினதைக் குழியை வெட்டி புதைச்சுட்டு வாரேன் போல

கோவிந்தன்.—அதுவும் நல்ல காரியந்தான். ஆள் யாரென்னு தெரிஞ்சுகொள்ள ஏதாவது இருந்தா என்னை அங்கே அழைச் சுகிணுபோ. அதை நாம் தெரிஞ்சுகொண்டால் நல்லது.

கண்ணன்.—நீயும் வந்தியானு ரெண்டுபேருஞ் சேர்ந்து குழி வெட்டி அவனை அதில் புதைக்கலாம்.

கோவிந்தன்.—அதிருக்கட்டும், நமக்கு நல்ல தெசைதான் இப்போ. நம்ம பாட்டன் நாளிலேயும் இவ்வளவு தங்கத்தை நாம் பார்த் திருப்பமா? ஐயனாரப்பனல்லவா நமக்குத் தசை யடிக்கப் பண்ணாரா.

நான்காமங்கம்.

பிரவேசம்.—காலபுருஷன்.

முதற்களம்

மதஸ்யநாட்டரசன் சபாமண்டபம்.

பிரவேசம்-சசீலனும் நிருபனும்.

நா-ன் —சில்லோரை மகிழ்விக்கிற நான் பல்லோரைப் பரீக்ஷிக்கிறேன் ; நன்மை பயக்கும் சந்தோஷமும் தீமையுண்டாக்கும் அச்சமும் என் னாற் சோதிக்கப்படுகின்றன. பிழைகளைச் செய்விப்பவனும் அவற்றை வெளிப்படுத்துகிறவனும் நானே. நான் இப்போழுது என் யாத்திரையைத் தொடங்கப்போகின்றேன். பதினாறு வருஷங்களில் நடந்தவற்றைச் சொல்லாமல் விட்டேனென்று என்மேற் குற்றஞ்சொல்லலாகாது. கற்பகாலம் பிடித்த காரியங்களை ஒரு நிமிஷத்தில் மாற்றவும் ஒரு நிமிஷத்தில் வெருகாலம் பிடிக்கும் வினைகளை ஆற்றவும் யான்வல்லேன். நான் இறந்த காலத்திலும் நிகழ்காலத்திலும் ஒரு சீராய் நடக்கின்றவன். பழமையைப்புதுமையாகவும் புதுமையைப் பழமையாகவும் காட்டும் வல்லமை என்னிடத்துள்ளது. இனிச் சபையோருக்கு நலமான சில காஷிகளைக் காட்டப்போகின்றேன். சேதிநாட்டரசனாகிய மச்சரன், மனைவி மக்களை இழந்து மதிமயங்கி உழன்று கொண்டிருக்கின்றான். மதஸ்ய நாட்டிற்சென்று அங்கு நிகழ்வற்றைச் சொல்வேன். சசீலனுக்குத் தருமனென்று ஒரு புத்திரனுண்டு. மச்சரன் மகள் சுமதி இடையன் கோவிந்தனால் வளர்க்கப்பெற்று மடந்தைப் பருவமடைந்திருக்கின்றாள். சுமதியைப்பற்றி இப்போது உங்களுக்கு ஒன்றுஞ் சொல்லேன். காலக்கிரமத்தில் நீங்கள் அதனை அறிவீர்.

சுகீலன் — திருப்பரே. தாம் சேட்டவற்றை இல்லையென்று சொல்ல முடியாது. தாம் அடுத்தடுத்துக்கேட்டல் என் மனத்தை வருத்துகின்றது. தாம் வேண்டுகிறபடி செய்வேனாயின் எனக்கு மரணம் தோர்டும்.

நீடுபன். — என்னாரைவிட்டு இங்கு வந்து பதினேந்து வருஷமாயிற்று. அன்னிய தேசப்பழக்கம் மிகுதியாயுண்டாயிருந்தும் உன்னரிலேயேபோய் இறக்க விரும்புகின்றேன். மச்சரராஜாவும் தான் செய்த பிழைகளுக்கு வருத்தி என்னை வரும்படிக்கோருகின்றார். நான் அங்கே போவதனால் அவ்வரசனுக்கு ஆறுதல் உண்டாகும். இத்தக்காரணங்களை முன்னிட்டுத்தான் சேதி நாட்டிற்குத் திரும்பவும் செல்ல விரும்புகின்றேன்.

சுகீலன். — தோலோ தோல் தாம் போதலுக்கு நாடினுடம்படேன். தம்மால் எனக்குக்கிடைத்திருக்கும் நன்மை பல: அவற்றின் முதிர்ந்த பலனை நானனுபவித்தலுக்குத் தாமிற்கே இருத்தல் வேண்டும். அன்றேல் அவை பயனிலவாகும். சேதிநாட்டின் பெயரே எனக்கு எட்டிக்காய்போலக் கசக்கின்றது. மனைவி மக்களுடைய மரணத்துக்குக் காரணமாயிருந்த மச்சரனைக் காணுதல் எப்படியாகும்? அது நிற்க: — என் குமாரன் தருமனை நீர் பார்த்து எத்துனை நாளாயிற்று? குணவானான புத்ரன் இறந்துபோனால் எவ்வளவு துக்கம் உண்டாகுமோ அவ்வளவு துக்கந்தான் துர்க்குணமான பிள்ளைகள் ஜீவதசையோடிருத்தலிலு முண்டாகின்றது.

நீடுபன். — நான் தமது குமாரனைக்கண்டு மூன்றுநாளாயிற்று. வேறேந்தவிடத்தில் அவர் மனத்திற்குக் களிப்புண்டாகின்றதோ அரியேன். அரசர்க்குரிய யானையேற்றம் குதிரையேற்றம் முதலானவற்றைத் துறந்து அரண்மனைக்கே வராமலிருக்கின்றார்.

சுகீலன். — நானும்சும்மாவில்லை: துதர்ப்பனையனுப்பித் தருமன்னுடைய மருமங்களை அறிந்துவரச்சொன்னேன். மிகவும் ஏழையாயிருந்த ஓர் இடையனுக்கு மிகுந்தபொருள் இப்போம் தண்டாயிருக்கின்றதாம். அவ்விடையன் வீட்டிலேயே தருமன் குடி கொண்டிருக்கின்றான்.

நிநுபர்—அவ்விடைய றுக்கு மிகுத்தருபலாவண்யங்களுள்ள பெண்
ஊருத்தியிருக்கிறானாம் நள்ளி வயிற்றினகில் பிறப்பது
போல் இடையனுக்கு இலக்குமி பிறத்திருக்கின்றாள்.

கூசிலர்—என் காதிஷமவ்வாறுதான் பட்டது. தருமன் மனத்தை
இடைக்கி கவர்ந்தால் மோசமன்றோ? நாமிருவரும் அங்கே
போய் நடப்பவற்றை நேரே பார்த்து வருவோமா? இடைய
னிடமிருந்து உண்மைபயஅறிவது கஷ்டமன்று. சிறிது கா
லம் ஊருக்குப்போகலை நிறுத்தி எனக்குதவி செய்வீராக.

நிநுபர்—கமது இட்டப்படியே ஆகட்டும்.

கூசிலர்—உக்கமகண்பனை—நாமிருவரும் வேகதம் மாறிப்போதல்
வேண்டும்.

நான்காமங்கம்.

இரண்டாங்களம்.

இடையன் வீட்டருகிலுள்ள பாட்டை.

பிரவேசம்.—சயம்பு (என்னும் முடிச்சுமாறி) [பாடுகிறான்.]

மலர்ந்த மல்லிகை நறுமணம் வீசுது

மாப்பிளை மாருக்குச் சுகமாக,

உலர்ந்த முல்லைக ளுயரத்தில் படர்ந்து

ஊருக்குதவாமல் வாடுதுபார்.

வேலிக்காலில் கரு வேலமரம்

அதன் கூரானமுட்கள் நீட்டமதாய்க்

காலிலே தைப்பேனென்று சொல்லிக்கொண்டு

பாலர்களைப் பயமுறுத்துது பார்.

வானம்பாடி யொன்று நடு வானத்திலே

வாகனமில்லாம லோடிக்கொண்டு

தேனும் பாலும் போலச் தித்திரித்திரி

தாளம் போட்டுக்கொண்டு பாடுதுபார்.

சின்ன ராசாவண்டை சேவகமா யிருக்கச்சே, என்ன
உச்சத்தியான சரிகைவேட்டிகள் போட்டிருந்தேன்;
சேவகமும் போச்சு, சரிகைவேட்டியும் போச்சு.

ஆண்பிள்ளை யாகநான் பிறந்துவிட்டு

அழுவதினாலெனக் காவதென்ன

சாண்வயிற்றைத் தூர்க்கவழி இல்லாவிட்டால்,

சங்காதமல்லவோ சங்கரனே.

தச்சனுங் கொத்தனுந் தளராமே

இசையாய்த்தின்று வளரச்சே

பிச்சையைவாங்கி நான் பிழைக்க விதித்தாபோ

கச்சியில் வாழுங்கன வேகம்பனே.

எனக்கு எடுத்த தொழில் முடிச்சு மாறுதல். என் அப்பன்
எனக்குச் சுயம்பு என்று பேரிட்டான். நான் பிறந்தபோது புதன்
உச்சமாயிருந்ததாம். மனிதர் கீழேவைத்து மறந்துபோனதை எல்
லாம் என்னுடையதாகப் பண்ணுவேன். வாழிப்பறி செய்வோமென்
றால் தூக்கில் மாட்டிவிடுவார்கள்: ஈயப்புடைக்கவும் புடைப்
பார்கள். தூக்குமரத்தையும் அடியையும் நினைத்துப்பார்த்தால்
உடம்பு நடுங்குகிறது. அந்தத் தொழில் எனக்குச் சரிப்படாது.
இதோ ஒரு அசடு வருகிறது! என் கைத்திறத்தைக் கொஞ்சம்
இவனிடத்தில் காட்டுகிறேன்.

பிரவேசம்—இடையன் மகன் கண்ணன்.

கண்ணன்—சத்தே கணக்கைப் பாக்கரேன்: ஆட்டுமயிர் கிராக்கி
யாயிருக்குது. ஒருமணு பதினாஞ்சே சொச்சம் ரூபாயாகுது.
ஆயிரத்தன்னூறு ஆட்டின் மயிரை வித்தா நொம்ப பணம்
கெடைக்கும், வேதாக்.

சுயம்பு—இத்தக்குருவியை வலையில் பிடித்தால் நமக்குநல்ல அடி.

கண்ணன்—ஆட்டுமயிரை வித்துப் பணமாக்கினால்லவோ, பொங்
கல் செலவை வீச்சிலேவிடலாம். வெல்லம் வாங்கணம்: பளங்

கன் வாங்கணம்: இன்னம் எத்தனையோ வாங்கணம்: வெறுங்
கை முளம்பிப்பிடா—தங்கச்சி சுமதிக்கு அரிசிகூட ஒலை
யில் வைக்கத்தெரியாது: எங்கப்பன் அவளுக்கல்ல பட்டங்
கட்டி வைச்சிருக்காரு. விருந்தாடிளுக்கு மூலேகட்டி வைச்
சிருக்காள்: பாட்டுப்பாட மூணு ஆளுவோத் திட்டம்பண்ணி
யிருக்காங்களாம். அவங்களிலே ஒத்தன் தேவாரந்தான் பாடு
வானாம். ஏலம், கிராம்பு, சாதிக்காய், சாதிப்பத்திரி. இஞ்சி எல்
லாம் விருந்துக்கு வேணுமல்ல. பணச்செலவு ரொம்பத்தா
ளுகுது.

சுயம்பு—(கரையில் விழுந்து புரண்டுகொண்டு) நான் எதற்காகப்
பிறத்தேன், பாவி!

கண்ணன்—எஞ்சாமி, இதென்ன எளவு!

சுயம்பு—ஐயா கோளுரே, மெல்ல என்னைத் தூக்கும்: மேலிருக்
கிறசட்டையை அவிழும்: இல்லாவிடில் செத்துப்போவேன்.

கண்ணன்—கிழிஞ்சு துணி இன்னம் தூறிருந்தாலும் உமக்குப்போ
தாது. இருக்கிறதை எடுத்துப்போடச் சொல்லீமே!

சுயம்பு—ஐயா கோளுரே, என்ன சொல்வேன். நான் பட்ட அடி
எனக்கு ஏழுஎட்டு ஜன்மத்திற்கும் போதும் போதும். தாங்க
முடியவில்லை: எலும்பு முறிந்து போயிற்று.

கண்ணன்—அம்மாம் அடி எப்படித் தாங்கினீமோ, பாபம்!

சுயம்பு—நான் போட்டிருந்த நல்ல உடுபுகளையெல்லாம் பிடுங்கி
என் கைக்காசையும் பறித்து இந்தக்கந்தைகளை என்மேற்
போர்த்துவிட்டோடி விட்டான்.

கண்ணன்—திருடனுவ குருகுமேலே வந்தானுவனோ, நடந்து
வந்தானுவனோ?

சுயம்பு—கால்நடையாகத்தான் வந்தான்.

கண்ணன்—ஒங்க சட்டையைப் பார்த்தா திருட்டுப்பயல் கால்
நடையாகத்தான் வந்திருக்கணம். மொள்ளக் கையைக்
கொடும். உம்மைத் தூக்கப்பார்க்கிறேன் [கண்ணன் சுயம்பு
வைத்தரையிலிருந்து தூக்கிவிடுகிறான்.]

சுயம்பு—ஐயா கோளுரே, ஐயா கோளுரே! மெல்லத் தூக்கையா உடம்பு இசிவு எடுத்துப்போயிருக்கிறது.

கண்ணன்—நிக்கமுடியுமா, ஐயா?

சுயம்பு—[கண்ணன் பையில் கைபோட்டு அவனுக்குத் தெரியாமலே அதிலுள்ள பணத்தை எடுக்கிறான்] ஐயா, ஐயா. மெள்ளத்தூங்குகங்கள். கோளுரே, நீங்க நல்லவங்க. கடவுள் உமக்கு அருள் செய்வார்; பெரிய தருமஞ் செய்தீரையா.

கண்ணன்—உமக்குச் செலவுக்குப்பணம் வேணுமா, எமபையில் கொஞ்சங்காசு இருந்தது: அதை உமக்குத்தாரேன்.

சுயம்பு—உமக்கு நமஸ்காரம்: எனக்கு உமது பணம் இனித் தேவையில்லை. ஒரு நாழிகை வாழி ஆரத்தில் எனக்கு உறவின் முறையான் ஒருவனிருக்கிறான். அவனிடத்தில் வேண்டியவற்றை வாங்கிக்கொள்ளுகிறேன். உம்முடைய உபகாரம் மிகவும் மெச்சத்தக்கதாயிருக்கின்றது.

கண்ணன்—உம்மை யடிச்ச உம்முடைய காசைப் பிடுங்கிக்கொண்டவன் எப்படியிருந்தான், தெரியுமா?

சுயம்பு—எனக்கு அவனை நன்றாய்த் தெரியும். ஒரு காலத்தில் இளவரசனிடத்தில் சேவகனாயிருந்தான். அவனை அரண்மனையிலிருந்து அடித்துத் தூரத்திவிட்டார்கள். யானோ துஷ்ட நடவடிக்கைகளைக் கண்டதான் அரண்மனையிலிருந்து வெளியில் வந்துவிட்டான். பின்பு பற்பல தொழில்கள் செய்து வந்தான். கடைசியாகத் திருட்டுத்தொழிலை ஏற்பாடு செய்து கொண்டு இருக்கிறான். சிலர் அவனை சுயம்பு என்று பெயரிட்டழைக்கிறார்கள்.

கண்ணன்—சுயம்பு பெரிய காலாடியாச்சே: கூத்தாடிப் பயலல்லவா?

சுயம்பு—நீர் சொல்வதெல்லாஞ்சரி: சுயம்பு துஷ்டன்தான்.

கண்ணன்—அவன் பேமானிப்பயல்: அவனை விளக்குமாற்றலடித்தாலும் அடிபட்டுக்கொண்டு வாய்திறவாமல் ஒடிப்போவான் அவனை ஆண்பின்னை யென்று சொல்வது தகாது.

சுயம்பு—நானும் அவனைப் போன்றவன்: என் சங்கதி தெரிந்துதான் என்னைப் பிணம் புரட்டினான்.

கண்ணன்—உமக்கு உடம்பு வலி இப்போது குறைந்திருக்கிறதா?
சுயம்பு—முன்னிலும் ஆயிரமடங்கு சவுக்கியம் ஐயா: நான் போய் வருகிறேன்.

கண்ணன்—கொஞ்சதூரம் உம்முடன் வரட்டோ?

சுயம்பு—உமக்கு அந்த சிரமம் வேண்டாமையா.

கண்ணன்—போய்வாரும்: நான் கடைக்குப்போய் சாமான்கள் வாங்கவேணும்.

சுயம்பு—கடவுள் உம்மைக் காப்பாற்றுவதாக. [கண்ணன் போய் விடுகிறான்] போடா. இனிச்சவாய்ப்பயலே. கடைக்குப்போய் சாமான் வாங்கப்போகிறாயோ! உனக்குப்பணம் எது? உன் தலையை ஒரு தடவை தடவியாயிற்று. பொங்கல் நடக்கும் போதும் வந்து ஒரு கை பார்க்கிறேன். என் சமர்த்தை உலகத்தார் புகழும்படிச்செய்கிறேன்-பற்றவாரே! சபாஷ் சுயம்பு.

கல்லிலு முள்ளிலும் நடந்தாலென்

சாசு கிடைச்சா லேச்சுண்டோ?

புல்ல ருள்ளமட்டில் புத்தியுள்ளவன்

பிழைப்புக் கலைவது புதுமையாமே.

நான்காமங்கம்.

மூன்றாங்கமாம்.

இடையன் வீட்டுக்கெதிரிலுள்ள புற்றரை.

பிரவேசம்:—தருமனும் சுமதியும்.

தருமன்:—சுமதி, உன் அவயவம் ஒவ்வொன்றையும் பூவாலலங்கரித்திருப்பது உன்னை ஆயிரமடங்கு அதிக அழகுள்ளவளாச்சுச் செய்கின்றது. உன்னை எவர் இப்போது இடைச்சியென்று சொல்லலாம்? நீ தேவதையாயிருக்கின்றாய். உன் வீட்டில் பொங்கல் உற்சவமானது தேவர்கள் சபைபோலாகும்.

மதி.—தாம் சொல்வதை மறுத்தல் எனக்குத் தகாது. தாம் ராஜ குமாரனாயிருந்தும் இடையரடையுடுத்து இடையரினொருவராயிருந்துகொண்டு என்னைத்தேவதை என்று உயர்த்திச் சொல்லுகின்றீர். எங்கள் பண்டிகைகளில் தவறுதல்களிருப்பது வாடிக்கையாயிருப்பதால், தாம் இந்த உடுப்புப் போட்டிருத்தலைப்பற்றி வெட்கப்படாமலிருக்கிறேன். கண்ணாடியில் என் உருவத்தை இப்போது பார்ப்பேனாயின் நான் மூர்ச்சையாய்ப் போவேன்.

நாமன்.—என் அதிருஷ்டந்தான் ராஜாளிப்பகலி உன் வீட்டண்டை வரும்படி நேர்ந்தது.

மதி.—கடவுள் உம்மை ரகசிப்பாராக ! என் குலத்தையும் உமது குலத்தையும் பார்க்குங்கால் எனக்கு அச்சமுண்டாகின்றது. தாம் ஒன்றிற்கும் பயப்படவேண்டுவதில்லை. தாம் தற்செயலாய் இங்கு வந்ததுபோலவே தமது பிதாவும் வருவாராயின் என் கதி என்ன ஆகும்? இழிகுலத்தாரோடு தாம் கலந்திருப்பதைக் கண்டால் அவருக்கு என்ன கோபம் பிறக்காது? தமது அருளால் கிடைத்த இந்த ஆடையை யுடுத்து அவர்க்கெதிரில் நிற்க என் மனம் துணியுமா?

நாமன்.—நீ அஞ்சவேண்டிவது ஒன்றுமில்லை. தேவர்களும் மிருகங்களாக மாறி இன்பம் நுகர்ந்துள்ளார். பிருகஸ்பதி காளை உருவெடுத்தார். வருணன் ஆட்டுக்கடாவானார். சூரியன் என்னைப்போல இடையானார். இம்மூவரும் உருமாரினது உன்னிலும் அழகில் மிகுந்த பெண்ணைப்பற்றியல்ல.

மதி.—ஆயினும் தாம் கவனிக்கவேண்டிய தொன்றுண்டு:--தமது பிதா கூடாதென்றால் தாம் என்னை மணப்பது எவ்வாறு? தாமாவது தமது கருத்தை மாற்றவேண்டும்: நானாவது உயிரைத் துறத்தல் வேண்டும்: இந்த இரண்டு காரியங்களிலொன்று நடக்கும்.

நாமன்.—கார்தா, நீ தகாதவற்றை நினைந்து மனத்தைப்புண்படுத்திக்கொள்கின்றாய். இந்தச்சமயம் எல்லோரும் குதூகலமா

யிருத்தல்வேண்டும். என்னை உனக்கு ஸமர்ப்பித்து விட்டேனோ ஒழிய, என் பிதாவுக்கு நான் கடமைப்பட்டவனாகவில்லை. முகமலர்ச்சியோடு விருந்தினரை உபசரி. நீ இன்று கலியாணக்கோலம் பூண்டிருத்தல் வேண்டும்.

சுமதி—தேவர்கள் நம்மை ரக்ஷிக்கட்டும்.

தருமன்—வந்திருக்கிற விருந்தினர்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுத்து களிச்சுச் செய்வாயாக.

[பிரபோசம்—இடையன் கோவிந்தன்: சுசீலன்: நீரூபன் [இவ்விருவரும் வேஷம்பூண்டிருந்தார்கள்] மந்தை, வந்தை—என்னும் இடைப்பெண்கள்—வேறுசிலர்.]

கோவிந்தன்—என் கண்ணே, சுமதி--என் வீட்டுக்காரி இருந்த போது பொங்கல் தினத்தில் எவ்வளவோ வேலை செய்தாள். சமையல், பரிமாறுதல், விருந்தினரை விசாரித்தல், பாடல், ஆடல், எல்லாவற்றையும் கவனிப்பாள். நீயோ வாயிறு நிரம்ப உண்ணவை உண்ட விருந்தாடிபோல் ஒன்றிலும் சலக்காமல் தனியே நின்றுகொண்டிருக்கிறாய். என் வீட்டிற்கு நீதானே யஜமாட்டி. உன் வேலையைச்சரியாய்ச் செய்தாற்றானே விருந்தாடிகள் திருப்தியடைவார்கள். வெட்டப்பட்டிருந்த தூரத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தே. நம்முடைய பசுக்களும் ஆடுகளும் மேலும் மேலும் விருத்தியடைவதற்கு எல்லாரையும் மனங்களிக்குச்செய்.

சுமதி—[சுசீலனை நோக்கி] ஐயா தங்கள் வரவு நல் வரவாகுக! என் பிதா தங்களுக்கு ஆதித்யன் செய்ய உத்திரவு செய்திருக்கின்றார். அவர் மனம் கோணமல் எல்லாவற்றையுஞ்செய்ய நான் கடமைப்பட்டவன். [நீரூபனை நோக்கி] தங்கள் வரவும் நல் வரவாகுக. [விந்தை என்னும் இடைப்பெண்ணை நோக்கி.] விந்தா, இங்கு வந்திருக்கும் கனவான்களுக்குப் புஷ்பங்கள் கொண்டு வா: வயது முதிர்ந்தவர்களுக்குத் தக்க புஷ்பமாவே களைக் கொணர்தல்வேண்டும்.

சுசீலன்—இடைப்பெண்ணே, உன் உபசாரங்களால் நான் மிகுந்த சந்தோஷத்தையடைந்தேன். நாங்கள் வயதில் முதிர்ந்தவர்

மக்கள் என்னும் மாரிகாலக் காதை

கனாயிருப்பதற்குத் தக்கபடி எங்களுக்கு மாரிகாலத்துப் புஷ்பங்களாற் செய்தமாலையேக் கொடுத்தாய்.

மதி—(நிருபணைநோக்கி) ஐயா, தமது வயதிற்கேற்ற இந்தப் பூக்களை அங்கீகரித்தல்வேண்டும்.

நபர்—உன் பசுக்களில் ஒன்றாய் நான் இருந்தேனாயின், புல்லை மேயாமல் உன்னையே பார்த்துக்களித்துக்கொண்டிருப்பேன்.

மதி—அவ்வாறு செய்வீராயின் நீர் இளைத்து எலும்பெடுத்துப் போவீர். [சுருமனைநோக்கி] உத்தமரே, உமக்குவஸந்தகாலத்துப் பூக்கள்கொடுக்க விரும்புகின்றேன். காலமோ முன்பணிப்பரு வமாயிருக்கின்றது. புஷ்பதேவதைகளை வேண்டிக்கொள்கிறேன். நீலோற்பலங்கள், ஜாதிமலர்கள், மல்லிகை, சம்பகம், முதலிய புஷ்பங்களால் வேய்த்த மாலையளவ்வோ தம்மைப் போன்ற யௌவன புருஷர்களுக்கு என்னைப்போன்ற சிறுமியர் தரல்வேண்டும். அவை இக்காலத்தில் கிடைக்கக் கடவுள் அருள்புரிவாராக. தமக்கென்று உத்தேசித்த இந்தப்புஷ்பமாலையைத் தாம் பெற்றுகொள்ளவேண்டும். வணங்கிப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

நமர்—உன் அருமைக்கையால் கொடுக்கப்பட்ட ஐமத்தைப்பூ எனக்குக் கற்பகமலராகும். உன்வாக்கை ஒருதரங்கேட்டால எப்போதும் அதையேகேட்கவேண்டுமென்ற ஆசைப் பற்றுகின்றது. நீ பாடினால் உன்பாட்டை மாத்திரம் எப்போதுங் காது கேட்க விரும்புகின்றது. நீ ஆடும்பொழுது, கடலின் அலை போல ஓயாமல் நீ ஆடிக்கொண்டிருத்தல் வேண்டுமென்று தோன்றுகின்றது. உன் காரியம் ஒவ்வொன்றும் மனத்தைப் பூரித்தலால் தெவீட்டென்பதையே அறியேன். உன் அருமை, வாக்குக்கேட்டாததாயிருக்கின்றது.

மதி—தாம் என்னைப்புகழ்கின்ற அளவினுக்கு நான் பாத்திரமல்ல, ராஜவம்சத்திற்பிறந்த தமக்கும் அல்பத்தனத்துக்கும் வெகு தூரம். இளம்பிள்ளைகள் மனவெழுச்சி மிகுதியாயுள்ளவர்கள்.

என்னைத்தாம் வாரிப்பது மாத்திரம் யுக்தியுத்திக்கு ஒத்ததா யில்லையென்று அச்சப்படுகின்றேன்.

தருமன்—அஞ்சும்படியானதை நான் என்றுஞ்செய்யேன். நா மிருவருக்கேகார்த்து ஒருநாட்டியம் ஆடுவோம்.

சுமதி—தமது மனங்கோண ஒன்றுஞ்செய்யேன். தமது இவ்வுடப் படியே செய்வேன்.

சுசீலன்—இடைக்குலத்தில் இவ்வளவு அழகானபெண் என்றாவது பிறந்ததுண்டா? தப்பிப்பிறந்தவள் இவள்.

நிருபன்—தருமனும் இடைச்சியும் என்னவோ பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள், பாரும: இடைச்சி நாணச்சின்னத்தைக் காட்டுகின்றாள், இடைச்சி துரைச்சிதான்.

கண்ணன்—வாத்தியத்தை வாசியுங்கள்.

சுசீலன்—கோளுரே, உம்முடையபெண்ணுடன் கைகோத்து நடனஞ்செய்யுஞ் சிறுபிள்ளை யாரென்று அறிவீரோ?

கோவிந்தன்—அச்சிறுவருக்குப்பெயர் துரைசாமியாம். தன்குலம் மேற்குலமென்று சொல்லுகிறார். அவர்வாக்கில் எனக்கு நம் பிக்கையுண்டாயிருக்கின்றது. என் மகளிடத்தில் தனக்குக் காதல் பிறத்திருக்கிறதென்கிறார். என் பெண் மேலேயே கண்ணாயிருக்கின்றார். இவ்விருவரும் ஒத்த தம்பதிகளாயிருப்பார்களென்றெண்ணுகிறேன்.

சுசீலன்—அவள்நாட்டியம் எவ்வளவு அழகாயிருக்கின்றது.

கோவிந்தன்—என்பெண்ணெய்யும் எந்தக்காரியத்திலும் தவறு உண்டாவதில்லை. என்முனை நானேபுகழ்ந்துபேசுவது உசிதமென்று தான். உண்மையைத் தம்மிடத்திற் சொல்லவேண்டியதன்றோ? துரைசாமிக்கு என்பெண் வாழ்க்கைப்பட்டால் அவனுக்குக் குறைவு ஒன்றும் வராது.

பிரவேசம்—சிறுநாள்.

சிறுநாள்—ஆண்டே, சீட்டிவிக்கரவன் ஒத்தன் இங்கே வந்திருக்கான், அவன்பாடையிலே கேட்டிங்களோ, ஆடவே மாட்டி

நங், என்னு என்ன பாட்டுப் பாடரான்: மெத்த நல்ல பாட்டெங்க ஆண்டே-

கண்ணன்—இதுநல்லசமயம்: அவனை அழைத்துவா: வேடிக்கைப் பாட்டை அழுதுகொண்டுபாடினாலும், துக்கமான பாட்டைச் சிரித்துக்கொண்டு பாடினாலும் கேட்கிறதற்குத் தயாராயிருக்கிறோம்.

பிறர்—ஆண்டே, ஆம்பிள்ளைகள் பாட்டும்பாடுவான். பொம்பிள்ளைகள் பாட்டும் பாடுவான். அவுக அவுகளுக்குத் தக்கபாட்டு வைச்சிருக்கான், எசமானே, பலவித சாயம்போட்ட ரவிகை சீட்டி பாவாடைச்சீட்டி கொண்டாத்திருக்கான். சீட்டிக் கொல்லாம் பள்ளிச்சி பள்ளிச்சின்னு மின்னுது.

கண்ணன்—அவனைப் பாடிக்கொண்டே இங்கே வரச்சொல்லு.

சுமதி—கேலிப்பாட்டு ஒன்றையும் பாடக்கூடாதென்று கண்டிப்பாய்ச்சொல்லி அழைத்துவா.

பிரவேசம்—சுயம்பு.

சுயம்: 1.1--[பாடிக்கொண்டு]

பால்போலவெளுத்திருக்கும் பனித்தரைமேலிருந்துகொண்டு வேல்போன்ற கண்ணை விலகியிருக்க மனம்வருமோ?

சீமாட்டிச் செல்வருக்குச் சேலை பலவுண்டு

காமாட்டிப் பசங்களுக்குக் கந்தை சிலவுண்டு

கழுத்தினிலோ பளபளக்குங் கண்டசரமுண்டு

எழுத்தையறிந்தவர்க்கு இங்கிதமாய்ப் பாட்டுண்டு

தூங்குவோரை யெழுப்பித்தூது சொல்லங் தோகையர்க்கு

வாங்கும்படியான வனச்சரக்குப் பலவுண்டு.

கண்ணன்—மந்தையிடத்தில் நான் காதல் கொள்ளாதிருப்பின், ஒருதம்பிபுகுட செலவுசெய்ய இஷ்டப்படுடன்: அவனைத் திருப்தி செய்வதற்குச் சிலரவிக்கைச் சீட்டிகளையும் பாவாடைச்சீட்டிகளையு முன்னிடத்தில் வாங்கிறேன். அத்த மூட்டையில் பாட்டுப் புஸ்தகங்களா?

மந்தை—எனக்குப் பாட்டுப்புஸ்தகம் வேணும்: வாங்கிக்கொடுத்தால் தானாச்சு.

சுயம்பு—இந்தப்பாட்டைக்கேட்டால் பட்டமரமும் பாலாயுருகும்.

மந்தை—நீர் பாடிக் காட்டுவீரா?

சுயம்பு—சிறு பெண்கள் கேட்கும்போது பாடாமலிருப்பது புருஷர்களுக்குச் சரியன்று. ஜாவானிகள் பாடுவேன்; லாவணிகள் பாடுவேன்; உங்களுக்கு இஷ்டமானதைச்சொன்னால் என்னாற் கூடியமட்டில் பாடிக்காடுகிறேன்.

மந்தை—வியாபாரியைப் பாடச் சொல்லும்.

[சுயம்பு பாடுகிறான்.]

சுயம்பு— ராகம்-சங்கராபரணம்

பல்லவி.

வந்தாளே தேவி—அருமைமந்தை—வந்தாளே தேவி.

அனுபல்லவி.

செந்தாமரைமலர் பூவிலுதித்த மங்கை

சுந்தாமணி ரத்ன சுந்தரிபோலவே— (வந்தாளே)

நகூத்ர மாலைபூம் நவரத்ன ஜலையும்

நயமாம் பார்வையும் அந்த சொர்ண வடிவுடனே (வந்தாளே)

மந்தை—சீட்டிக்காரய்யா—என்ன பரியாசம் பண்ணுநீர்களே?

சுயம்பு—பெண்களைப்பரியாசம் பண்ணினவன் பேயாய்பிறப்பான்.

கண்ணன்—உமக்குத் தெம்பாங்கு பாடத் தெரியுமா?

சுயம்பு—நல்லாய் பாடுவேன், ஸாமி. இதோ சொல்லுகிறேன்.

மாதுளம்பூப்பட்டுத்தி மதினோரம் போரபெண்ணே!

குது ஒன்றுஞ் செய்யாமே சுகித்திருக்க இணங்காயோ!

கண்ணன்—பேஷ் பேஷ் சாமிமேலே பாடுவீரா?

சுயம்பு—புதுத்தேவாரம் ஒன்று பாடுகிறேன் கேளுங்கள்.

மச்சரன் என்னும் மாரிகாலக் காதை

பத்தனும்ப் பாடமாட்டேன் பண்ணேமேலேறமாட்டேன்
ஏறினா லிறங்கமாட்டேன் என்னை யேய்க்கலாமோ
முற்றின முருங்கக்காயை மோர்க்குழம்பிடவே சொன்னேன்
அத்தையைப் படைக்கச்சொன்னேன் அவள் அகப்பையைக்
காட்டினாள்.

சுண்ணா—என் தங்கை கேலிப்பாட்டுக் கூடாதென்று முதலி
லேயே சொன்னதை மறந்துபோனீரோ. சாமிமேல் நல்ல
பாட்டுடொன்று பாடி நிறுத்தும்.

பம்பு—சித்தப்படி செய்துகிறேன் ஸாமி.

[ராகம்—பூரிகல்யாணி]

ராருளிலே யுலகமிருப்பதாதலினால் புரிந்துகாமொருவர்பாற் பலகால்
வினாற் பொருளினிச்சையாற் பலகான் மருவுகின்றனெனக்கருதி
ருவுவாரென நானஞ்சி மெய்விடத்துமேவிலே நென்கைதீயறியா
ராருமப் பொருளை நினைத்தபோதெல்லாமுடினேனிதுவுநீ யறியாய்.

சுண்ணா—இது நல்ல பாட்டுத்தான். அப்புறம் தனியாய் உம்
முடைய பாட்டைக் கேட்கிறோம். என் அப்பனும் விருந்தி
னர் இரண்டுபேரும் ரகசியம் பேசுகிறார்கள். பாட்டுப்பாடிக்
கொண்டிருந்தோமானால் அவர்கள் பேச்சுக்குத் தடையாகும்.
முட்டையைத் தூக்கிக்கொண்டு வாரும். செருக்கிகளா, கூட
வாருங்கள். உங்களுக்கு வேண்டியவற்றை வாங்கிக்கொ
டுத்து மறுவேலை பார்க்கிறேன். வியாபாரி, எனக்கு வேண்
டியதெல்லாம் கொடுத்துவிட்டு மற்றவருக்கு நீர் சரக்கு
விற்கவேணும்.

பம்பு—(தனக்குள்ளே) உன்காசை இன்று பறிக்காமற்போனால்
என் பேர் சுயம்புவா.

[சுயம்பு—மந்தை—விந்தை—போய் விடுகிறார்கள்.]

ராசித்தன்—[சசிலனை கோக்கி] இடைபார்களுடைய பண்டத்தை
தமக்கு அலுத்துப்போயிருக்கும்.

சுதீலன்—அப்படிச் சொல்லலாகாது : வேடிக்கைகளைப் பார்த்து நாங்கள் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தையடைந்தோம். [நீருபனைப் பார்த்து] உமது குமாரனும் இடைச்சியும் மிகுந்த நட்புடையவர்களாக ஆய்விட்டபடியால், இவ்விருவர்கூட்டுறவைக்கலைக்க வேண்டிய காலம் நெருங்கிவிட்டது. முள்ளாலெடுக்கக் கூடியதைக் கோடரிக்கொண்டு எடுத்திருக்கிறதா? (தருமனைப் பார்த்து) ஆகையே கோளுடே, இடைப்பெண்ணப்பட்டதில் அதிக மோகங்கொண்டவராகத் தோன்றுகிறீர். ஜலுனி வியாபாரியிடத்தில் உம்முடைய காதலிக்கு, உன்மர் வாங்காமல் விட்டே. உம்முடைய வயதாய் நான் இருந்தேனாயின் அத்துணை ஜலுனியையும் என் நாயகிக்கு வாங்கித் கொடுத்து அவன்மனம் குளிரச் செய்யேன். நீர் வாய்ப்பந்தல் போடுகிறவராயிருக்கிறீர்.

தருமன்—என் காதலி ஆடை ஆபாணங்களால் திருப்தியடைகிறவளல்ல: அந்தர்த்தை அவள் மொருள்பண்ண மாட்டாள். அவள் அந்தரங்க விசுவாசத்தை மாத் தி மகவனிப்பவள். என் இந்நதயத்தை அவளுக்குத் தத்தஞ் செய்துவிட்டேன். இன்னும் அநை அவள் வசத்தில் ஒப்புவிக்கல்லலை. பொது மகவிராஜே! ஆடை ஆபாணங்களையே உயர்த்தியா யெண்ணுவார்கள்.

சுதீலன்—இன்னும் வேறு என்ன சொல்லப்போகிறீர்?

தருமன்—இவ்வுள்ள எல்லோரும் அறிய பரிமாணமாகச் சொல்லுகிறேன். எவ்வளவு மேன்மையான சாம்பிராச்சியம் எனக்குக் கிடைத்தாலும் சுமதியிலும் அது சிலாக்கியமானதாக என்ருலெண்ணப்படமாட்டாது. ராஜ்ய லக்ஷ்மியைத் துருப்பாக எண்ணுகிறேன்.

சுதீலன்—உமது வாய்க்குச்சர்க்கரைதான் போடவேண்டும்.

நீருபன்—வாஸ்தவமான அன்புடையவன் என்று தெரிகிறது.

கேரவிந்தன்—அம்மா, சுமதி, நீயும் இந்தச் சிறுபிள்ளையிடத்திற் காதல் கொண்டிருக்கிறாயோ?

சுமதி—என்னை வரித்த நாய்கருடைய மனம் எவ்வாறிரு

மச்சான் என்னும் மார்காலக் காதை.

சின்றதோ, அவ்வாறுதான் என் மனமும் இருக்கிறது. அதிக மாய்ப்பேச என்னாலாகாது.

1. **வீரநீதி**—நாண்பார்களே, உங்களை யாரென்று நானறியமாட்டேன்: ஆயினும் உங்கள் முன்னிலையிலேயே என்பெண் சுமதியை துரைசாமிக்குப் பாணிக்கிரஹணம் செய்விக்கிறேன். சுமதிக்குப் போதுமான ஸ்ரீதனமும் கொடுப்பேன்.

2. **மன்**—தமது குமாரியே எனக்குப் பெரிய ஸ்ரீதனம். வேறொன்றையும் வேண்டேன். இவர் காண எங்களுக்குக் கலியாணத்தைச் செய்து முடித்தல் வேண்டும்.

3. **வீரநீதி**—அம்மா, சுமதி, அப்பா, துரைசாமி:—இருவரும் என்கிட்ட வாருங்கள். உங்களிருவருக்கும் பாணிக்கிரஹணம் செய்விக்கிறேன்.

4. **சீலன்**—(தருமனைப் பார்த்து) சிறுபிள்ளாய், உனக்குப் பிதா உயிரோடிருக்கின்றாரோ?

5. **தருமன்**—இருக்கிறார், இருந்தாலென்ன?

6. **சீலன்**—நீ விவாகம் பண்ணிக்கொள்வது அவருக்குத் தெரியுமா?

7. **தருமன்**—அவருக்குத் தெரியாது: தெரியவேண்டிய அவசியமும் மில்லை.

8. **சீலன்**—பிள்ளாய்! கலியாணத்தில் பிதாவுக்கு அல்லவோ முதல் மரியாதை செய்தல் உலகத்தாருக்கு வாடிக்கை. பிள்ளை தன் மனத்திற்கொத்த மனைவியைத் தெரிந்தெடுத்துக்கொள்வது நியாயந்தான். வம்சவிருத்தியை விரும்புகிற பிதாவின் அனுமதியைக் கேட்டுச் செய்வதும் யுக்தமாக இருக்கிறது.

9. **தருமன்**—நீர் சொல்வது சரிதான். என் கலியாணத்தை என் பிதாவுக்குத் தெரிவிக்காமலே முடித்தற்கு அனேக காரணங்களுண்டு.

10. **சீலன்**—அப்படிச் சொல்வது சரியல்ல. உன் பிதாவுக்குச் சமர சாரத்தைத் தெரிவி.

11. **தருமன்**—நான் அவருக்குச் சொல்லமாட்டேன்.

12. **சீலன்**—கெஞ்சிக்கேட்கிறேன், அப்பா, அவருக்குச் சொல்லத் தான் வேண்டும்.

13. **தருமன்**—சும்மா போம்: நான் சொல்லமாட்டேன்.

கோவிந்தன்—அய்யா, துரைசாமியாரே, நீர் சொல்வது சரியல்ல.

உமது பிதா அயிர்தால் வேண்டாமென்று சொல்லமாட்டார்.

தருமன்—அதைப்பற்றி என்னிடத்தில் பேசவேண்டாம்; கவியாணத்தை நடத்திவிடும்.

சுசீலன்—[வேஷத்தைக் கலைத்துச் சுசீலனென்று யாவருமறியும் படிச் செய்துகொண்டு] அடா பயலே, கவியாணத்தை நிறுத்தடா, உன்னை என் பிள்ளையென்று சொல்லவும் வெட்கமாயிருக்கிறது. செங்கோ லோச்சப்பிறந்த நீ இடையன் கோலோச்சப் பார்க்கின்றாயோ? நன்றாயிருக்கிறது.

[கோவிந்தனை நோக்கி] அடா கிழவா, நீ சாவது இன்றோ, நாளையோ, உன்னைக் கொலைபுரிவதால் பிரயோஜனமில்லை. உன்னைச் சும்மா விடுவேன்.

[சுமதியைப் பார்த்து] நீ மாயப்பொடிபோட்டு என் பிள்ளையை மோசஞ் செய்திருக்கின்றாய். முள்ளைக்கொண்டு உன் முகத்தைப்பிராண்டி உன் அழகைக் குலைத்துவிடுகிறேன். பார். தனக்குப்பண்ணி எல்லாரையும் ஏமாற்றிக்கொண்டிருக்கிறாயா?

[தருமனைப் பார்த்து] இந்த இடைச்சிவீட்டில் இனிக்கரலடி வைப்பையாயின், உனக்கு ராஜ்யமில்லாமற் செய்து விடுவேன். உன்னைப் பிள்ளையாகவும் ஒத்துக்கொள்ளமாட்டே நென்றறியக் கடலாய். நம்முடன் அரண்மனைக்கு வா.

[சுமதியை நோக்கி] ஈனசாதிச் செருக்கி, என் குமாரனை உன் வீட்டிற்கு வர இடங்கொடுத்தாலும் அவனைக் கட்டியணைய நினைத்தாலும் உன் தலையை உடனே வாங்கிப்போடுவேன், பத்ரம், பத்ரம்.

சுமதி—எங்கள் நட்பு இவ்வாறழிந்ததா! தெய்வமே! பேசுவதற்கு நான் பயப்படவில்லை. இரண்டு மூன்று தரம் பேச வாயெடுத்தேன். அரண்மனையிலொளிக்கின்ற சூரியன் ஏழையின் குடிசையில் பிரகாசிக்கமாட்டான் போலும். அது நிற்க:—

[தருமனைப்பார்த்து] நாதா, தமது பிதாவின் சொற்படி கேளும். நான் தொடக்கத்திலேயே தமக்குச் சொன்னவாறு தானாயிற்று. தமது பெருமையை அழித்தலாகாது. பட்டமவறி

வழிப் பதவியை 'மறந்து' பசுக்கறக்கப்போகின்றேன். என் விதி இப்படியாயிற்று. "நிதியுங் கணவனு றேர்படினுந் தந்தம் விதி பின் பயனே பயன்" என்ற ஓளவை வாக்கு வீண்போதலில்லை.

நடுமன்—சுமதி, என்ன துக்கமாயிருக்கிறாயே! பயம் வேண்டாம். நமது விவாகமுடூர்த்தம் தேதி ஒத்திவைத்திருக்கிறதாத கணைக்க வேண்டுமெயன்றி நீன்று போய் விட்டதென்று எண்ணுதே. உன்னைத் தவிர்த்து வேறு ஒருவரையும் நான் மணம் புரிதலில்லை யென்று செய்த சபதம் சபதமே. என்னை அஞ்சாமல் சிமிர்ந்து பார்.

[சுசீலனை நோக்கி] பிரதானே, உம்முடைய மாஜ்யலக்ஷ்மியை நான் விரும்பவில்லை. நான் விரும்பிய பொருளாகிய பிரத்யக்ஷ லக்ஷ்மி சுமதியை எந்தக்கேடு வந்தாலுங் கைவிடேன். இது சத்தியம், சத்தியம்.

நடுபன்—நான் சொல்லும் ஒரு வார்த்தையைத் தாம் கேட்டல் வேண்டிட.

நடுமன்—என் காசலே எனக்கு மந்திரி: அது சொன்னபடி நடப்பேனே ஒழியப் பிரதானே என் காதில் எழுது. என்னைப் பிரதானேன் பிராயின் அப்படியே எண்ணிக்கொள்ளும். அதனால் நான் அவமானமடையேன்.

நடுபன்—முற்றிப்போன விஷயமாய்விட்டது.

நடுமன்—எப்படி இவ்விடமோ அப்படி நனைத்துக்கொள்ளும். சூரிய சந்திரர்கள் தெற்கு வடக்காயித்திடினும் நான் சுமதிக்கு வாக்களித்தபடித்தான் செய்வேன். அரசரிமை எனக்குச் செல்லவில்லை. சுமதியே எனக்குப் பெருந்திரவியம். நான் என் பிரதானமகத்தில் இனி விழிப்பதில்லை. நீர் அவருக்கு ஹிதமான மந்திரியா யிருக்கின்றமையால் நான் சொன்னவற்றை அவரிடத்தில் தெரியப்படுத்தும். என்சலே யெழுத்துப்படி எல்லாம் நடக்கும். நல்ல வேளையாக நானும் என் காதலியும் இந்த நாட்டைத் துறந்து போதலுக்கு இந்தச் சமயம் நல்ல வாகனங்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. நான் போகும் ஊர் உமக்குத் தெரிய வேண்டியதுமில்லை: அதை உமக்கு நான் சொல்லப் போகிறதுமில்லை.

நீடுபன்—நீர் இவ்வளவு டிடிசாதம் செய்யாமல் நான் சொல்லும் சில வார்த்தைகளைக் கேட்பீராயின் நலமாயிருக்கும்.

தருமன்—பெண்ணே, சுமதி, நான் சொல்வதைக் கவனித்துக் கேள், [சிறுபனை நோக்கி] தாம் சொல்வதைச் சற்று நேரஞ் சென்று கேட்கின்றேன்.

நீடுபன்—இந்தச் சிறுவனுடைய மன உறுதியை மாற்றுதல் சாத தியாமன்று. இவனை வியாஜயமாக வைத்துக்கொண்டு நாலும் சேதி நாட்டுக்குப்போனால் நலமாயிருக்கும். மச்சர மாத்ரைப்பார்க்க மிகவும் தாகமுள்ளவனாயிருக்கிறேன்.

தருமன்—சுருபே, காரியாயிருக்கிறது. நான் செல்லுகின்றேன், தாம் சொல்வதைக் கேட்காமற் போகும் என்னை மன்னிக்க வேண்டும்.

நீடுபன்—எந்த ஊருக்குப் போவதாகத் தாம் தீர்மானித்திருக் கின்றீர்?

தருமன்—தெய்வம் விட்டவழிசான். அது எங்கு கொண்டு வீடுமோ அங்கு விட்டும்.

நீடுபன்—நான் சொல்வதைக்கேளுந்: நீர் பாதேசம் போகிறது உறுதியாயிருக்குமாயின், சேதிநாட்டிற்குச்செல்லுதல் உத்த மம். மச்சரனிடத்தில் உம்மை ராஜகுமாரனாகவும் சுமதியை ஒரு ராஜகுமாரியாகவும் சொல்லக்கொள்ளலாகும். ராஜ குமாரிக்குடைய ஆடைகளைப்போட்டு விட்டோமாயின் சும தியின் தோற்றம் ராஜகுமாரியின் தோற்றத்தைப் போலருக் குமென்பது நிச்சயம். அப்போது சுமதி உமக்கேற்ற பத்னி யாக விருப்பாள். மச்சரன் உம்மைக் கண்டால் ஆனந்தமடை வாரென்பதில் ஐயமேயில்லை. உமது பிதாவுக்குச் செய்ய நினைத்த கேட்டுக்காக உம்மையே மன்னிப்புக் கேட்பார். நம்மிடத்தில் அவருக்கு நாளுக்கு நாள் அன்பு மிகும்.

தருமன்—மச்சரன் நான் வந்ததற்குக் காரணத்தைக் கேட்டால் என்ன மறுமொழி சொல்வேன்.

நீடுபன்—இதில் என்ன கஷ்டமிருக்கிறது? மச்சரனுக்கு உப சாரஞ் சொல்லவும் ஆறுதல் செய்யவும் உமது பிதா அனுப் பினாரென்று சொல்லவேண்டும். நீர் மச்சரனிடத்தில் நடக்க

வேண்டிய மாதிரியை உமக்கு முன்னாலேயே எழுதிக் கொடுத்து உருட்போட்டி வைத்துவிடுகிறேன். நம்முடைய மருமத்தை மச்சான் அறியாமலிருக்கும்படி செய்துவிடலாம். அவரும் நம்மிடத்து லொன்றையும் ஒளிக்கமாட்டார்.

நருமன்—நீர் சொல்லுகின்ற உபாயத்திற்காக உமக்கு வந்தனம். இதில் ஸாரமிருக்கின்றது.

நீடுபன்—முன்பின் தெரியாத நாட்டிற் சென்று மனம் வருந்து வதைவிட நான் சொல்லுமுபாயமே உனக்கு நன்மை பயக்கும். “இல்லாணை இல்லாளும் வேண்டாள்” என்பதையறிய வேண்டும். ஒருயிரும் இரண்டிலும் போன்ற தம்பதிகளும் வறுமையால் ஒருவரை ஒருவர் வெறுப்பார்.

நருமன்—செல்வமுடைமை முகத்தில் களிப்பை யுண்டாக்கும். கஷ்டம் முகத்தை வாடச்செய்யுமே யன்றி மனத்தைக் கோணச் செய்யாது.

நீடுபன்—தாம் சொல்லுகிற இயல்புடையவர் இனிப் பிறத்தல் வேண்டும். உலக இயற்கை யறியாமல் சொல்லுகின்றீர்.

நருமன்—குலத்தில் எனக்குக் குறைந்தவளாயினும், சுமதி அறிவிலு மொழுக்கத்திலும் நிறைந்தவள்தான்.

நீடுபன்—சுமதி மற்றவருக்குக் கற்பிக்கும் நிலைமையி லிருக்கின்றாளே யல்லாமல் பிறரிடத்தில் அவள் அறிய வேண்டிவதொன்றுமில்லை.

சுமதி—என்னைப் போன்ற ஒன்றுமறியாத பேதையைத் தாம் புகழ்வது எனக்கு மெட்கமாயிருக்கின்றது.

நருமன்—சுமதி, என் கண்ணே, இங்கிருப்பது முள்ளின்மேல் நிற்பது போலிருக்கிறது. ஐயா நிரூபரே, நீர் என் பிதாவின் உயிரைக் காப்பாற்றி என் குலத்துக்கு ஒரு ஸஞ்சீவியா யிருக்கின்றீர். ராஜரீகச் சின்னங்கள் ஒன்றுமில்லாமல் சேதி நாட்டி லெவ்வாறு வரலாம்?

நீடுபன்—அந்தக்கவலை உமக்கேன்? என் ஆஸ்தி முழுவதும் சேதி நாட்டிற்றானே இருக்கின்றது. ஆயிரம் அரசர்க்கு வேண்

டிய ஆடை ஆபரணதிகளையும் சேகரிக்க என்னாலாகும்; உமக்கு ஒரு ரகசியம் சொல்லுகின்றேன். [நிரூபணம் தருமனும் காதோடு பேசிக்கொள்ளுகின்றார்கள்.]

(பிரவேசம்—சுயம்பு முடிச்சுமாரி.)

சுயம்பு—நாணயம் என்றும், நம்பிக்கை என்றும் இரண்டு ஸகோதரர்கள் உலகிலிருக்கிறார்கள். இவர்களிருவரும் பிழைக்கும் வழியறியாத மூடர்கள். இவர்களை நம்பினால் சோறு மாத்துச் சோறு தான். இவர்கள் உறவை நீக்கின பிறகுதான் நான் ஆண்பிள்ளையானேன். இன்றையதினம் இளிச்சுவா பிடியன் கழுத்தில் என்னிடத்திலிருந்த அஜாடி பிஜாடி சுரக்குகளை யெல்லாங்கட்டி, விலை ஒன்று பத்தாகச் சொல்லிப் பணத்தைப் பறித்துப் பையை நிரப்பினேன். யோக்கியனாயிருந்தால் என் வயிறு காயவேண்டியதுதான். நாய்விற்ற காசென்று குறைத்துக் காட்டுமோ? இம்மட்டா! பயல்களும் செருக்கிகளும் பெண்பிள்ளை பாடுவதைக் கேட்டு மயங்கி இருக்குஞ் சமயம் பார்த்துக் கழுத்துத் தாலியையும் கத்தரித்துக் கொண்டோலிட்டேன். ஆஷாடபூதிகள் தான் உலகத்தில் சுகமாக இருப்பார்கள். இன்றைக்கு எனக்குச் சக்கப்போடு. இன்னும் ஆறுமாசம் திருட்டுத்தொழிலை நான் செய்யவேண்டிவதில்லை. கிழக்கோலனுக்கும் அரசனுக்கும் வழக்கு வந்தபடியாலல்லவோ சிலபேர் என் கைதப்பிப் போய்விட்டார். இல்லாவிட்டால் எல்லாருடைய தலையையுந் தடவியிருப்பேன்.

(பிரவேசம்—நிரூபன்—தருமன்—சுமதி)

நிரூபன்—நீர் சேதிநாட்டிற் போய்ச் சேரு முன்னமேயே, என்கடிதங்கள் அரசனிடத்திற் கொடுக்கப்படும். உமக்கு ஒரு விதமான துன்பமு மிராது.

தருமன்—மச்சரன் என் பிதாவுக்கு எழுதுங் கடிதங்களால்,

நிரூபன்—ஸந்தேக நிவிருத்தியாகும். உமது பிதாவும் கோபந்தலரிவார்.

சுமதி—நிரூபரே, நீரே எமக்குப் பிரத்யக்ஷ தெய்வம். உம்மால் பெரிய ஆபத்தினின்று இன்று விடுபட்டோம்.

நபன்—(சுயம்புவைக் கண்டு) இங்கு ஒரு ஆள் நிர்கின்றானே, இவனைக்கொண்டு கம்முடைய காரியங்கள் சிலவற்றைச் சாதித்துக் கொள்ளலாம், வல்லவனுக்குப் புல்லுமோ ராயுதமன்றோ?

சுயம்பு—(தனக்குள்ளே) நான் பிதற்றினவற்றை இவர் கேட்டிருந்தால் தலைக்கல்லவோ வரும்.

நபன்—நீயேன் நடிங்குகின்றாய்? உனக்குக் கேடு ஒன்றும் நாங்கள் செய்யோம். தைரியமாயிரு.

சுயம்பு—நான் ஒரு ஏழைப்பயல், ஸாமி.

நபன்—உன் ஏழ்மையை நீயே வைத்துக்கொள் : . நாங்கள் அதை உன்னிடமிருந்து அபகரிக்கிறதாக உத்தேசமில்லை. உன் உடுப்பைக் கழற்றி என்னிடத்திற் கொடுத்து என்னுடுப்பை வாங்கிக்கொள். உன் வெளித்தோற்ற மாத்நியம் மாறும் : உனக்கு வேறு லாபத்தையும் பண்ணுகின்றோம்.

சுயம்பு—நான் ஏழையாயிற்றே, ஸாமி! [தனக்குள்ளே] உங்களே நான் நன்றாயறிவேனே.

நபன்—தாமஸம் பண்ணாதே! என்னுடனிருப்பவர் உடைகளைக் கழற்றிவிட்டார், உனக்குத் தெரியவில்லையா?

சுயம்பு—சிஜமாய்த் தான் சொல்லுகிறீர்களோ, ஸாமி. [தனக்குள்ளே] இவர் பண்ணுகிற தந்திரத்தை நானறிவேன்.

நமன்—ஜல்திபண்ணு.

சுயம்பு—பிறல் சட்டையைக் கொடுத்து நல்லதை வாங்கிக் கொள்ள மனம் வரவில்லை, ஸாமி.

நபன்—கழற்றுகிறையா, இல்லையா, [தருமன் உடுப்பைச் சுயம்புவும் சுயம்பு உடுப்பைத் தருமனும் போட்டுக்கொள்ளுகிறார்கள்]. பெண்ணே சுமதி உன் நாயகனுடைய தலைப்பாகையைப் போட்டுக்கொண்டு அதோ இருக்குந்தோப்பில் சற்று ஒளித்திரு. முகத்தை நன்றாய் மூடிக்கொள். உன் நிஜரூபம் மாறுதற்கு எவ்வளவு செய்யவேண்டுமோ அவ்வளவையுஞ் செய்துகொள். உன் மேலேயே அணைகர் கண்ணுயிருக்கின்றார்கள். வாகனங்கள் தயாராயிருக்குமிடத்திற்குப் போய்ச் சேருதல் வேண்டும்.

சுமதி—நான் போட்ட வேஷத்திற்குத் தங்கடிதானே நடக்க வேண்டும். நாய வேஷம் போட்டால் குண்டித்துத்தீயல் வேண்டும்.

நிருபன்—வேறு உபாயமில்லை; எல்லாக்காரியமும் முடிந்ததா?

தருமன்—என் பித்தர்போது பார்ப்பாரயின் எண்ணைத் தன் குண்டியின் உட்குத்துகிறார். வேஷம் நன்றாகப் பளித்திருக்கிறது.

நிருபன்—யுவகாசம், உடக்குத் தலைப்பாகை வேண்டாம் சுமதி, போலோர், வாருங்கள். [சுயம்புநெல்] நீ போகலாம்.

சுயம்பு—உட்குத்துகிறேன், ஸாமி.

தருமன்—சுமதி, நாமிருவரும் எவ்வளவு அடிநாயிருக்கிறோம், பார்த்தாயா? [காட்சொழுதுசுளித்துப் பேசுகவொள்ளுகிறார்கள்.]

நிருபன்—ஆசை போ! நான் உட்குத்துகிறேன் போய் நிற்குகிருவரும் உட்குத்துவாய் உட்குத்துவாய் உட்குத்துவாய். திடீரடித்து அங்குமிட்டு நம்பிச் செல்கின்றேன். எனக்குப் ஓர் பழியைத் திருப்பவர்பார்க்குமபடியான பாகியம் கிடைக்கும்.

தருமன்—வாங்குவதெரிருக்கிற அத்திற்குப் போகின்றோம். உட்குத்துவாய் அத்திற்குப் போகின்றோம்.

நிருபன்—ஒரு மிஷி தாமஸமும் கூடாது.

[சுமதி, சுமதி, தருமன் போய்வெளியின்றார்கள்]

சுமதி—இன்றைக்கு யார் மகத்தியம் விழித்தேகேனோ அவர்களை யே தினத்தோறும் காண்பேனாயின் எனக்குக் கொண்டாடடட, நான். இன்றைக்கு என்னை செய்துள்ள சுகனங்கர் ஒன்றும் வெளியிடாமல் கடவுளே செய்திருக்கிறார் போலும். புத்திசாலிகள் கல்வியும் நார்உரிப்பார்கள். இதோ இரண்டு அசுரருகிறார்கள். இவர்களைக்கொஞ்சம் வெருட்டிப்பார்க்கலாம்.

[பிரவேசம்—இடையன் கண்ணனும் கோவிந்தனும்]

கண்ணன்—என்ன, அப்பா, பயப்படரயே, தங்கச்சி ஒம்பெண்ணல்லன்னு சொல்லீட்டுப் போரதானே. பொய்யா சொல்லப் போராது. நிகுகிப்பே ஒண்ணுமில்லாத்துக்கு.

கோவிந்தன்—நான் ஒண்ணு கொல்வேன், அதைக் கேளு.

கண்ணன்—தாடிபத்தி எரியச் செய்து கைச்சுருட்டுக்கு நெருப்புச் சேக்க காதுபோலிருக்கிறது நீ பேசுவது. தங்கச்சி ஒம்மவனல்ல என்னுட்பா ஒம்மவனுக்கும் ஒனக்கும் என்ன கேடுவரும்? பாய்து சாறாயே! தங்கச்சியைக் காட்டிலிருந்து கொண்டாரச்சே அவ பக்கத்தில் ஐச்சிருந்த பொட்டி மூட்டை எல்லாததையும் ராசா எடத்தில் காட்டிப்பிட்டா நம்மை என்ன பண்ணலாம்?

கோவிந்தன்—நல்லாய்ச் சொன்னே, தம்பி! நாம் போய் எல்லாததையுஞ்சொல்லிடுவோம்: அதான் தப்பரவழி; மவராசா நமக்குச் சம்மந்தியாது எங்கே கடக்கு.

சுயம்பு—(தனக்குள்ளே) இவர்களிருவரும் பேசிக்கொள்வதைப் பார்த்தால் குட்டிராசா தப்பி ஓடமுடியாமற் போய்விடுமோ?

கண்ணன்—அரண்மனைக்குப் போவம் வா.

சுயம்பு—(தனக்குள்ளே) நானும் சிறிது நல்லவனாகிறேன். [பொய்த்தாடி கட்டிக்கொண்டிருந்ததை எடுத்துப்போட்டு], ஏ, குப்பைக்காட்டான்களா, எங்கே போகிறீர்கள்?

கோவிந்தன்—ராசா அரண்மனைக்குப் போரேஞ் சாமியாரே.

சுயம்பு—அரண்மனையில் உங்களுக்கு என்னவேலை? உங்களுடைய ஊர், பேர், தொழில், வயது, முதலானவற்றைச் சொல்லுங்கள். பொய் சொன்னீர்களோ செத்தீர்கள்.

கோவிந்தன்—அரண்மனையிலே ஒங்களுக்கு உத்யோகமோ, சாமியாரே!

சுயம்பு—நம்மையார்த்தாலே தெரியவில்லையா உனக்கு: நமக்கு அரண்மனையிலே தான். நாமாகப்பார்த்து வைத்தால் குடும்பி, சரைத்தால் மொட்டை. மஹாராஜா நம்முடைய வார்த்தைக்கு இரண்டு சொல்லுகிறதில்லை. நீ என்ன சொல்லிக் கொள்ள வேண்டும்?

கோவிந்தன்—ராசாவிடத்திலல்லவா நான் பேசவேண்டியிருக்கு.

சுயம்பு—உனக்கு வக்கீல் யாராவது இருக்கிறார்களா?

கோவிந்தன்—நெலம் வைச்சிருக்கிறவாளுக்கல்ல வைக்கல். எனக்கு வைக்கலை கிடையாது. மேயரத்துக்கு ஆட்டையும் மாட்டையும் ஓட்டிக்கொண்டு போவோம்.

கண்ணன்—இந்த அய்யா அரமணையில் பெரிய லேலை பண்ணவங்
போலருக்கு, உடபா !

கோவிந்தன்—அவங்கட்டடையையும் மூண்டாசையும் பாத்தாலே
செரிடவில்லையா ஒனக்கு; சுட்டைப் பொத்தாண்டி மின்னு அ
பாபேன்.

சுயம்பு—எம் கேட்டதற்கு ஜவாப் ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் ஆடு
திருடின சள்ளன் போல் விழிக்கின்றீர்களே ! கையிலுள்ள
மூட்டையில் என்ன இருக்கிறது? பெட்டியில் என்ன ?

கோவிந்தன்—மூட்டையிலேயும் பெட்டியிலேயும் இருக்கிறதை
ராசாவுக்கு மாத்திரஞ்சொல்லலாம். ராசாவிடத்தில் ஒரு
வார்த்தை பேசக்கூடுமாளுல் நல்லது.

சுயம்பு—வீணில் என் கஷ்டப்படுகிறாய், கிழவா;

கோவிந்தன்—எஞ் ஈரியாடே ! வீணெங்கி ஈங்கோ?

சுயம்பு—நம்முடைய ராசாவுக்குப் பெரிய தூக்கம் வந்திருக்கிறது.
கப்பலேறிக் காற்று வாங்கவும் அசனல் விசனத்தை மாற்ற
வும் போயிருக்கின்றார். அவர் அரண்மனையில் இல்லை.

கோவிந்தன்—இளையராசா இடைச்சியைக் கண்ணலம் பண்ணிக்
கொண்டாரெண்ணு ராசாவுக்குக் கோவமாம்.

சுயம்பு—இடையன் ஊரைவிட்டு ஓடினானே பிழைத்தான். இன்
தேல், அவனை அரசன் சித்திரவதை செய்ய இருக்கிறார்.

கண்ணன்—இதைச் சொன்னீங்களே, சாமி, ஒங்கலைக்கும்பிடேன்.

சுயம்பு—இடையனுக்கு மாத்திரம் தண்டனை யென்று நினைக்கா
தே; அவனைச் சேர்ந்த பிந்துக்கள் ஐம்பது தலைமுறை வரையி
லுள்ளவர்கள் எல்லோரையும் நமது அரசன் கழுவிவேற்றி
விடுகிறதாக எண்ணியிருக்கிறார். இடைப்பூழ் சாஜாபிள்ளை
யை மாப்பிள்ளையாக அடைகிறதா? இது என்ன விபரீதம் !

கண்ணன்—கிழ கூட்டையனுக்குப் பிள்ளை யிருக்கிறது உடக்கு,க்
தெரியுமா?

சுயம்பு—தெரியும்: அந்தக் காளைக்குப் புதிய விதமான தண்டனை
செய்ய அரசன் உத்தேசித்திருக்கிறார். அவனை உயிரோடு

மச்சராய் என்னும் மாரிகாலத் காதை

சதையை உரித்துப்போடுவார். அது இருக்கட்டும்; அரசனிடத்தில் உனக்கு என்ன காரியம்? சொல்வாயானால் நம்பரால் கூடியமட்டில் சிபார்க் செய்யமுடியும். ஒன்றையு மொன்றைக் காடல் சொல்லிவிடு.

நணர்—அப்பா, நான் ஒன்று சொல்வேன், கேளு. இவங்கள் பெரிய அதிகாரம் படைச்சவங்க. இவங்களுக்கு பணத்தைக் கொடுத்து உசிறைக் காப்பாத்திக்கொள்ளணம். மவராசா நினைச்சிருக்கறதைக் கேட்டா உடம்பு நடுங்குதே.

ரவீந்தர்—சாமிகளே, இந்த ரூபாயை வாங்கிக்கொள்ளுங்க. காரியம் அனபிறகு இன்னும் இத்தனை ரூபாய் கொடுக்கிறேன். ஏற்பையனை வேணுமின்னாலு பெரினையாவைக்கேறேன்.

மீட்டர்—பாதிப்பணத்தை இப்போது கொடுத்துவிடு. [கண்ணனை நோக்கி] உனக்கு இச்சவியத்தில்தவதுசம்பந்தமுண்டா?

நணர்—உண்டு சாமிகளே, ஏதாவது பண்ணி எங்களை உசி ரோடே விட்டுடுங்க. அது போதும்.

மீட்டர்—இடையன் மகன் கேஸா தெரியவேண்டும்? அந்தப்பயல தப்புலது தூர்லபம், வலது பக்கமாய்த் திரும்பிப்போ : கடற் கரையோரத்தில் நான் உன்னை வந்து பார்க்கிறேன்.

ரவீந்தர்—ஐயார்ப்பனல்லவோ இவங்களை இங்கே கொண்டு விட்டார். இல்லாவிட்டா நாம் பிழைக்கிறது ஏது?

மீட்டர்—நாணயமாக நடக்கவேண்டும் என்று நான் நினைத்தாலும் தெய்வம் வழிவிடவில்லை. இந்த இரண்டு மூடர்களையும் அரசனிடத்தில் அழைத்துப்போவதற் பிரயோஜனமில்லை. இளவரசனிடத்தில் அழைத்துப்போனால் நலமாயிருக்கும். அவர் எனக்குச் செய்திருக்கிற உபகாரங்களுக்குப் பிரதியுபகாரம் செய்ததாகும். வேண்டுமானால் இளவரசன் என்னைத் துஷ்டமென்று சொல்லட்டும். அதனால் எனக்கு யோக்கதை குறைந்து போகாது.

ஐந்தாமங்கம்.

முதற்களம்.

சேதி நாடு—மச்சரன் சபாமண்டபம்.

பிரவேசம்—மச்சரன், நியமன், தவன், புனிதை வேறுசிலர்.

நியமன்—மஹாராஜனே, தாம் செய்த பாவத்திற்குப் போதுமான பராயச்சித்தங்கள் செய்யப்பட்டன. தம்மிடத்தில் சொல்லக் கூடிய குற்றம் ஒன்றுமில்லை. தேவர்கள் செய்வதுபோலக் குணத்தை கிரஹித்துக் குற்றத்தை மறந்துவிடுங்கள். தாம் பாபஞ் செய்ததாகவே எண்ணலாகாது.

மச்சரன்—நீ சொல்வது சரிதான். தோஷமேயில்லாத என்மனை வியைநான் படுத்தாதபாடு படுத்தி வைத்தேனே. தீயினுற் சுட்ட புண்ணுள்ளாலும் ஆருதே நாவினுற் சுட்ட வடு. என் குற்றத்தை நான் மறத்தல் ருடியாத காரியமாயிருக்கிறது. நான் செய்த பாவத்தால் நாடு அராஜகமாயிற்று. மன மொத்தமனைவியைத் துறந்த பாவிக்குச் சுகமுண்டாகுமோ?

புனிதை—அரசே, உலகிலுள்ள ஸ்திரீகள் ஒவ்வொருவரிடத்திலும் இருக்கிற நற்குணங்களை யெல்லா மொன்றுசேர்த்து ஒரு பெண் வடிவமாக்கி உமக்கு வாழ்க்கைப் படுத்தினாலும் அப்பெண் உம்மால் பிராணவியோகமடைந்த தாந்தியின் கால் தூளிக்குச் சமமானமாகாள்.

மச்சரன்—நீ சொல்வதுவாஸ்தவமே. தாந்தியை நான் கொன்றேனென்று நீ சொல்லும்போது புண்ணிற் கோலிவதுபோலிருக்கிறது. அவ்வாறு இனிச் சொல்ல வேண்டாமென்று கோருகிறேன்.

மமன்—அம்மணி, நீ அவ்வாறு சொல்வது உசிதமல்ல. புண்பட்ட மென்றுக்கு ஆறு மருந்தைத் தட்டில் வேண்டிய மயன்றி, வலியை அழிக்கச் செய்யலாகாது.

விதை—மஹாராஜாவுக்குப் புணர்வி வாரம் பண்ணிவைக்க நிகழ்க்கிறதுபோல் தோன்றுகிறது.

வன்—உனக்குத் தெரியாது விஷமன்று. நமது அரண் ஸ்த் ததியில்லாமற் போனதை அறிந்து சத்துருக்கள் களிகூர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நமது நாட்டைச் சத்துருக்கள் கைப் பற்றி விடங்கொடுக்கலாமா? தேசம் சீரழிவுமாயிற்று.

மச்சரன்—புனிதா, தாந்தி உன் மனத்திலிருந்து என்னும் நீங்கா தவனென்று நானறிவேன். உன் வார்த்தையைக் கேட்டிருந் தேனாயின் எனக்குத் துக்கமே வந்திவாது. தாந்தி உயிரோ டிருந்து என் மனத்தைப் புரித்துக்கொண்டிருப்பாள்.

விதை—அவ்வாறாயின் உம்மிலும் பாக்கியவான் உலகி லொருவ ருமிருக்கமாட்டார்.

மச்சரன்—வாஸ்தவம். தாந்தியைப்போன்ற மனைவி கிடைப்பது துர்லபம். ஆதலின் நான் பின்னும் கல்யாணஞ் செய்யப்போ கிறதில்லை.

விதை—நான் அனுமதி தந்தாலல்லாமல் வேறு பெண்ணைத் தாம் மணப்பதில்லை யென்று பிரமாணஞ் செய்வீரா?

மச்சரன்—அப்படியே சத்தியம்.

விதை—சபையோரே, மஹாராஜா சொன்னதற்கு நீங்களே சாക്ഷிகள்.

மமன்—மஹாராஜாவை நீ சோதிக்கின்றாயே.

விதை—தாந்தி படத்தில் எப்படித் தோன்றுகிறாளோ அவ்வா றே யிருக்கும் பெண் அகப்பட்டால் மஹாராஜா கல்யாணம் செய்துகொள்ளலாம்.

மமன்—என்ன, ஓட ஓட வெருட்டுகின்றாயே.

விதை—மஹாராஜா இனையா னொருத்தியை மணம்புரிதல் அவ சியமாயின் நான் சொல்வதொன்றுண்டு. நானே பெண் பார்த்

துவரவேண்டும். தாந்தியை முதலில் கலியாணஞ் செய்து கொண்ட காலத்தில் அவன் என்னவயதுள்ளவனாயிருந்தானோ அதைவிட வயதில் முதிர்ந்தபெண்ணு யிருத்தல்வேண்டும். தாந்தியே இப்போது உயிரோடிருப்பின் எப்படியிருப்பானோ அப்படியுள்ள பெண்ணைத்தான் மஹாராஜா கலியாணஞ் செய்துகொள்ள நான் சம்மதிப்பேன்.

மச்சரன்—நீ சம்மதித்தா லல்லாமல் நாம் புனர்விகாசஞ் செய்து கொள்வதில்லை.

புனிதை—தமது முதல் மனைவி உயிர்த்துவந்தாலொழிய தமக்கு எட்காலததுங் கலியாணங் கிடையாது.

[ஒரு பிரபுவின் பிரவேசம்]

பிரபு—மஹாராஜாவே, சுசீலருடைய புத்திரராம். அவர் பெயர் தருமனும். அவருடன் அழகில் ரதிபோன்ற ஒருசிறு பெண்ணுமிருக்கிறாள். அவளும் ஒரு ராஜபத்திரியாம். தமது ஸன்னிதிக்கு வரலாமாவென்று கேட்கிறார்கள்.

மச்சரன்—இவர் வரவு ராஜகுமாரர் வருகைபோல ஆடம்பரமொன்று மில்லாமலிருக்கின்றதே. ஆபத்தினால் வந்தவர்கள் போல் தோற்றுகின்றது. அவருடன் பரிவாரங்கள் வந்திருக்கின்றனவே?

பிரபு—பரிவாரம் மிகவுஞ் சிலராயிருக்கின்றனர். அவர்கள் தோற்றமும் ராஜீகமாகவில்லை.

மச்சரன்—அவருடன் ராஜகுமாரி வந்திருப்பதாகவா சொன்னீர்?

பிரபு—பூலோகத்தில் அத்துணை அழகுள்ள பெண்ணை எவருங்கண்டதில்லை.

மச்சரன்—இருந்தபடியிருக்கட்டும்: எத்துணையோ புதுமைகளில் இதுவொன்று. நியமா, நீயும் இன்னும் சிலரும் போய் ராஜகுமாரனை எதிர்கொண்டு அழைத்து நமது ஸன்னிதிக்கு வாகுங்கள்.

[நியமன் முதலானோர் சபையைவிட்டுப் போய்விடுகிறார்கள்]

சுசீலனுடைய குமாரன் திடீரென்று இங்கு வருவதற்குக் காரணம் யாதோ?

புனிதை—தமதுகுமாரன்பூரணன் ஜீவந்தராயிருந்தால் இருவரும்

மகேசுவரன் என்னும் மாரிகாலக் காதை

ஒரே ஜோடியாயிருப்பார்கள். ஒருமாதம் முன்பின்னதாகப் பிறந்தவர்களல்லவா.

கேசவன்—என் குமாரசனைப்பற்றிப் பேசுவதினால் எனக்குத் துக்கம் அதிகரிக்கின்றது, பூரணன் இன்னொருசுதரம் இறந்து போனதாகப் புத்தியிற்படுகின்றது. செத்த பேச்சை என் பேசவேண்டும். தருமன் முதலானோர் அதோவருகின்றார்கள்.

[பிரவேசம்—தருமன், சுமதி, பிரபுக்கள், வேறு சிலர்,]

ராஜபுத்திரே, உமது வரவு நல்லவரவாகுக. உத்தமியாகிய மதுமாதா தன் பர்த்தாளைப்போன்ற பிள்ளையைப்பெற்றுக்கொத்திருக்கிறாள். இருபத்தேராவது வயதில் உமதுபிதா உம்மைப் பாலவே இருந்தார். நானும் உம்மை உமது பிதாவென்றெண்ணி யு பிராயத்துக்குறிய வேடிக்கைப்பேச்சுகள் பேச எண்ணுகிறேன். இப்படி ஒரே அச்சாகப் பிள்ளைகள் அமைவார்களோ? உம்மடன்கூட இருப்பவள் ராஜகுமாரியா? தேவதை என்றல்லவோ சால்லுதல்வேண்டும். இத்துணை அழகுள்ள பெண்ணைக் கடவுள் தற்குமன் படைத்தாரில்லை. உருவத்திலும் அழகிலும் உங்களைப் பான்மவர்களாய் ஒரு பெண்ணும் பிள்ளையு மெனக்கிருந்தனர். வல்லிருவரையு மிழந்தேன். அம்மட்டா, உமது பிதாவின் நட்பை மிழந்தபாவினான். என்னுடலில் உயிர் ஆடிக்கொண்டிருக்கையிற் றே உமது பிதாவைத் தரிசிக்க ஆவலுடையவனாகி இருக்கிறேன்.

ருமன்—என் பிதாவின் உத்திரவை அனுசரித்துத்தான் இங்கு வந்தேன். தமக்கு உபசாரங்கள் சொல்லும்படி என்னை யனுப் பியிருக்கின்றார். தமக்கிருப்பதுபோலவே, தம்மைத் தரிசிக்க மிகுந்த அவாவுள்ளவராய் என் பிதாவு மிருக்கின்றார். ஜரைக் கு இயல்பாயுள்ள பலவீனத்தால் மனோரதம் நிறைவேற்ற முடியவில்லையென்று கவலை கொண்டவராய் இருக்கின்றார். தம்மிடத்து என் பிதா வைத்திருக்கும் உன்பினளவு வேறு அரசரொருவரிடத்திலும் அவத்தாரில்லை என்பது நிச்சய மென்று நான் நம்புதல் வேண்டும்.

மச்சரன்—இத்தனை அன்பினுக்கு நான் பாத்திரனன்று. சுசிலனைக் கொல்ல நினைத்த பாவியல்லவோ நான். உத்தம புருஷனையாய் சுசிலன் என்ற குற்றத்தை முற்றிலும் நினைத்தானில்லை. அஃதிருக்கட்டும்.

அருமைத்தருமா, நீ இப்பது வந்தது வந்தகாலம் பிறந்தது போலிருக்கின்றது. என் மனத்தைக் குளிர்வித்தாய். அதோ ரிற்கும் கோமாயான தேவியைக் கருங்கடலில் அனுப்ப உனதுபிதா எப்படித்தான் ஸம்மதித்தாரோ?

தருமன்—என் காதலி, விபியாவியின்றி வந்திருக்கின்றாள்.

மச்சரன்—விமலன் என்னுமா? என் நாட்டிலிருந்தா?

தருமன்—ஆம், மஹாராஜ்! அனுகூலமான காற்று வீச, உமது குறையில் வந்திறங்கினோம். பரிவர ஜலங்களைக்கப்பலிலேயே திரட்டவும் குறுகிய விட்டோம். பசுவின் கட்டளையை சிறைவேற்ற புது வந்துள்ளேன். காணும் என் பத்தினியும் தமது நாடியத்தினைக் கருமைய வந்து விட்டோம். இனி எங்களுக்குக் குறைவு ஒன்றுமில்லை.

மச்சரன்—உன் பிதா சுகரகடாசனும் பெற்றவன் என்பதை அறியாமல் அவருக்கு நான் கெடுதினைத்தேன். கெடுதினைப்பான் கெடுவானன்றோ? கடவுள் கோபத்திற்கு நான் பாத்திரனாகி வம்மிடக்கேன். தருமமார்க்கத்தைத் தைவிடா மலிருந்தேனாயின் உன்னைப்போன்ற பிள்ளை ஒருவனையும் உன் பத்தினியைப்போன்ற பெண்ணையும் இத்த நிமிஷம் உடையவருயிருத்திருப்பேன்.

பிரவேசம்—பிரி (ஒருவர்).

பிரபு—மஹாராஜ், மதஸ்ய தேசத்தரசர் நேரில் வந்திருப்பதாகத் தமக்கு அறிக்கை செய்யக் கட்டளையிட்டார். அவர் குமாரன் ஒரு இடைப்பெண்ணை மணந்து தன்வருதி மீறி நடந்து உமது நாட்டில் வந்திருப்பவனைப் பிடித்து வைக்கும்படி கெட்டுக்கொள்ளுகின்றார்.

மச்சரன்—மதஸ்ய நாட்டரசர் வங்கு வந்திருக்கிறார்?

மச்சான் என்னும் மார்க்காலக்காதை.

3ரடி—இவ்வுருக்கே வந்திருக்கின்றார், மஹாராஜ். அவர் ஸன்னிதியிலிருந்தே நான் வந்துள்ளேன். அவர் குமாரனாகிய இங்கு நிற்கும் இளவரசனையும் அவர் பத்தினியையும் பின் தொடர்ந்து வந்திருக்கின்றார். வழியில் இந்தப் பெண்ணினுடைய பிதாவையும் சகோதரனையும் கண்டு அவர்களையும் தம்முடன் அழைத்துவந்திருக்கிறார், மஹாராஜ்.

நுயன்—எக்காலத்தும் நேர்மை தவறாத நிரூபர் எங்களைக் காட்டிக்கொடுத்து மோசம் செய்து விட்டார் !

3ரடி—உமது பிதாவுடன் அவரும் வந்திருக்கிறபடியால் அவர் குற்றத்தை நேரிலே நீர் சொல்லலாகும்.

மச்சான்—நிரூபன் வந்திருக்கிறானா ?

3ரடி—நிரூபரை நேரில் கண்டு பேசுவருகின்றேன். இடையிலும் இடையன் மகனும் அவர் வசத்திலிருக்கின்றார்கள். நிரூபன் காலிலும் கையிலும் விழுந்து கெஞ்சிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மதஸ்ய நாட்டரசரோ அவர்களிருவரையும் சித்திரவதை செய்வதாக அச்சுறுத்திக்கொண்டிருக்கிறார். இடைய நிருவரும் வல்லூற்றைக் கண்ட கொக்கைப்போல் மனந்தடுமாறித் தவித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

மதி—என் அருமைத் தந்தையே, பாவியாகிய என்னால் நீர் இப்பாடுபடுதலாகுமா ? [தருமனை நோக்கி] நமது கலியாணத்திற்குக் கடவுளே விக்கினங்கள் தேடுகிறார்போலும்.

மச்சான்—உங்களுக்குக் கலியாணமாயிற்றே ?

நுயன்—“ விக்னேசுரடி பெண்ல்கி வெய்விக்குலு ” என்றற்போல எங்கள் கலியாணத்திற்கு கிரஹங்கனெல்லாம் அசுபஸ் தானத்திலிருந்து தடைசெய்கின்றன. உயர்ந்தோரும் தாழ்ந்தோரும் ஒருவகையாகத்தான் நடத்தப்படுகின்றார்.

மச்சான்—தமது பக்கத்திலிருக்கும்பெண் ராஜகுமாரியா ?

நுயன்—விவாக முடிந்த தக்ஷணமே அப்படியாவாள்.

மச்சான்—அந்தக்ஷணத்தான் தாமஸமாயிருக்கும்போல்தோன்றுகிறது. உமது பிதாவுக்குட்பட்டு நடக்கவேண்டியது கடமையா

யிருக்க அவரிஷ்டத்திற்கு விரோதமாய் நீர் நடத்தல் எனக்கு வருத்தத்தை யுண்டாக்குகின்றது. அழகிற் சிறந்தவளாயிருத்தல் போலவே குலத்தினும் மேலானவளாயிருப்பின் இத்தப்பெண் உமக்கேற்ற பத்னியாவாளென்பதற் சந்தேகமில்லை.

தருமன்—[சுமதியை நோக்கி] என் கண்ணே ! நீ தலைகுனிந்து நிற்பானேன் : நிரிந்து என்னைப்பார். அதிருஷ்டம் இத்தச் சமயம் என் பிதாவினின்று என்னைப் பிரியச்செய்தாலும் உன்னைவிட்டுப் பிரிதலென்பது என் உயிர் உள்ளவரையில் இல்லையென்று உறுதியாய் வைத்துக்கொள். [மச்சரனை நோக்கி] காலத்தின் தன்மை நம்மை எவ்வகையிலும் வாதிப்பதில்லை. என் பிதாவினிடத்தில் எனக்காகத் தாம் பேசும் புகுத்தில் அவர் எதையுங் கொடேனென்று மறுக்கார்.

மச்சரன்—அப்படியாயின் உமது காதலியையே கேட்கின்றேன். அவளைத்தான் அவர் டொருட்டாக நினைக்கவில்லையே.

புனிதை—இத்தச் சிறுமியைக் கண்கொட்டாமற் பார்க்கின்றீரே ! உமது பட்டமஹிஷி இறத்ததற்கு ஒருமாதம் முன்னமே, இச்சிறுமியினுள் ரூபத்திலுயர்த்தவளாயன்றோ இருந்தனள்.

மச்சரன்—இத்தச் சமயம் அவள் ரூபகம் எனக்கு வந்தபடியாற் றான் இச்சிறுமியையும் நான் உற்றுப்பார்த்தேன். [தருமனை நோக்கி] உமது மணுவிற்கு உத்தரம் ஒன்றும் சொல்லாமலிருக்கிறேன். இப்போழ்தே உமது பிதாவினிடத்திற் போகின்றேன். உமது காதலினால் உமது மானத்துக்கு இடை யூறு ஒன்றும் வராத வண்ணம் நான் உமது அபிமானத்தையும் மானத்தையும் காக்கின்றேன். நீர் என்னோடுகூடலானும், நாம் உமது பிதா இருக்கும் இடத்திற்குப் போவோம்.

ஐந்தாமங்கம்

இரண்டாங்கனம்.

மச்சரன் அரண்மனைக் கெதிரில்.

(பிரவேசம்—சுயம்புவும் ஒரு பிரபுவும்.)

சுயம்பு—இடையனும் இடையன் மகனும் அரசனிடத்தில் நடந்த காரியங்களைச் சொல்லும்பொழுது நீர் அங்கிருந்தீரோ?

முதல்பிரபு—மூட்டையை அவிழ்க்கும்போதும் இடையன் அதைத் தான் கண்டெடுத்த இடத்தைச் சொன்னபோதும் நான் உடனிருந்தேன். அங்குள்ளார் சற்றுப் பிரமமடைந்திருந்து, பிறகு எங்களை வெளியிற் போகச்சொன்னார்கள். குழந்தையை மூட்டையின் பக்கத்தில் இடையன் கண்டதாகச்சொன்னது என் காதில் நன்றாய்ப் பட்டது.

சுயம்பு—காரியம் எவ்வாறு முடிந்ததென்று கேட்க ஆவலாயிருக்கிறது.

முதல்பிரபு—எனக்குத் தெரிந்தமட்டில் சொல்லுகிறேன். அரசனும் நிரூபனும் மூக்கின்மேல் கைவைத்து ஆச்சரியப்பட்டார்கள். அரசன் நிரூபனைப் பார்க்கிறதும் நிரூபன் அரசனைப் பார்க்கிறதாயுமிருந்தார். வாய்திறந்து அவ்விருவரும் பேசா நிருந்தனராயினும் அவர் மனத்திலிருந்தது முகத்தில் விளங்கிற்று. அவர்களுக்குள் மகிழ்ச்சி மிகுந்திருந்ததா, துக்கம் மிகுந்திருந்ததா, என்று சொல்லக் கூடவில்லை. இதோ சுகன் வருகிறார். இவரைக் கேட்போம். இவருக்கு என்னிலும் அதிகமாகத் தெரிந்திருக்கலாம்.

பிரவேசம்—சுகன்

ஹே சுகரே—என்ன சமாசாரம்.

சுகன்—கொண்டாட்டந்தான். மச்சர ராஜாவின் குலதெய்வம் சொன்னபடி நிறைவேறி விட்டது. மச்சரன் குமாரி

அகப்பட்டுவிட்டான். எல்லோரும் ஆச்சரியக்கடலில் மூழ்கியிருக்கிறார்கள். புனிதையின் காரியஸ்தர் இதே தா வருகிறார். அவருக்கு வச்சேஷங்கள் நன்றாய்த் தெரியும்.

பிரலோசம் — புனிதையின் காரியஸ்தன்.

என்னவோ அதுசயங்களுண்டாயிருக்கின்றனவாமே! உமக்கு ஏதாவது தெரியுமா? வாஸ்தவமென்று நம்ப முடியவில்லை. மச்சரன் பெண் அகப்பட்டுவிட்டாளா?

புனி-காரி — அதுல் ஸத்தேக ஸ்லசமுங் கிடையாது. அத்தாசுதிகள் ஆசேஷிக்கக்கூடாது எனவா யிருக்கின்றன. தாந்தியின் உடைகள்; தாந்தியின் கண்டசரம் குழந்தையின் கழுத்திலிருந்தது. கலியனுடைய ஸ்வஹஸ்தல்கிதமான கடிதங்கள்; சுமதி தாந்தியின் முகஜாடையுடையவளா யிருத்தல்; சுமதியின் பெருந்தன்மை; அவளுடைய உயர்ந்த ஒழுக்கம்; இவற்றை யெல்லாம் கண்ணுற்ற பின்னும் சுமதி மச்சரன் குமாரி - என்று நினைக்காமல் வேறெப்படி எண்ணுகிறது? மச்சரனும் சுசீலனும் ஒருவரை ஒருவர் கண்டு பேசும்போது நீர் அங்கு இருந்தீரோ?

சுகன் — நான் அங்கு இல்லை.

புனி-காரி — இத்தக்காட்சியைக் காணாத கண்கள் வீண்கண்கள். சந்தோஷத்தின்மேற் சந்தோஷம் அடுக்கி வந்தது. ஆனந்தத்தினால் இருவரும் கண்ணீர் உகுத்தார்கள், மச்சரன் தன் மகளைக் கண்ட களிப்பினால், குழந்தாய், ஐயோ, உன் தாய் இத்தச்சமயம் இல்லாமற் போய்விட்டாளே!” என்று கதறி சுசீலனை மன்னிப்புப் பலமுறை கேட்டுக்கொண்டார். பின்பு தன் மருமகப்பிள்ளையைத் தழுவிக்கொண்டார். கிழ இடையனைப் புகழ்ந்தார்.

சுகன் — அரச்சன் மகளைக் காட்டிற் கொண்டிவிடப்போன கலியன் கதி என்ன ஆயிற்று?

புனி-காரி — அது பழைய கதையாயிற்று. குழந்தையைக் காட்டில் விட்டுத்திரும்புகையில் கலியனை ஒருகரடி அடித்துக்கொன்று தின்றுவிட்டது. அதைப் பார்த்தவன் இடையன் மகன்.

கலியன் போட்டிருந்த மோதிரங்கள், அங்கவஸ்திரங்கள் எல்லாம் இங்கு வந்துள். அவற்றைப் புனிதை பார்த்துத் தன் புருஷனுடையவை என்று ஒத்துக்கொண்டு விட்டபடியால் கலியன் இறந்தானென்பதிற் சந்தேகமில்லை.

முதல் பிரபு—கலியன் ஏறிப்போன கப்பலின் கதி என்ன?

புனிதாரி—கலியன் மாண்ட நிமிஷமே அவனேறிப்போன மரக் கலமும் கடலில் ஆழ்ந்திற்று. நமது அரசன் எவ்வெக்கருவி களைக்கொண்டு தன் புத்திரிக்குக் கேடுவகுத்தானோ அவையெல்லா மழிந்தன. புனிதை பர்த்தாவைவினைத்து ஒரு கண்ணால் அழுவாள். தெய்வசங்கல்பம் நிறைவேறி அரசன்குமாரி திரும்பவும் தன் நாட்டிற்கு வந்ததைக்கண்டு ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிவாள். ராஜகுமாரியை இருகரங்களாலும் தூக்கித் தன் மார்போடணைத்துக்கொண்டு அளவிறந்த களிப்புவாவாள். கட்டிக்கொண்ட இளவரசியைக் கீழேவிடப் புனிதைக்கு மனம் வரவில்லை போலும்.

முதல் பிரபு—இத்தக் காட்சி மன்னர்கண்டு மகிழற்பாலது. இதில் பாத்திரங்களா யிருந்தவர்கள் அரசர்களல்லவா?

புனிதாரி—எல்லார் மனத்தையும் உருக்கின காஶி ஒன்றுண்டு; அதைச் சொல்லுகிறேன். மச்சரன், மனைவியின் மாணத்தையும், அந்த மாணம் அவளுக்கு நேரிட்ட வகையையும், அதற்குத் தான் காரணமாயிருந்ததையும், அவன்பச்சாதபத்தையும் வெளியிட்டபொழுது அவன் குமாரி கண்கொட்டாமலும் ஒரேமனதாயும் தன் பிதாவின் சொற்களைக் கேட்டுத் துக்கத்தால் சோர்வையடைந்தாள். அவள் கண்ணினின்றும் இரத்தம் ஆராய்ப் பெருகிற்று. நானும் அந்த ஸமயத்தில் அழுதுவிட்டேன். சுமதியின் முகத்தை அக்காலத்தில் கண்ட கல்லுமுருகும்.

முதல் பிரபு—எல்லோரும் அரண்மனைக்குத்திரும்பிவிட்டார்களா?

புனிதாரி—புனிதை தன் வீட்டில் தாந்தியைப்போல் ஒரு சிலை செய்துவைத்திருப்பதாகச் சொன்னவுடன் சுமதி அதைப் பார்த்துவிட்டுத்தான் வேறுகாரியஞ் செய்வே னென்றுள்.

மற்றவரும் அவளோடு கூடப்புனிதையின் வீட்டிற்குப்போய்
ருக்கிறார்கள், அங்குதான் அவர்களுக்குச் சாப்பாடாம்.

சுகன்—புனிதை அந்த வீட்டில் ஏதோ விசேஷமிருப்பதுபோல்
அடிக்கடி அங்கு போவதுண்டு. நாமும் அங்கு போகலாம்
வாருங்கள்.

முதல் பிரபு—கண்ணுக்கினிய காக்கி புனிதையின் கிருகத்தி
லிருக்கக் குறடர்போல் நாமிற்குழல்வதேன்? போவோம்
வாருங்கள்.

[பிரபுக்கள் போய் விடுகிறார்கள்.]

சுயம்பு—என்னால் முழு மனத்தோடு உபகரிக்கப்படாதவர்களும்
சுக்கிரதசையை இப்போழ் தனுபவிக்கிறவர்களுமான கோவி
ந்தனும் கண்ணனும் இதோ வருகிறார்கள்.

பிரவேசம்—இடைக்கோலிந்தனும் அவன் மகன் கண்ணனும்.

கோவிந்தன்—டே கண்ணா! எனக்கு இரிமேல் பிள்ளை குட்டி
உண்டாகப்போரதில்லை. ஒம் மவனுவளும் மவளுவளும்
பெரிய மனிசான் தான்.

கண்ணன்—[சுயம்புவை நோக்கி] ஏ, ஐயா, என்னை ஈனசாதிப்
பயலெண்ணு திட்டி என்னைத் தொடக்கட மாட்டென்னிங்
களே. நான் மேலே போட்டிருக்கிற துப்பட்டாவைப் பார்
த்தீமா? நான் பெரிய மனிசனோ இல்லையோ சொல்லையா?

சுயம்பு—இளைய கோனாரே, உம்மைவிடப் பெரிய மனிதர் உலகி
லேயே இல்லை.

கண்ணன்—ஒரு சாம நேரத்துக்குள்ளே எம்மாம் பெரியவனாயிட்
டேன் பார்த்தீமா?

கோவிந்தன்—டே கண்ணா, நாமரத்திரம் பெரிய மனிசனல்ல
வோ?

கண்ணன்—அப்பா, உனக்கு மின்னையே நான் பெரியமனிசனாயிட்
டேன். குட்டிராசா ஏங்கையைத் தானே மின்னாலே புடிச்சு
'மச்சான்' இன்னாங்க. ரெண்டு ராசாக்களும் அப்பரந்தானே
ஒன்னை "அண்ணை" இன்னாங்க, குட்டிராசாவந்து ஒன்னை
மாமா இன்னாங்க; தங்கச்சி ஒங்கிட்ட வந்து நின்னாகிட்டி

அப்பா இன்னா. இவங்கல்லாம் இப்படிச் சொல்லச்சே நமக்கு அஞவை வத்திடிச்சு. கண்ணுலே எம்மாந் தண்ணீர் ஊத் திச்சு.

கோவிந்தன்—இன்னம் எம்மாந்தடவை கண்ணீர்விட்டு அஞவ சாமி தலையிலெழுதி யிருக்கிறாரோ?

கண்ணன்—ஆமாமா, அப்படித்தானிருக்குமினு் தோணுது.

சுயம்பு—கோளுரே, என்மேல் கொஞ்சம் கிருபைசெய்து ஜிளவ ரசனிடத்தில் என்னைப்பற்றிச் சிபார்சு செய்யவேண்டும்.

கோவிந்தன்—ஏ கண்ணுப்பயலே, பெரிய மனுசானாப் போயிட் டேமல்லவா, இனிமே அவங்களுட்டமாத்தானே நடக்கவே ணும்.

கண்ணன்—ஒங்காலாடித்தனத்தை யெல்லாம்விட்டுட்டா சிபார்சு பண்ணுவேன்.

சுயம்பு—உங்கள் சித்தப்படி செய்கிறேன்.

கண்ணன்—நீ ரொம்ப ரோக்யனிண்ணு மவராசவண்டை சத்தி யம் பண்ணிச் சொல்ரேன்.

கோவிந்தன்—சும்மா சொன்னா போதும்; சத்தியம்பண்ணாதே, மவனே.

கண்ணன்—பெரிய மனிசனுனப்பரம் சத்தியம் பண்ணப்படாதா? குப்பைக் காட்டுப்பயலுவ சத்தியம் பண்ணுக்க யாரு நம்புலாங்க?

கோவிந்தன்—நீ சொல்றது பொய்யாப் போனாக்கா என்னபண்ணு வாய்?

கண்ணன்—வேண்டியவங்களுக்காகச் சத்யம் பண்ணத்தான்வே ணும் அப்பா, அதான் பெரியமனிசனுக் கடையாளம். சுயம்பு,குட்டி ராசாவிடத்தில் உனக்குக் கைநீளமிண்ணுசொ ல்றேன்; நீ கள்ளே குடிக்கழாட்டேண்ணுஞ் சொல்ரேன், போருமா?

சுயம்பு—சரியாக நடந்துக்கொள்ளுகிறேன், கோளுரே.

நண்ணன்—சரியா நடந்தியோ பொழைச்சே: இல்லாகட்டி அம்பிட் டுக்கிட்டு முழிப்பே, ராணினியப்போல ஒரு பொம்மை கல் லாலே பண்ணி வைச்சிருக்காங்களாம். அதைப்பார்க்க ராசா ங்க மச்சான், தங்கச்சி எல்லாரும் போய்ருக்காக, நாமும் அங்கேயே போவம் வாங்க.

ஐந்தாமங்கம.

முன்னுக்களம்.

புனிதையின் பூஜாமண்டபம்.

பேரேசுவர்—மச்சான், சுசீலன், தருமன், சுமதி, நீருபன், புனிதே, மற்றுமுள்ள பரிவாய ஜனங்கள்.

மச்சான்—அம்மணி, புனிதா, உன்னாலல்லவோ என் மனம் சாத்தியை அடைத்திருக்கின்றது.

புனிதை—மற்றாள், நான் தமது அடிமை; என்னிடத்துப் பிழையுண்டாயிருக்குமாயின் அப்பிழை என் மனப்பூர்வமாய்ச் செய்யப்பட்டிராதென்பது உறுதி. தாமும் கிரீடாதிபதியாகிய சுசீலரும் அவர் குமாரரும் தமது குமாரியும் கலியாணக் கோலத்தோடு என்னுடைய அற்பமான வீட்டிற்கு வரும்படியேர்த்த பாக்கியத்தை என்னென்று சொல்வேன்? என் உயிரையே தத்தம் பண்ணினாலும் தாம் எனக்குச் செய்திருக்கிற பெருமைக்கு அது கைம்மாறாகாது.

மச்சான்—புனிதா, நீ எங்களுக்குச் செய்திருக்கிற மரியாதைகள் அளவிடற்கரியன. உன் மண்டபத்திலுள்ள சித்திரங்களைப் பார்த்துக் கண்களித்தோம். தாந்தியின் சிலை செய்து வைத்திருப்பதாகச் சொல்லினாயே. அது எங்குளது? சுமதி தன் தாயின் ரூபத்தைப் பார்க்க மிகுந்த ஆவலுள்ளவளாயிருக்கின்றாளே.

புனிதை—தாந்தி ஜீவந்தையாயிருந்த காலத்தில் தனக்குவமையில்லாத பெண்மணியாயிருந்தனள். இங்கு செய்து வைத்திருக்கும் சிலை அவள் உருவானபடியால் அதைத் தனியிடத்தே வைத்துள்ளேன். இதோ பாருங்கள், தாந்தியின் உருவத்தோன்றும்.

[புனிதை அங்கு போட்டிருந்த திரையை எடுத்துப்போட்டு. அங்குள்ள சிலைபோன்ற உருவத்தை எல்லோரும் பார்க்கச்செய்தனள்.]

என் வாய்திறவாமல் உள்ளமாயிருக்கிறீர்கள்? ஆச்சரியம்

உங்கள் நாவை விலங்கிட்டதோ? மஹராஜ், தமது மனத்தில் தோன்றுகின்றவற்றைச் சொல்லத் தடையென்ன?

மச்சரன்—நிற்கும் சிலை தாந்தியினுடையதுபோலத்தான் னிருக்கின்றது. ரூபமே, நீ என்னைக் கண்டிக்க நினைக்கின்றாயல்லவா? உன்னை தாந்தி என்பேன்; என் அருங்காதலி என்பேன்; உத்தம பத்னி என்பேன்; உனக்கு எந்தப் புகழ்தான் சகாது? உருவமே, நீ என்னை நித்தித்துப் பேசாமலிருத்த லுக்குங் காரணமுண்டு.

வேற்றுமை யின்றிக் கலந்திருவர் நடக்காந்

தேற்றா லொழுக்க மொருவன்கண் ணுண்டாயி

ஹற்றுந் துணையும் பொறுக்க பொருளாயிற்

அற்றாதே தூர விடல்—என்னும் நீதி உன்னிடத்திற் பிறத்த தன்றோ? புனிதா, தாந்தி உயிரோடிருந்த காலத் தில் அவன்முகம் சிலையிலிருப்பதுபோலத் திரையுள்ளதாக இல்லையே! வயதிலும் முதுநர்ச்சவ ளன்றே.

சுசீலன்—அவ்வளவு முதிர்ந்ததாகத் தோற்றவில்லையே.

புனிதை—அது சிற்பியின் கைத்திறமன்றோ? பதினாறு வருஷங் களிலுண்டாயிருக்கும் மாறுதல்களைச் சிற்பி காட்டி யிருக் கின்றாரல்லவா?

மச்சரன்—ஆம், ஆம், நீ சொல்வது வாஸ்தவமே; சிலையைப் பார்க்கப் பார்க்க என்மனம் நோகின்றதே. தெய்வமே, உயிருட னிருந்த காலத்திலும் இப்படித்தான் தாந்தி கம்பீரமாய் நின்றாள். அவளிடத்தில் என் காதலைச் சொன்ன காலம் என் நினைப்பில் வருகின்றது. வாய்திறந்து பேச எனக்கு வெட்கமாயிருக்கின்றது. இந்தக் கல்லும் என்னைக் கடிந்து பேசுகின்றதே. உத்தம விக்கிரஹமே! சிற்பத்தின் மாண் பே எல்லாரையும் வசியம் பண்ணுகின்றது. நான் செய்த கொடுமைகளை எனக்கு நினைப்பூட்டுகின்றாய். கல்லாய்ச் சமைந்தும் உன் அருங் குமாரியின் பொருட்டு உயிருள்ளவன் போல் தோன்றுகின்றாயோ?

சுமதி—[புனிதையை நோக்கி] என் மூடபக்தியைப் பரிகாசஞ் செய்யலாகாது. இந்தச் சிலைக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து அதன்

அனுக்கிரகத்தைப்பெற விரும்புகின்றேன். [சிலையைநோக்கி]
ஹே, பட்ட மஹிஷி, பாவியாகிய நான் பிறந்தவுடன் நீ உயி
ரைத்துறந்தாயே, உன் கையைத்தொட்டு முத்தமிடுவேன்
[சிலையண்டை போகின்றாள்.]

புனிதை—அம்மணி, அம்மணி, சற்றுப் பொறுத்தல் வேண்டும்.
இப்போதுதான் சிலை பீடத்தில் வைக்கப்பெற்றது. லர்ணம்
இன்னும் காயவில்லை.

நீர்பன்—மஹராஜ், பதினாறு வருஷம் தமது துக்கம் ஜீவித்திருந்
தது. சுசுமந்தும்புமும் அற்பாயுளுள்ளவை. ஆயினும் உமது
துக்கம் தீர்க்காயுள் படைத்தது.

சுசீலன்—[மச்சரனை நோக்கி] சகோதாரே, இந்தச் சிலையைச்
செய்து உம்முடைய மனத்தைக் களிக்கச்செய்தவர் உமது
கவலையையும் தீர்ப்பாராக.

புனிதை—மஹராஜ், இந்தக் கல் தமது மனத்தை இத்துணை
வருத்தஞ்செய்யு மென்றறித்திருந்தேனாயின், இதைக் காட்
டியே இருக்கமாட்டேன். [திரைபோட எத்தனிக்க.]

மச்சரன்—திரையை இழுக்கவேண்டாம்.

புனிதை—அதன்மேலேயே கண்ணு யிருப்பீராயின், உமது புத்தி
க்கு அது நகருவதுபோலவுக் தோற்றும்.

மச்சரன்—இருக்கட்டும்; அப்படியே இருக்கட்டும். இது என்ன
புதுமை! இச்சிலையை நிருமித்தவன் நானே, பிரமனே?
சுசீலா, இப்பதுமை மூச்சுவிடுவது போலவும் நரம்புகளில்
இரத்த ஓட்டமுடையதுபோலவுக் தோற்றவில்லையா?

சுசீலன்—கண்ணிழந்தவனான சிலையைக் கல்லென்பான். சிற்பி
யின் சாமர்த்தியத்தை என்னென்று சொல்வேன்! உயிரோ
டிருக்கிறதுபோலக் காண்கின்றதே.

மச்சரன்—கண்கள் இமைக்கின்றனவே! கிருத்திருமப்பொருள்
நம்மை வெட்கமடையச் செய்கின்றதே.

புனிதை—திரையைப் போடாமல் வைத்தேனாயின் எனது அர
சன் சிலையை ஜீவஜந்து என்றெண்ணுவார்.

மச்சரன்—புனிதா, என்கண்மனியே ! இருபது வருஷமானாலும் சிலையையே பார்த்துக்கொண்டு நிற்பேன். மற்றப் புலன்கள் எனக்கு இன்பம் பயக்காவாம், திரையைப் போடவேண்டாம்

புனிதை—தமது சித்தத்தை இம்மட்டுக் கலக்கமடைய என் செய்தேன் ? இன்னும் சில அதுயங்கள் இந்தச் சிலையிலுண்டு. அவற்றை உபக்குக் காண்பித்து உமது புத்தியைக் கலக்கிவிடுகின்றேன்.

மச்சரன்—அம்மா புனிதா, நீ கைப்பென்று சொல்லுதெல்லாம் எனக்கினியனவாயிருக்கின்றன. இன்னும் சிலையினிடத்திலுள்ள விசேஷங்களைச் சொல்வாய். சிற்பியின் உளி உயிரைத் தருமோ ? சிலை உசுவாஸ உசுவாஸ முடையதாயன்றோ காணுகின்றது. நான் சிலையை முத்தமிடுகிறேன்.

புனிதை—மஹாராஜ், மஹாராஜ். சிலையின் அடியங்களில் இப்போதுதான் சிவப்பு வர்ணம் சடவப்பட்டது. முத்தமிடவிராயின் வர்ணமும்போய் உமது உதவும் உறைப்பதும், தாம் முத்தமிடலாகாது. திரையை இழுத்துப்போடுகிறேன்.

மச்சரன்—இன்னும் இருபதுவருஷத்திற்குத்திரைபோடலாகாது.

சுசீலன்—நானும் அவ்வளவுகாலம் சிலையையே பார்த்துக்கொண்டு நிற்பேன்.

புனிதை—முன்று விஷயங்களைத் தமக்கு விஞ்ஞாபனம் செய்து கொள்ளுகிறேன். (ஒன்று) சிலையண்டையிலேயே தாம் போதலாகாது; (இரண்டு) இந்த மண்டபத்தினின்றும் எல்லோரும் வெளியே போய்விடுதல்வேண்டும். (மூன்று) அன்றேல் மேல் நடக்கப்போகும் புதுமைகளைக் கண்டஞ்சுதல் கூடாது. சிலை சலித்து, பீடத்தினின்றிற்ங்கி உமது கையைப் பற்றும். தாம் இவற்றைக் காணின் நான் வதேதா மந்திரஞ் செய்துவிட்டேனென்று சொல்லலாம்.

மச்சரன்—சிலையை நீ எது செய்யச்சொன்னாலும் எனக்குச் சம்மதம். பேசச்சொன்னால் கேட்கின்றேன். நகரச்சொன்னால்

பார்க்கின்றேன். நகரச் செய்வது எத்துணை சுளுவோ அப் படித்தான் அதைப் பேசச்சொல்வதும்.

புனிதை—பறைத்துகிடக்கும் உங்கள் விசுவாசத்தைக் கிளப்புங்கள். ஆசையாமல் எல்லோரும் நின்றல்வேண்டும். நான் இனிச் செய்யப் பிரவேசிக்கும் காரியம் பிழையுள்ளதென்றெண்ணு வோர்கள் இந்த மண்டபத்தைவிட்டு வெளியிற் போதல் வேண்டும்.

மகிசரன்—நீ இஷ்டமானதைச் செய். இங்குள்ளவர் ஒருவராவது அடியெடுத்து வைத்தலாகாது.

புனிதை—வாத்தியங்கள் கோஷிக்கட்டும் [அஷ்டாசச வாத்தியங் களுங் கோஷிக்கின்றன.] காலம் வந்து விட்டது; பீடத்தினி ன்றுங்கீழே இறங்கக்கடவாய்; இனிக்கல்லாயிருத்தலாகாது; சமீபமாய் வா; காண்போரை வியப்புறும்படிச் செய், வா, வா, பதிவிரதா சித்ரா மணியாகிய தாத்தி; யமனித்தத்தில் பிறோ தத்துவத்தைக் கொடுத்து ஜீவனைப் பெற்றுவா. [சபையோ ரைநோக்கி] சிலை ஆசைகின்றது பார்த்தீர்களா? [தாத்தி பீட த்தினின்றும் கீழே இறங்கி வருகின்றாள்.] ஏன் நடுங்குகிறீ ர்கள்? தாத்தி கேடொன்றையுஞ் செய்யாள். நான் சொன்ன மந்திரங்களில் விபரீதமொன்றுமில்லை யென்று யாவருமறி வீர். இன்னொரு முறை தாத்தி இறக்கிறவரையில் அவளைக் கண்டு விலகாதீர். டஹராஜ், தமது ஹஸ்தத்தை நீட்டும். தாத்தி சிறுமியாயிருந்தகாலத்தில் நீர் பாணக்கிரகணஞ்செய் தது நினைப்பிருக்குமே. வயசாய் விட்டபடியால் தாத்தியே உம்மை இப்போது வரிக்கின்றாள்.

மகிசரன்—[தாத்தியைக் கட்டித் தழுவி] தாத்தியின் உடல் உய் ரோடிருக்குங்காலத்தில் உஷ்ணமாயிருந்தது போலவே இப் போதுமிருக்கிறது. புனிதையின் மந்திரங்கள் எவ்வளவாயி னும்நாம் உட்கொள்ளக் கூடியவை.

சுகீலன்—தாத்தியும் மச்சரனைத் தழுவுகின்றாள்.

நீநாயன்—ஆழுத்தையல்லவோ கட்டிக்கொண்டிருக்கிறாள். உயிரு ள்ளவளாயின் வாய்திறந்து பேசட்டும்.

மச்சராள எனலும் மார்கதலக் காதை

சுரீலர்—இத்தனை காலம் தானிருந்த விடத்தையும் யாரனிட, துலிருத்து தப்பிவந்த வகையையும் யாவருமறியச் சொல்லட்டும்.

புனிதை—தாத்தி உயிரோடிருக்கின்ற நென்பேறையின். எல்லோருங் கைகொட்டிக் கேள் பண்ணுவார்கள். ஓடித்திரவாவிடினும் உயிருள்ளவன் போற்றான் காண்கின்றான். மற்றுப்போருங்கள். [சுமதியைக் காக்க] அம்மனீ, நீ உன் தாயின் மூர்த்தி திற்கு நமஸ்காரஞ் செய்து ஓடித்திரந்து உன்னை அஞ்சிவதிக் குட்டி கேட்டுக்கொள்வாயாக. [சுமதியைக் காக்க] நஷ்டமாய்ப் போன உனது குமாரி அகப்பட்டுவிட்டாள். அவளைக் 'கடரி கூங்கவேண்டும்.

[சுமதி தாத்தியின் கால்களில் விழுந்து நமஸ்கரிக்கின்றாள்.]

தாத்தி—தேவர்களே, உமது உத்தமமான வரங்களை என் குழந்தைக்குத் தருவீராக. அம்மா குடித்தாய்! நீ எங்கு யாமால் வளர்க்கப்பெற்றனை? உன் டிதாவின் கிருகத்திற்கு எப்படித் திரும்பிவந்தனை? என அருமைத்தோழி புனிதை நமது குல தெய்வத்தின் வாக்கை எனக்குச் சொன்னது முதல் முடிவு எவ்வாறு குமென்று பார்ப்பதற்கே பிராணனை இத்தனை காலம் வைத்திருந்தேன் அம்மா!

புனிதை—அத்தக்கதை யொன்றும் இத்தருணம் வேண்டாம். உமது சரித்திரத்தையும் சொல்லச் சொல்வார்கள். பாக்கிய கால்களாகிய நீங்களனைவரும் நீநிழிகாலம் கடந்திருக்கக் கடவுள் கருணை புரிவாராக.

என்னைப்பற்றின பட்டிலோ, நான் ஒரு கிழப்புறு இணைபிரிந்தவன்: பட்டிலாட்டின்மீல் பதித்துறங்கிப்பலப்பப்போகின்றேன். என்கணவனை நான் இனிக் காண்பதெது?

மச்சராள—புனிதா, நீ இவ்வாறு வருத்தலாடாது. நீ எனக்கு ஒரு மனைவி அளித்தது போலவே நானுனக்கு ஒருகணவனைத் தருகின்றேன். எனது நண்பன் கருபனை நீ மணம்புரிதல் வேண்டும். கருபா, உன் பாக்கியமே பாக்கியம். புனிதை உனக்கு உயிர்த்தோழியாயமைய நீ என் தவஞ்செய்தாயோ? எங்கள்சன்னிதியிலேயே உங்களுக்குமுதலில் பாண்க்

கிங்கணம் ஆதல் வேண்டும். சுசீலா, என் அற்பத் தனத்தி
னால் உன்னிடத்திலும் என் உத்தம பத்னி சாத்தியிடத்தி
லும் காரணமின்றி ஐயமுற்றுப் பல தீட்செயல்களைச் செய்து
படாத பாடுகளைப் பட்டேன். என்னை இனியும் வருத்தாமலி
ருக்க வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். தாத்தி, இதுதோ நிற்பவர்
உன் மாப்பிள்ளையாகிய தருமன். சுமதி தருமனைச் சுயம்வரத்
திற் பெற்றுவிட்டாள். தருமன் சுகிலனுடைய வகபுத்திரன்.
புனிதா; உன் மாளிகையினின்று என் அரண்மனைக்கு எல்
லோரும்போவோம். அங்குபோனபின் முதலில் நமக்குள்
பிரிவு வந்ததுமுதல் இது வரையில் நடந்தவற்றை ஒருவருக்
கொருவர் சொல்லிக்கொண்டி களிப்போம்: வாருங்கள். எல்
லோருக்கும் மங்களமுண்டாகுக.

இராகம்—கல்யாணி—அடதாளம்.

பல்லவி.

இது நல்ல தருணம்— அருள்செய்ய

இது நல்ல தருணம்.

அனுபல்லவி.

பொதுநல்ல நடம்பவல்ல புண்ணியரே கேளும்

பொய்யேதுள் சொல்கிலேன் மெய்யே புகல்கின்றேன். (இ)

சரணங்கள்.

கோபமுந்தாபமுங் குடிகெட்டுப்

போயிற்று

கொடியவோராங்காரம் பொடிபொடி

யாயிற்று

தாபமுஞ் சோபமுந் தான்ருளே

சென்றது

தத்துவமெல்லா மென்வசம்

நின்றது. (இது)

கரையாவெனது மணக்கல்லுங்

கரைந்தது

கலந்துகொளற் கென்கருத்தும்

விரைந்தது

புரையாநிலையிலென் புத்தியுந்

தங்கிற்று

பொய்ப்படாக் காதல் தும்பிமேற்

பொங்கிற்று. (இது)

ஓம்.

